

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ. 11⁰⁰
ΑΡΙΘ. 526

Ὅτις ἐστὶν ἡ ἀντιτύπη τῆς ἀπογραφῆς. Τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἀντιτύπην
βρίσκει ἄλλο βιβλίον, ὅτενος μερικοὶ σελῶνες τῆς ἀπο-
γραφῆς Scherk εἰσι μετὰ τῶν ἐκείνου τοῦ ἀπὸ τοῦ συγγρα-
φῆς ἐκκεντρωμένων τοῦ κειμένου. Καὶ ἀποφασίζομεν αὐτὸν ὅτι
ἦτο συγγραφεὺς ἀνεπίσημος. Τὸ ἑξῆς, ὡς ἐν τῇ ἀπογραφῇ, ἐν
τῇ ἀντιτύπῃ βρίσκει ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῶν ἁγίων. Τὸ ἑξῆς, ὡς ἐν
τῇ ἀπογραφῇ, ἐν τῇ ἀντιτύπῃ βρίσκει ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῶν ἁγίων. Τὸ
ἑξῆς, ὡς ἐν τῇ ἀπογραφῇ, ἐν τῇ ἀντιτύπῃ βρίσκει ἀπὸ τοῦ βιβλίου
τῶν ἁγίων. Τὸ ἑξῆς, ὡς ἐν τῇ ἀπογραφῇ, ἐν τῇ ἀντιτύπῃ βρίσκει
ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῶν ἁγίων. Τὸ ἑξῆς, ὡς ἐν τῇ ἀπογραφῇ, ἐν τῇ
ἀντιτύπῃ βρίσκει ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῶν ἁγίων. Τὸ ἑξῆς, ὡς ἐν τῇ
ἀπογραφῇ, ἐν τῇ ἀντιτύπῃ βρίσκει ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῶν ἁγίων.
Π. I. Moravians, Nizny, Aug. 10, 1880.

και θα γίνουν καινούργια
και μετέρνα. Πωλούνται στα
έμπορικά και φαρμακεία

Ματαδοτικῶν καὶ Δερματικῶν
νοσημάτων
Μάγιστ 23α—Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἑκατον ἀσθενῶν

Αι Βαφαί ARTI κάνουν τὰ παλιὰ φερέματα καινούργια και μεδέρνα. Έπιτυχία άπάνταστος. Χρήσις άπλουστατή. Όδηγίαί Ελληνιστί. Αι Βαφαί ARTI έπιμήθησαν με τό Μέγα Βραβείον της τελευταίας Έκθέσεως. Πωλούνται στα έμπορικά και τὰ φαρμακεία.

Οι άνδρες θά σταματήσουν κα-
θά στραφούν νά
σας ιδούν. Αι γυ-
ναίκες θά σας ζη-
λεύουν. Τά νέα α-
τά χρώματα κά-
μουν κρότο στά
πλέον τρελά νυ-
κτερίνα κέντρα,
στά πιό χαρούμε-
να καμπάρé τοῦ
Παρισιού, Βερολί-
νου, Λονδίνου καί
Νέας Υόρκης. Πά-
ρετε ένα φύλλο
σιγαροχάρτου καί
τοποθετήσατέ το
στό πρόσωπό σας
έως τρία λεπτά, διά
νά καταλάβετε εάν
ή επιδερμίς σας εἶνε
ξη-
ρά ή λιπαρά. Λεπτομερῆς ὁδηγία διά
τόν τρόπον διακρίσεως
ἀποστέλλονται δωρεάν. Κατόπιν
πουδραρισθίτε μέ πούδρα Το-
καλόν Petalita, ἐάν ή επιδερμίς
σας εἶνε ξηρά, διότι ή πούδρα
αὕτη δίδει στήν ἐπιδερμίδα
μία ἀνεπείσθητη καί εὐχάριστη
ἀ-
σθησι φρεσκάδας. Ἐάν ή
ἐπιδερμίς σας εἶνε λιπαρά,
μεταχει-
ρίσθι τήν πούδρα Tokalon
Fascination. Ἀπορροφά
τήν ἐ-
κπύρην τοῦ πρόσωπου καί
ἐπι-
καθαρώνει. Αἰ παράξεναι
αὗται πούδρες εἶνε πολύ
προσκο-
λήσιμα. Κρατοῦν παρά
τόν ἀνέμο, τόν θορυχόν
καρπόν, τάς
ἐπιβροχάς πού
πρόέρχονται ἀπό τίς
ὑπερθερμαινόμενες
αἰθού-
ρας χοροῦ. Περιέχουν
εἰδικά ταινιωτικά
συστατικά πού
συμφι-
νοῦν καί ξανανέω-
νουν τήν ἐπιδερμίδα.
Ῥοποια πούδρα καί
ἀν-
ταχειρίσθε, γραφάτε
μας ὄνομα, γινά
νά σας δώσωμεν
πληροφορίαν
πού θά σας
κάμουν νά ἐκπλη-
ρώσετε τίς
ἐπιθυμίας σας.
Βλέπετε τό
χρῶμα σας
νά τραγουδᾷ
ἀπό γάρ-
δι, ἐν-
δύ, Ῥαπαρτίττε, Γεν.
Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος,
Πράξιτελους
12, Ἀθήναι.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
 Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ
 τῶν, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡρώτου ἀριθ. 1 ΑΘΗΝΑΙ.

1. ΑΘΗΝΑΙ.

(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

—Ραϋμόνδε, θὰ σὲ μπατσίσω,

—Ραϋμόνδε, θὰ σὲ μπατοῖσω.

ΛΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΗΛΑΣ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ο περιπατητικός Αθηναίος επιλοποιός που συζητούσε με καθηγητάς του Πανεπιστημίου. Η παρ'αυτούς ιδέες του. Η γλώσσα του με τους λογίους της εποχής του. Μήλας και Δημ. Κόκκος. Το «Πανελλήνιον Φρονεοκομείον». Τ' ανέκδοτα του Μήλας και Ίγνατιος Μοσχάκης. Έχουν ψυχή τα...ψαχιά; Ο Ήθεός και...τα έπιπλα. Ο Μαικήνας των λεγίων, κτλ. κτλ.

Μήλας ήταν ένας από τους περιπατητικούς λαϊκούς τύπους της παλιάς Αθήνας: περιπατητικός φιλόσοφος, πασίγνωστος στους Αθηναίους, που διασκεδάζαν με τις κοσμοθεωρίες του και την παράξενη ζωή του. Ήταν ψηλός, σάν ταβανόσκουπα, ξερακιανός, σάν ξυλοκράτο, με ιερατικό γένι και ματογυάλια, με σαρσαστικό χαμόγελο, αποκορυσταλλωμένο στα χείλη του. Περπατούσε μόνος στους δρόμους, αποφεύγοντας κάθε ανάμικτο με το πλήθος. "Αν σταματούσε κάποιον καμιά φορά στο δρόμο του, αυτός θα ήταν συγγραφέας ή ποιητής. Ο Μήλας ζούσε με τις ιδέες του, τις οποίες κρατούσε για τον εαυτό του, μη θέλοντας να τις επιβάλει σε κανένα και σπανίως έβαζε περιληπτικά ερωτήματα σε κείνους που θεωρούσε ως σοφούς. Δεν πατούσε το πόδι του σε καφε-νείο, ούτε στο περίφημο καφενείο των «Γερρόντων», ούτε στο άλλο των «Ευ φρονούντων». Και περπατούσε σκεπτικός, σάν να ήταν άπορο-φρονεμένος από τα μεγάλα φιλοσοφικά προβλήματα και σάν να είχε εισχωρήσει κι' αυτός στους μαυνίστρους της Νισιεύχης φιλοσοφίας.

Ο Μήλας δεν είχε σπουδάσει σε κανένα Πανεπιστήμιο. Δεν είχε διαβάσει κανένα από τα βαρειά εκείνα συγγράμματα, για τα οποία έλεγε κάποτε ένας Γερμανός συγγραφέας φιλοσοφίας :

—Απ' όσους με έδιάβασαν, κανείς δεν με έννηψε, και ένας που με έννηψε, κι' αυτός με παρενόησε !...

Ο Μήλας δεν καταδεχόταν να τραφή με ξένες κοσμοθεωρίες. Αυτός είχε τη δική του. Παλιό εργα-τιζών γονιόν, είχε γίνει επιλοποιός, και μάλιστα καλλιτέχνης. "Ο, τι έπιπλο έφτιαχνε, ήταν τέλειο ! Αγαπούσε την τέχνη του με πάθος και από τα χέρια του έδωσαν αριστουργήματα. Την αγάπη του αυτή για την τέχνη, προσπαθούσε να την έμμενιση και στους εργάτες του. Νά, παραδείγματος χάριν, μια σχετική καθήκοντός του :

«Κάθε τέχνη — έλεγε ο Μήλας — όσο μικρή κι' αν είναι, ποτέ δεν είναι πρόστυχη. Έκείνοι που άνομαζον τη χειροτεχνία χυδαία, είναι χυδαίοι αυτοί... Κάθε τέχνη είναι δημιουργική, φτάνει μόνο κείνος που καταπιάνεται με αυτή να έχει το διάβολο μέσα του, το δαιμόνιον, που έλεγαν οι άρχαιοι. Όταν φτιάχνουμε ένα όρατο τραπέζι, αυτό είναι δημιουργία. Δεν μπορεί κανείς να φτιάχνει, σάν το Θεό, γη, θάλασσα, ήλιο, σελήνη, άστρα, ανθρώπους, ψάρια και φυτά... Είμαστε, λοιπόν, κι' εμείς εργάτες, δημιουργοί. Και όπως ο Θεός έπλασε τέλεια τα πάντα, πρέπει κι' εμείς να βάζουμε τέλεια τα έργα της δουλειάς μας. Έτσι πληροί-ζουμε το Θεό, ο οποίος μας έπλασε «κατ' εικόνα και ομοί-αση» του, δηλαδή δημιουργός. Γιατί ο Θεός δεν έχει καιρό να φτιάχνει καμμούς και τουλάρτες. Αυτές τις άφρονες για μας !...»

Οι εργάτες άκουγαν με προσοχή τα λόγια του «δι-δασκάλου», γινόντουσαν καλύτεροι τεχνίτες και ήθη-κώτεροι άνθρωποι.

Το περίεργο είναι ότι ο Μήλας ζητούσε να λύση τα προβλήματα της ανθρωπίνης ζωής και τον πρακτικό σκοπό της δημιουργίας του Σιμπαντος με δικό του τρόπο, όχι κατά τας Γραφάς. Δεν πίστευε στην άδνα-σία της ψυχής.

—Γιατί, έλεγε, εμείς οι άνθρωποι μόνον είμαστε πιασμένοι για ν' απολαμβάνουμε τ' αγαθά αυτά; Και γιατί όχι τα πούλια, που είναι σοφότερα από μας ;

Μια φορά έπάνω στο θέμα αυτό άνοιξε μακριά συζήτηση με τον θεο-λόγο Ί. Μοσχάκη.

—Στομάζεσαι, κύριε καθηγητά, το έλεγε, ότι είσαι σοφώτερος από τα χελιδόνια ; Αυτά φεύγουν το χινόπωρο από την Εύρωπη και πάνε στην Αφρική, και ξαναγυρίζουν την άνοιξη, βρίσκουν την πρώτη τους φωλιά και κοινοιάζουν. Κάπιασε, παρακαλώ, έσύ που είσαι σοφός και καθηγητής του Πανεπιστημίου, να πεις ως την Αράχουβα και να ιδής αν θα την εύρης, χωρίς να σε πάη ο αγωγιάτης !...

Ματαιώς ο Ίγνατιος Μοσχάκης προσπαθούσε να τον πείσει ότι τα ζώα έχουν μόνο ζωή, όχι διωις και ψυχή, όπως οι άνθρωποι.

—Και ποιος σου τ'άει αυτά ; άπαντούσε ο Μήλας. Έπειτα, σε παρακαλώ, να μου λύσης το ζήτημα : «Πώς ή φύσις κτίσης γίνεται άνευ τινός αίτίας ;»

Αυτό βέβαια ήταν δύσκολο να το λύση ο θεολόγος, γιατί δεν κατα-λάβαινε τίποτα απ' όσα ιδιόρρυθμα του έλεγε ο Μήλας.

—Τί έννοεις μ' αυτό ; τον ρωτούσε ο Μοσχάκης.

—Δεν εκατάλαβες ; "Ε, τότε, κύριε θεολόγε, θα πη ότι δεν ξέρεις ούτε το άλφα της Φιλοσοφίας !...

Και κοινωνώντας την άγιογραφική του κεφαλή, έξακολουθούσε τον

βραδινό του περίπατο, σιωπηλός, βυθισμένος στους φιλοσοφικούς λογισμούς.

—Μά δεν παραδέχεσαι, Μήλα, την ανάστασι των νεκρών ; το έμα μ'έρα άγανακτισμένος ο 'Αλέξανδρος Μωραΐτης, ο δάσκαλος γράφας και πιστός Σκιαβίτης. Δεν πιστεύεις ότι θ' άναστήσουμε μια μέ-την Αρχαγγελική σάβλαγγα της Αναστάσεως από τους τάφους μας ;

—Αν την άκούσουμε εμείς οι άνθρωποι, άπαντούσε με πείσμα ο Μή-λας, θα την άκούσουν και τ'ά ζώα. "Η δλοι ή κανένα.

—Μά δεν έχουν τ'ά ψάρια ψυχή !...

—Ποιος τ'ό ειπε ; Έπειδή τ'ά τρώμε ;... Τρώμε τ'ά κρέας τους, ψυχή τους όμως ; Έδώ σε θέλω, κύρ 'Αλέξανδρε !...

Και ο άγαθός κύρ 'Αλέξανδρος χαμογελούσε, με κείνο τ'ό χαρ-κτηριστικό γέλιο του, «χιχ ! χιχ ! χιχ !», και έκανε τη σύληση.

—Σύρε, κύρ Μήλα, το δρόμο σου, και αυτά είναι άνοητοι άνθρω-ποι. Αυτό λέω κι' εγώ....

Και έφεγγε.

Ο Μήλας, έκτός από τις μεταφυσικές αυτές θεωρίες, είχε και έ-λες, θέματα. Δεν μπορούσε να χωνέψη τα παράξενα της πολιτικής, της γελοίας της κοινωνίας, και έλεγε νόστιμα πράγματα, από πάντα το φίλο του ποιητή, τον Δημήτριο Κόκκο.

—Μόνο με τη σάτιρα, έλεγε, θα μπορούσαν να διορθωθούν τ'ά κα-κα αυτά της Έλληνικής ζωής. Νά τα σατιρίζεις άλλάτη, άφρητη, Δημητράκη.

Ο «Δημητράκης» ένπνετο από τις κοινωνικές ιδέες του φίλου του, και πράγματι, μερικές σάτιρες το Κόκκοι ήσαν υποδείξεις του Μήλα.

Σε κάποιες Αποόρηες, που είχε σχηματίσει ά-μιτάτο με γενναία βραβεία, ο Κόκκος παρουσίαζε έ-να μεγάλο άσμα, με τον τίτλο «Το Πανελλήνιον Φρονεοκομείον». Το σχέδιο ήταν το Μήλα, καθώς και ή έμπνευσις. Μέσα στο Αποκομμάτιο αυτό φημι-μείο φημιγράφαν κλεισμένοι τίποτ της τότε κοι-νίας :

«Ο βουλεύτης, ο γιαντός, ο παπας, ο δημο-γράφος, ο κτηνίατρος, ο δικηγόρος κτλ. Έλεγαν σ'αυ-τους, γραμμένους από τον Κόκκο, σίγους έπιστο-λές, που διασκεδάζαν τον κόσμο. Το «Πανελλήνιον Φρο-νοκομείον» καταστάλαξε στην πλατεία του Σιμπαν-τος, όπου ήταν συγκεντρωμένη όλη ή Αθήνα. Και χίλασε ο κόσμος. Νά, παραδείγματος χάριν, ή συ-χρη, που έλεγε ο παριστάνον τον πατή :

«Από τότε που άδικία, κυβερνά τ'ά γη, πάνε πεία τ'ά πετροχέλια, πάνε κι' οι λαοί. Ποιό κι' τ'ά εύτυχημένα χρίσ-ματα, βρέ παιδιά, ποίχα κάθε μία βουδού κι' από μία παπασιά ; Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα άπατηλά...»

Και οι άλλοι τρελλοί άπαντούσαν όλοι μαζί, το γουδιόστ :

Στρογγυλός, παπά, ο κόσμος, και κατρακυλά... Τό «Πανελλήνιον Φρονεοκομείον» έπληξε το πνεύ-μα. Και ή έφημερίδες το παίνασαν ιδιαιτέρως. Ο ποιητής, που με την Αποκομμάτη αυτή κομ-μειονώνονταν, χωρίς να βγάξη λόγους και να γελοιοποιηθ, έως ε-γότερα ο Βδελλόπουλος.

Τό χαρκτηριστικότερο για τον περιπατητικό αυτόν Αθηναίο φι-λόσοφο, είναι ότι άνέπτυξε τις ιδέες του περί κοσμογονίας και την με-μύκητος των ανθρωπίνων άδυναμιών, με τρόπο έντελως δικό του, προκαλούσε το ένδιαφέρον εκείνων που εύχαριστούνται με τις παρ'α-ξολογίες. Οι μύθοι του Αισώπου, τ' ανέκδοτα του Διογένηος και του Σενέκα, ήσαν διαρκώς στο στόμα του.

Αγαθός πολίτης ο Μήλας, με Σωκρατικές άρετές, άπεμεινε από τον εαυτό του τον κίνδυνο της γελοιοποίησεως. Όλοι τον άγαπού-σαν και δέχονταν με άνεκτικότητα τις παράξενες θεωρίες του και τη γε-λοία ζωή του.

Έτσι έζησε άνενόηλτος και γούριζε τους δρόμους της Αθήνας με σιωπηλός και συλλογίζόμενος : «Πώς ή φύσις γίνεται χωρίς νινός αίτίας ;»

Πέθανε στά 1906 και την κηδεία του άκολούθησαν πολλοί πα-λαιοί, αλλά και πολλοί άσσοι της λαϊκής τάξεως.

Στο προσεχές φύ-λο τ'ό άριστουργη-ματικό έρωτικό ρο-μάντζο του Μ. ΜΟΡΦΥ

“Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ,,

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Σήμερα τ'ό πρωί, είπε ο Λαγκαρντέρ, καθώς ήμουν κρυμ-μένος, σ'ας άκουσα να λέτε : «Αν ή κόρη μου ξεχάσει για μια στιγμή, την περφήνεια της ράτσας της, θα την άπαρνηθώ...»

—Πρέπει λοιπόν να φοβάμαι, πώς ή κόρη μου ξεχάσε την πε-ρφήνεια της ράτσας της; τον διέκρινε ή πριγκήπισσα κατ'ου-φιάζοντας.

—Δεν πρέπει να φοβάστε τίποτε, κυρία. Η κόρη τού Νεβέρ έμεινε κοντά μου άγνη σάν τους άγγέλους τ' ουρανού...

—Έ λοιπόν, τότε... —Τότε, κυρία, αν έσεις δεν φοβάστε τίποτε, εγώ φοβάμαι...

Η πριγκήπισσα δάγκωσε τ'ά χείλη της. Φαινόταν ότι δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει περισσότερο την όργη της. Ο Λα-γκαρντέρ ώστόσο έξακολούθησε :

—Έρτασα έδώ μ' έμπιστοσύνη, εύτυχισμένος, γεμάτος έλπί-δες... Αυτά τα λόγια σας όμως μου πάγωσαν την καρδιά, κυ-ρία. Αν δεν είχατε πη τα λόγια αυτά, ή κόρη σας θα έβρισκό-την κιόλας στην άγκαλιά σας!... Ό! γιατί να τ'ά πητε;... Πρίν άκόμα ήθετε την κόρη σας, τ'ό μοναδικό σας παιδί, ή περφήνεια μήλρε π'ό δυνατό από την αγάπη σας... Η μεγάλη κυρία της άριστοκρατίας μου έδειξε τ'ά οίκόσημά της, ενώ έψαχνα να βρω την μητρική καρδιά σας!... Κ' έγώ τότε φοβήθηκα... Έγώ δεν είμαι γυναίκα, μά καταλαβαίνω διαφορετικά τη μητρική ά-γάπη... Αν ήμουν μητέρα και μου έλεγαν : «Η κόρη σας είν' ά-β'...» Η κόρη σας, τ'ό μοναδικό παιδί τού ανθρώπου που ά-β'... Η κόρη σας, θα έβρισκεται σε λίγο στην άγκαλιά σας και θα χ'α-γαπούσατε, θα έβρισκεται σε λίγο στην άγκαλιά σας και θα χ'α-γαπούσατε μαζί δάκρυα χαράς... αν μου τ'ό έλεγαν αυτό, κυρία, μοι-φαίνεται π'ός δεν θα σκετ'όμουν τίποτε, τίποτε άλλο παρά π'ός να φιλήσω τ'ό παιδί μου...

Η πριγκήπισσα έκκλιαιε, μά ή περφήνεια της δεν άφηνε να φανούν τ'ά δάκρυά της. Είπε μόνο :

—Με κρίνετε, χωρίς να με έξερετε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Ναί, κυρία... Σας κρίνω από λίγα μόνο λόγια σας... Αν έ-πρόκειτο για μένα, θα περίμενα... Μά πρόκειται για αυτήν και δεν έχω καιρό να περιμένω... Πέστε μου ποιά θα είνε ή τύχη της κόρης σας μέσα σ'ό σπ'ίτι τού συζύγου σας, όπου δεν είσθε...

—Θά τ'ό μάθη τάχα; ρώτησε ή πριγκήπισσα με δυσπιστία.

φανό έπίορκος σ'όν πατέρα της!...

Στάθηκε για ν' άκούση μια άπάντησι. Η πριγκήπισσα όμως έμεινε σιωπηλή...

—Κυρία—έξακολούθησε κάνοντας μια προσπάθεια για να συγκρατηθ—συγνώριστε με! Τό καθήκον μου με ύποχρεώνει, τό καθήκον μου με διατάζει να κάνω ό,τι κάνω... Θέλω ή Αύ-γη να γίνη εύτυχισμένη... Θέλω να είνε έλευθέρω και προκει-μένου να τήν δώ σκλάβά...

—Τελειώνετε, κυρία! είπε ή πριγκήπισσα με τόνο προκλητι-κό, θλέποντας ότι ο Λαγκαρντέρ δεν άποτελείωνε τή φράσι του.

—Όχι, κυρία, τής άπάντησε, δεν θά τελειώσω από σεβασμό για σας τήν ίδια... Με καταλαβαίνετε άρκετά...

Η πριγκήπισσα χαμογέλασε πικρά. Ανορθώθηκε απότομα, τόν κύτταξε σ'ά μάτια και πέταξε αυτά τ'ά λόγια σ'όν κατάπλη-κτο Έρρίκο :

—Η κόρη μου είνε ή πλουσιωτέρα ύψη τής Εύρώπης... Ό-ταν κρατάει κανείς, όπως έσεις, σ'ά χέρια του μια τέτοια λεία, δεν τήν άφήνει εύκολα... Σας κατάλαβα, κύριε, πολύ περισσό-τερο άπ' ό,τι φαντάζεστε...

IV
ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΥΓΗ

Είχαν φτάσει πεία στην άκρη τής δενδροστοιχίας. Η νύχτα ήταν πεία πολύ προχωρημένη. Ο πρόσχαρος ήχος τών ποτη-ριών που τσουγκρίζαν οι συνδαιτημένες μεγάλωνε σε κάθε ιστιγμή...

Οι κήποι είχαν έρημώσει έντελώς και τίποτε δεν φαινόταν να ταραχή τη συνομιλία τού Έρρίκου και τής πριγκήπισσης Γκον-ζάγκα. Τίποτε έπίσης δεν φαινόταν να προαναγγέλλη ότι θά συμφωνούσαν σ'ό τέλος. Η έξερεθισμένη περφήνεια τής μητέ-ρας τής Αύγης είχε καταφέρει ένα γύμνια τρομερό, για τ'ό ποίο εκείνη στην άρχη συνέχισε τόν έαυτό της. Ο Λαγκαρντέρ κρατούσε τ'ό κεφάλι του σκυμμένο.

—Αν με είδατε ψυχρή, κύριε, έξακολούθησε ή πριγκήπισσα π'ό αγέρωχα άκόμα, αν δεν άκούσατε να θυαίν άπ' τ'ό στήθος μου αυτή ή κραυγή τής χαράς, για τήν οποία μιλούσατε π'ό-λίγου με τόση έμφασι, αυτό ό-φείλεται σ'ό ότι τ'ά είχα μαντέ-ψει όλα... Έξερτα ότι ή μάχη δεν είχε τελειώσει κι' ότι δεν ήσαν καιρός άκόμα για νική-ρια θούρια. Μόλις σας είδα έ-νοώσα ένα ρίγος σ'ίς πλάτες μου... Είσθε άρσιος, είσθε νέος, δεν έχετε κανένα έλαττωμα...

Η μόνη σας όμως περιουσία κι' ό μόνος σας τίτλος, είνε τ'ά κατορθώματά σας... Σας ήρθε λοιπόν ή ιδέα να κάνετε μονο-μιάς τήν τύχη σας, με τ'ό να γίνετε σύζυγος τής κόρης μου!

—Κυρία, φάνασε ο Λαγκαρ-ντέρ, φέρνοντας τ'ό χέρι του στην καρδιά του, αυτός που έρ-σκεται ψηλά με θάλαση και ή έκδικείται για τ'ά πρόσβολές σας...

—Τολμήσατε λοιπόν να με διαψεύσετε; φάνασε άγρια ή

χός ευπατρίδης. Δεν ξέρω καν αν είμαι ευπατρίδης... Δεν έχω όνομα... Το όνομα με το οποίο με φωνάζουν ανήκει στους παλιούς ιδιοκτήτες του ερειπωμένου μεγάρου, μέσα στους τοίχους του οποίου, όταν ήμουν παιδί εγκαταλειμμένο, είχα θρήνη σιλο... Λτές, ήμουν ένας προγεγραμμένος, ένας εξόριστος... Και όμως, είπατε την αλήθεια, κυρία... Ναι, έκανα αυτό το όνειρο!... Μά δεν είναι όνειρο τρελλό, αλλά όνειρο φωτεινό και θείο... Αυτό που σας ομολογώ σήμερα, κυρία, χθές ακόμα ήταν μυστήριο για μένα... Χθές ακόμα αγνοούσα τον εαυτό μου...

Η πριγκίπισσα χαμογέλασε με ειρωνεία...

—Σας το όρκίζομαι, κυρία, εξακολούθησε ο Λαγκαρντέρ, στην τιμή μου και στην αγάπη μου.

Ο Έρρίκος επρόφερε τα τελευταία λόγια με δύναμη. Η πριγκίπισσα του έριξε ένα βλέμμα μίσους.

Χθές ακόμα, εξακολούθησε ο Λαγκαρντέρ, ο Θεός μου μάρτυς, ότι δεν είχα παρά μόνο τη σκέψη να επιστρέψω στη χήρα του Νεβέρ την ιερή παρακαταθήκη που εκείνος μου εμπιστευόταν. Λέω την αλήθεια κυρία, και λίγο μ' ενδιαφέρει αν θα την πιστώσετε, γιατί είμαι ο μόνος κύριος της καταστάσεως και ο μόνος κριτής της τύχης της κόρης σας... Στις ημέρες των αγώνων και της κοπώσεως δεν πρόφτανα να ρωτήσω την ψυχή μου αν είν' ερωτευμένη... Μ' έκαναν ευτυχισμένο ή προσπαθείς μου κ' εύρισκα την ανταμοιβή μου στ' αποτελέσματά τους. Η Αύγη ήταν για μένα κόρη μου. Όταν έφυγα από τη Μαδρίτη για νάρθω σε σας, δεν ένοιωσα καμιά θλίψη. Μου φαινόταν πως

—Ποιά ήταν λοιπόν αυτή η γυναίκα; ρώτησε η Αύγη.

Η πριγκίπισσα κάθισε ή μάλλον σωριάστηκε σ' έναν από τους πάγκους της δενδροστοιχίας. Το παραγμένο στήθος της ανέβοκατέβαινε λαχανιασμένο. Θά ήθελε να μην έχη αυτιά για να μην ακούει. Έβραζε από όργη και ζήλεια. Ο Λαγκαρντέρ ήταν ο άρπαξ της κόρης της!

Η όργη της ήταν ακόμα μεγαλύτερη γιατί δεν τολμούσε να την έκφραση φανατόζταν τον Λαγκαρντέρ σαν ένα τυχοδιώκτη που ήθελε χρυσάφι...πολύ χρυσάφι...

Η Αύγη ξέρε το οικογενειακό της όνομα; ρώτησε.

—Νομίζει πως είναι μια φτωχή κόρη εγκαταλειμμένη, που την περιουλέδα εγώ...

Και καθώς η πριγκίπισσα ανασήκωσε χωρίς να θέλει το κεφάλι της, επρόσθεσε:

—Αυτό πρέπει να σας κάνει να ελπίζετε, κυρία... Πρέπει να σας κάνει ν' αναπνέετε πιο ελεύθερα... Όταν θα μάθη ποιά απόστασις μάς χωρίζει, πιθανόν να με...

Μά δεν τελείωσε τη φράση του...

—Θά το μάθη τάχα; ρώτησε η πριγκίπισσα με δυσπιστία. —Θά το μάθη... Αν τη θέλω ελεύθερη κοντά σας, δεν θέλω μ' αυτό να την δεσμεύω κοντά μου. Πέστε μου μόνο με το χέρι σας στη συνειδήσή σας: «Η κόρη μου θα ζήσει κοντά μου, έχοντας κάθε ελευθερία και κάθε ασφάλεια», πείτε το μου αυτό μόνο και σας την επιστρέφω...

Η πριγκίπισσα ούτε περίμενε καν μια τέτοια πρόταση. Ωστόσο δεν άφρατίστηκε, γιατί φαντάστηκε κάποιο καινούργιο στρατήγημα. Θέλησε λοιπόν ν' αντιτάξει την πονηρία στην πονηρία, αφού η κόρη της θρικόταν στην έξορση αυτού του ανθρώπου.

Αυτό που την ενδιέφερε ήταν να ξαναβρεί την κόρη της.

—Περιμένα! είπε ο Λαγκαρντέρ, βλέποντας πως έσταζε η πριγκίπισσα του έδωσε έξαφνα το χέρι της. Ο Έρρίκος έκανε μια κίνηση έκπληξης.

—Πάρτε το! είπε η μητέρα της Αύγης. Και συγχωρέστε τη δυσπιστία μιας φτωχής γυναίκας που είχε πάντα γύρω της τις καλές. Δυστυχώς όμως πηρε πλαγινά σκοτεινά μονοπάτια και σας ζητήσω συγνώμην γονατιστή.

—Κυρία...

—Το ομολογώ, τον διέκοψε η πριγκίπισσα, ότι σας έφτανε πολλά. Δεν έπρεπε να ξαναβρωθούμε έτσι, κύριε ντε Λαγκαρντέρ... Ίσως δεν κάνατε καλά να μου μιλήσετε, όπως μου μιλήσατε... Ίσως, από μέρους μου, να έδειξα πολλή περιφρόνηση. Πρέπει όμως να σας πω αμέσως, ότι τα λόγια που πρόφερα στο οικογενειακό συμβούλιο και που σας πείραξαν απευθυνόμενα στον σύζυγό μου και τα είπα αντικρύζοντας αυτή τη νεαρή κόρη που μου παρουσίασαν ως κόρη μου... Έξοργιστικά που γρήγορα...μά η όδυνή δέχεται τις αισθήσεις κ' εγώ υπέφερα πολύ!

Ο Λαγκαρντέρ υποκλίθηκε μπροστά της σε μια στάση μάτη σεσάμω.

—Κ' έπειτα—εξακολούθησε η πριγκίπισσα μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο, γιατί κάθε γυναίκα είναι ήθροπος στο έδαφος—σας ζηλεύω λίγο, δεν το μαντεύετε... Κ' η ζήλεια κάνει τον άνθρωπο να θυμώνει... Σας έζησα για ότι μου ήρθε από την κόρη μου: τη στοργή της, τις παιδικές φωνές της τα πρώτα της δάκρυα και τα πρώτα της χαμόγελα... Ω! να ζήλευω!... Ζηλεύω, γιατί έχασα κακοχτώ χρόνια της ζωής της κόρης μου και γιατί μου αψησθήτετε, ότι μου μένει άναυτο. Θέλετε να με συγχωρήσετε;

—Είμαι ευτυχισμένος που σας άκουω, κυρία... μιλάτε έτσι, κυρία...

—Νομίζετε λοιπόν πως ένα καρδιά μαρμαρένια; Ας τη δώ μονάχα. Είμαι θαυμάσια ύπαρξη σε σας, κύριε ντε Λαγκαρντέρ. Είμαι φίλη σας κ' όλο ζομαι να μη το ξεχάσω ποτέ. Ξαναδώστε μου την κόρη μου!... Σας υπόσχομαι, ότι μου ζητήσατε, στην τιμή μου και σε όνομα του Νεβέρ...

Ένα χαμόγελο θλίψης άπλωσε στο πρόσωπο του Λαγκαρντέρ.

—Η κόρη σας είναι δική σας, κυρία, είπε. Δεν σας ζητάω παρά μόνο τον καιρό να την επιστρέψω και να την προδιαθέσω. Είστε μια πολύ τρυφερή ψυχή, που μια πολύ δυνατή συγκίνηση θα μπορούσε να την συντριβεί... —Θά σας χρειαστεί πολλή καρδιά για να προετοιμάσετε την

κόρη μου...

—Σας ζητώ μια ώρα μόνο.

—Είστε λοιπόν εδώ κοντά...

—Βρίσκεται σε μέρος σίγουρο, κυρία.

—Και δεν μπορώ να μάθω...

—Το καταφύγιό μου; Για ποιά λόγο; Σε μια ώρα, το καταφύγιό μου δεν θα είναι πια καταφύγιο της Αύγης του Νεβέρ.

—Κάμετε λοιπόν κατά τη θέλησή σας, είπε η πριγκίπισσα. Ξρεθούσα, κύριε ντε Λαγκαρντέρ. Υποθέτω πως χαρίζετε φίλοι...

—Δεν έπαθα ποτέ να είμαι φίλος σας, κυρία...

—Εγώ είμαι θέβαιη πως θα σας αγαπήσω... Ξρεθούσα και ελπίζετε...

Ο Λαγκαρντέρ πήρε παράφορα το χέρι της που του έπαισε σε και το φίλησε με πάθος.

—Είμαι δικός σας, κυρία! Είπε. Ψυχή και σώματι, δικός σας.

—Ποιό θά σας ξαναδώ; τον ρώτησε η πριγκίπισσα.

—Κοντά στο άγαλμα της 'Αρτέμιδος, σε μια ώρα...

Η πριγκίπισσα απομακρύνθηκε. Αμέσως όμως το χαμόγελο της έσβησε. 'Αρχισε να τρέχει ανάμεσα από τόν κήπο.

—Θά πάω την κόρη μου! φώναξε τρελλή καθώς ήταν.

Του την πέρασε! Ποτέ δεν θα ξαναβεί αυτό τον άνθρωπο.

Και διευθυήθηκε προς το περίπτερο του αντιβασιλέως.

Λαγκαρντέρ ήταν κι αυτός τρελλός, τρελλός από χαρά από έρωτα.

—Ελπίζετε! Έλεγε. 'Ακουσα καλά! Η πριγκίπισσα μου έπε: «Ελπίζετε!»

—Ω! πως είχα άπατηθ' γι' αυτή τη γυναίκα γι' αυτή την αγία!... Μου είπε: «Ελπίζετε!» Μήπως της ζήτησα

πολύ πολλά... Κ' εγώ της παζάρωνα την ευτυχία της, δυσπιστούσα προς αυτή και νόμιζα ότι δεν αγαπάει αρκετά την κόρη της... Ω! πόσο θα την λατρεύω... Και ποιά χαρά θα νοιώσω, όταν θα ρίξω την κόρη της μέσα στην αγκαλιά της...

Ξανακατέβηκε τη δενδροστοιχία και παρ' όλη την τρελή χαρά, κύτταξε γύρω του για να δει μήπως τον παρακολουθούσε κανείς. Δυστυχώς όμως πηρε πλαγινά σκοτεινά μονοπάτια και έπειτα διευθυήθηκε προς το θεωρείο του Λε Μπρεάν, που βρισκόταν ανάμεσα στα δέντρα.

Πριν μπή μέσα, στάθηκε κ' έριξε δόλγυρα το διαπεραστικό του βλέμμα. Κανείς δεν τον είχε παρακολουθήσει... Όλα γύρω του φαινότανσαν έρημα. Του φάνηκε μόνο πως άκουσε ήχο κινήσεων σε μια σκηνή που θρικόταν εκεί κοντά. Τα θήματα αυτά απομακρύνονταν γρήγορα. Η στιγμή ήταν καταλλήλη. Ο Λαγκαρντέρ έβγαλε το κλειδί μέσα στην κλειδωνιά του θυροφύλακα, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

Στην άρνη, δεν είδε καθόλου την Αύγη. Τη φώναξε, μ' ένα ήλασε απάντησι. Σε λίγο όμως, στο φως μιας λάμπας που φώτιζε το δάθος του θυροφύλακα, τη διέκρινε σκυμμένη σ' ένα παρτέρι να αφογκράζεται. Τη φώναξε πάλι. Η Αύγη άφησε αμέσως το παρτέρι κ' έτρεξε προς αυτόν.

—Ποιά ήταν λοιπόν αυτή η γυναίκα; τον ρώτησε ζωηρά.

—Ποιά γυναίκα; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ εξαγνιασμένος.

—Αυτή με την οποία ήσουν μαζί πρό ολίγου.

—Πώς το ξέρατε αυτό, Αύγη;

—Αυτή η γυναίκα είναι έχθρά σου. Έρρίκε! φώναξε η νεα.

—Θανάσιμη έχθρά σου... Δεν είν' έτσι;

Ο Έρρίκος άρχισε να χαμογέλει.

—Πως φαντάστηκες ότι είναι έχθρά σου, Αύγη; τη ρώτησε.

—Χαμογέλας, Έρρίκε; Τότε θα γελάστηκα... Τόσο το καλ' έπαι...

—'Ας τ' αφήσουμε αυτό... Πες μου τώρα γιατί έμεινα κλεισμένη εδώ μέσα, ενώ μέσ από παλάτι όλοι γιόρταζαν...

—Υπάρχουν να με παρουσιάσεις; Μήπως δεν ήμουν αρκετά καλά...

—Τι λές, Αύγη; φώναξε ο Έρρίκος. Και ποιά άλλη θα μπορούσε να συγκριθ' μαζί σου;

Τα λόγια αυτά φανέρωναν το θαυμασμό του, μ' ένα πρόπετι να δολοφονήσουμε ότι τα είπατε κάπως άπληστοι.

—Πως μ' ού το λές αυτό, Έρρίκε; φθόγγισε η νεα κόρη θλίβοντάς τον. Έρρίκε, μ' ού κρύβεις κάτι. Φαίνεται πολύ απασχολημένος, πολύ λυπημένος...

—Χθές μ' ού υποσχέθηκες πως θα ήταν η τελευταία μέρα που θα ζούσα μέσα στην άγνοια... Και όμως σήμερα δεν ξέρω περισσότερα από χθές...

Ο Λαγκαρντέρ την κύταξε στο πρόσωπο και φαινόταν να αναστολίζει.

—Μά δεν παραπονιέσαι, εξακολούθησε η Αύγη χαμογελώντας. 'Αφ' ού θρικόσεαι έσ' εδώ, είν' ευτυχισμένη... Θά με πιάς έπειτα στο χορό...

—Ο χορός τελείωσε! είπε ο Λαγκαρντέρ.

—Είν' αλήθεια... Δεν άκούω πια ήχους μουσικής... Το πάρκο έρημωσε... Δεν είδα κανένα να περνά απ' τις δενδροστοιχίες εδώ γύρω, έκτος από αυτή τη γυναίκα...

—Αύγη, την διέκοψε ο Έρρίκος με σοβαρότητα, πές μου γιατί ακέπτεται ότι αυτή η γυναίκα είναι έχθρά σου...

—Με τρομάζει! φώναξε η νεα κόρη. Μήπως είν' αλήθεια;

—Απάντησε, Αύγη. 'Ηταν μόνη όταν πέρασα από δω...

—Όχι... 'Ηταν μ' ένα μεγιστάνα με πλούσια και λαμπρό κοστούμι που ξεχώριζε απ' όλους όσους είδα στο χορό.

—Δεν επρόφερε καθόλου τ' όνομά του;...

—Επρόφερε το δικό σας...

—Απάντησε μου, Αύγη: 'Ακουσες τί έλεγε αυτή η γυναίκα στο σύμπροσθό της;...

—Μερικά λόγια μόνο... 'Ηταν θυμωμένη και φαινόταν σαν τρελή... 'Υψηλότες, έλεγε...

—Υψηλότες! επανέλαβε ο Λαγκαρντέρ. Λοιπόν;

—Λοιπόν τότε έλεγε: «'Αν ή Βασιλική σας Υψηλότης δεν με βοηθήσει!...»

—Μά ήταν ο αντιβασιλέας! φώναξε ο Λαγκαρντέρ ανασκρινώντας.

Η Αύγη χτύπησε τα ώρτια της χέρια με μια παιδιαστική χαρά.

—Ο αντιβασιλέας! φώναξε. Είδα τον αντιβασιλέα!...

—'Επειτα; ρώτησε με αγωνία ο Έρρίκος.

—'Επειτα πρόφερε τ' όνομά σας, μερικά άλλα λόγια που δεν τ' άκουσα και πρόσθεσε: «Μονάχα διά της θίας μπορούμε να κινήσουμε την αδάμαστη θέλησή αυτού του ανθρώπου...»

—'Α! έκανε ο Λαγκαρντέρ, αφήνοντας τα χέρια του να πέσουν κάτω... Το είπε αυτό;

—Ναι, το είπε.

—Τό άκουσες;

—Ναι. Μά πως είσαι χλωμός, Έρρίκε!... Πως λάμπει το βλέμμα σου!...

Ο Έρρίκος ήταν χλωμός πράγματι και το βλέμμα του έλαμπε... 'Αν του τρυπούσαν μ' ένα μαχαίρι την καρδιά του δεν θα υπέφερε τόσο...

—'Η θία! είπε συγκρατώντας τη φωνή του που ήθελε να ξεσπάσει. 'Η θία έπειτ' από την πονηρία! Τι θαθός έγωισμός!... Τι διαστροφή της καρδιάς... 'Ω! αυτό είναι φριχτό και άτιμο...

Νά βέλη να μ' ανταποδώσει το καλό με το κακό... Μια τέτοια σκέψις μονάχα από την κόλαση θα μπορούσε να γεννηθ'...

Η γυναίκα αυτή με άπατοσε... Τώρα τα καταλαβαίνω όλα... Θέλουν να με κάνουν να υποκύψω στη θία!... Θέλουν να μάς χορίσουν!...

—Νά μάς χωρίσουν! φώναξε η Αύγη, αναπηδώντας σαν νεαρή λέαινα. Ποιός; 'Η θία! αυ-

τή γυναίκα;

—Αύγη, είπε ο Λαγκαρντέρ, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο της, δεν πρέπει να λές τίποτε εναντίον αυτής της γυναί-

κας.

Η έκφρασις των χαρακτηριστικών του εκείνη τη στιγμή ήταν τόσο παράδοξη, ώστε η νεα κόρη τραβήχτηκε πίσω με φόβη.

—Γιά όνομα του Θεού! τραύ-

λισε. Τι συμβαίνει;

Ξαναγύρισε κατόπιν στον Έρ-

ρίκο, ο οποίος είχε χώσει το κεφάλι του μέσα στα χέρια του και θέλησε να τον αγκαλιάσει.

Εκείνος την έσπρωξε μ' ένα ει-

δος τρόμου...

—'Αφσέ με! είπε. 'Αφσέ με! Μια κατάρρα πλανιέται πάνω απ' το κεφάλι μου!...

Δάκρυα πλημμύρισαν τα μά-

τια της Αύγης.

Δεν μ' αγαπάς πια, Έρρί-

κε! τραύλισε.

Ο Λαγκαρντέρ την ξανακτύ-

ταξε φανόταν σαν τρελλός. Στριφογύριζε τα χέρια του και ένα ξεσπάσμα πονεμένου γέλιου του άνασκήκωσε έξαφνα το στή-

θος.

—'Α! είπε κλονιζόμενος σαν άνθρωπος μεθυσμένος, γιατί η απληψία του κ' η δύναμή του

δεν ξέρω πια!

—Τι να διαλέξω... Την αγάπη μου... Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

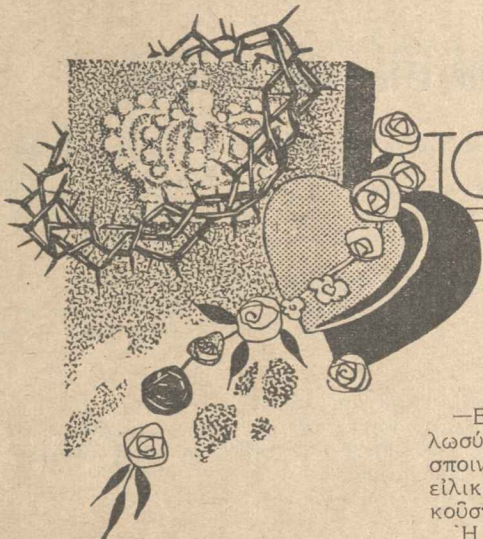
—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

—Το καλό μου... Την αγάπη μου...

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ΜΟΥ

(Αυθεντική εισογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας 'Ασπασίας, χήρας του αλχημονήτου βασιλέως 'Αλέξανδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η αναδημοσίευση)

ΙΕ'.

—Είσατε άξία της καλωσύνης μου αυτής, δεσποινίς. Σας το λέω αυτό ειλικρινώς. Και τώρα ακούστε με...

Η δεσποινίς Μάνου συ-

κέντρωσε όλη της την προσοχή.

Είχε φτάσει η κρίσιμη στιγμή.

Τί θα της έλεγε η βασίλισσα;

Τά λόγια της θα την έκαναν ευτυχισμένη ή δυστυχισμένη σ' όλη της τη ζωή;

—Σας εκτιμώ πολύ, δεσποινίς, συνέχισε η βασίλισσα κι' ακόμη δεν μπορώ να λησμονήσω τις υπηρεσίες του πατέρα σας στη δυναστεία και στην πατρίδα. Μπορείτε να θέλετε τον 'Αλέξανδρο και να τον συντροφεύετε στους περιπάτους του, εφ' όσον εκτιμάτε και συμπαθείτε ο ένας τον άλλο. Δεν βλέπω κανένα κακό στη σχέση σας αυτή. Κάθε άλλο μάλιστα. 'Εκεί όμως που δεν βλέπουν το κακό τα μάτια τα δικά μας, το βλέπουν, το θρίσκουν—κι' όταν ακόμα δεν υπάρχει, τα μάτια του κόσμου...

Η 'Ασπασία κύτταξε τη βασίλισσα μ' έκπληξη. Δεν είχε καταλάβει τα λόγια της.

Η Σοφία τού άντελήφθη.

—'Εχετε να μ' ερωτήσετε τίποτε, δεσποινίς; είπε στη δίδα Μάνου.

—'Οχι, Μεγαλειοτάτη, απάντησε δειλά η 'Ασπασία.

—Δεν πρέπει να διατάζετε πάντως. Σας εκάλεσα να μιλήσουμε φιλικά και πρέπει να εξηγηθούμε για το καλό σας και το καλό του πρίγκηπος.

Η 'Ασπασία Μάνου σιωπούσε.

—Θα σας μιλήσω πιο απλά, για να με καταλάβετε καλύτερα συνέχισε η βασίλισσα. Θέλω να πω λοιπόν, δεσποινίς, ότι δεν πρέπει ν' αδιαφορούμε για τον κόσμο γύρω μας και μάλιστα δεν πρέπει ν' αδιαφορή κανείς για το τί λέει ο κόσμος, όταν κατέχει μια ύψηλη θέση. Δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.

—Η κοινωνία των 'Αθηνών είνε ακόμα μικρή και περιορισμένη. Αυτό θα το έχετε αντιληφθή και σεις ή ίδια, εφ' όσον ζήσατε τόσον καιρό στην Εύρώπη. Τά ήθη εδώ είνε διαφορετικά. Οι άνθρωποι βλέπουν τα πράγματα διαφορετικά επίσης. Κινδυνεύει κανείς, δεσποινίς, να παρεξηγηθή, κι' όταν ακόμα δεν υπάρχει άφορμη, δεν υπάρχουν δεδομένα παρεξηγήσεως. Μ' έννοείτε;

—'Απολύτως, Μεγαλειοτάτη.

—Μιά άγνη φίλια, μία αθώα σχέση—όπως ή δική σας με τον πρίγκηπα, για να φέρω ένα παράδειγμα—άρκει, παρ' όλη της την αθωότητα, την οποία εγώ πρώτη αναγνωρίζω και ανακηρύσσω, μπορεί λέγω να προκαλέση δυσμενέστατα σχόλια, τα οποία και σας θα θλάσουν ήθικώς και τον πρίγκηπα...

Η δίδ Μάνου ταραχτήκε.

Τά λόγια της βασίλισσας την τρόμαξαν.

—'Αρχισε να τρέμει ελαφρά, το

έκφραστικό της πρόσωπο εχλώμιασε.

Παρεξήγησε τις διαθέσεις, αυτά τά λόγια της βασίλισσας. 'Υπέθεσε, ότι ή βασίλισσα θα κατέλυνε να της συστήνι κάποιον ή κάποια σχέση με τον 'Αλέξανδρο. Κ' ή σκέψη αυτή, ή που πώς δεν θα ξανάθλεπε τον λατρευτό της, έκαμε την καρδιά της να φουσκώσει από πόνο, έκαμε τα ζωηρά μαύρα μάτια της να υγραυνθούν.

Η βασίλισσα Σοφία όμως δεν είχε τέτοιο σκοπό. Όσο σκεφθή καν ένα τέτοιο πράγμα. Παρ' όλη της την υπακοή και την αυστηρότητα, είχε καρδιά εξαιρετικά τρυφερή. Στενίγανε λοιπόν, όταν είδε τη δεσποινίδα Μάνου τόσο ταραγμένη, έτοιμη σχεδόν ν' αναλυθή σε δάκρυα.

—Τί έχετε, δεσποινίς; ρώτησε την 'Ασπασία μ' ενδιαφέρον.

—Τίποτε, Μεγαλειοτάτη... απάντησε ή ώραία κόρη.

—Μά είσατε ταραγμένη. Τί σας συμβαίνει;

—Συγχωρήστε με, Μεγαλειοτάτη, δεν είνε τίποτε.

Η βασίλισσα κύτταξε προσεκτικά την συνομιλήτριά της, δε τά ελαφρά θουρκωμένα μάτια της κι' έμάντευε την ταραχή της.

—Δεσποινίς Μάνου, είπε τότε στην 'Ασπασία, δεν υπάρχει γος ν' ανησυχήτε. Σας το είπα και προηγουμένως. Αλλά, σας εκάλεσα για να σας πω κάτι που θα μπορούσε να σας πείσει ή να σας προσβάλει. Παραξηγήσατε, φαίνεται, τις συμβουλές μου. Μά—και θέλω να με πιστέψετε—σας μιλά, όταν σας μιλούσε και ή κυρία μητέρα σας. Σας κατέταραξε και κτική απέναντι της 'Αθηνών, απέναντι του κόσμου, το καλό σας, αγαπήτη μου κορίτσι. Τά λόγια που σας είπα δεν είνε άλλο σκοπό. Και θα θέλω πολύ γρήγορα γι' αυτά, για διαθέσεις που απέναντι σας, την αγάπη και την εκτίμηση, αισθανόμουν ειλικρινώς για να Σφογίστε λοιπόν τα άρρωστα μιάτια, τά οποία δεν υπάκουαν νεις λόγους να κλαίνε κι' εμένα με...

Κατασυγκινημένη ή δίδα Μάνου, έθγαλε το μαντήλι της και κρύγισε τά μάτια της. —'Αρχισε να καθυσχάλιζε, να νέρχεται, να ελπίζει. Τά τελευταία λόγια της βασίλισσας έδωσαν απ' την καρδιά της και τού πνεύμα της τόση άνεση, γητους φόβους, που τόσο της χαν τρομάξει.

—'Ας συνεχίσουμε λοιπόν, μιλάει η βασίλισσα, της είπε η βασίλισσα. Και μην διάζετε να θάνατε, περάσματα από τά λόγια μου. γετε υπομονή, μέχρις ότου πείσω. Σύμφωνοι, δεσποινίς. —Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.

—Με όσα σας είπα δεν έχετε καταλήξω στο ότι πρέπει να ψετε να θέλετε τον πρίγκηπα, λέξανδρο, εφ' όσον μάλιστα σας ευχαριστεί και τους δικούς σας. δεσποινίς Μάνου, δεν έχετε ποτέ την σκληρότητα να πείτε από σας ένα τέτοιο πράγμα, μιά τέτοια θυσία. Μπορείτε να ακολουθήσετε να θέλετε πρίγκηπα. 'Επί του παρόντος, μως και για δικό σας λόγο, και για το δικό του γόητρο, να είστε και οι δύο σας τρυφικοί και φρόνιμοι. Δεν έχετε πώ ότι εκάματε κανένα

Η Βασίλισσα Σοφία

γισμό. 'Ο πρίγκηπ όμως είνε λιγάκι όρμητικός, αρκετά πεισματάρης, ναι, ναι, δεσποινίς 'Ασπασία, ξέρω τί λέγω και πρέπει να τον συγκρατή κανείς σ' όρισμένες περιπτώσεις, να τον καθοδηγή και να τον συμβουλεύει. Δεν είνε κακός. 'Εχει καρδιά από χρυσάφι. Μά κρύβει στα στήθη του καρδιά έντελώς παιδιαστική και γι' αυτό ακριβώς εκάλεσα σας σήμερα να μιλήσουμε και όχι αυτόν τον ίδιο. Σεις είσατε φρόνιμη, είσατε λογική και θ' ακούσετε, ελπίζω, τις καλές και συνετές συμβουλές μου. Δεν είν' έτσι;

—'Ω, Μεγαλειοτάτη!... 'Αμφιβάλλετε;...

—'Οχι, καθόλου μάλιστα και σας εύχαριστώ. Φροντίστε, λοιπόν, να μη δίνετε άφορμη στον κόσμο να σας σχολιάζει, να σχολιάζει τις σχέσεις σας. 'Αποφεύγετε τά κακά και ύπουλα μάτια και τά μοχθηρά λόγια εκείνων που, είτε σας μισούν και εκτοξεύουν έναντίον σας την κακίαν των, είτε τό κάνουν από έπιπολαότητα και γιά να έχουν ένα θέμα στις φλυαρίες των. Μοι τό υπόσχεσθε αυτό;

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, σας το υπόσχομαι. —'Ημουν θέσθαι γιά τη σύνεσί σας, δεσποινίς Μάνου. Κάμετε αυτό που σας είπα και δεν θά μετανοήσετε. 'Ο πρίγκηπ, ο οποίος τόσο σας συμπαθεί, θα πεισθή επίσης σχετικώς, όταν τά ίδια λόγια πού σας λέγω αυτή τη στιγμή, τ' ακούσει από τό στόμα σας. —'Ενας κοινός άνθρωπος, δεσποινίς Μάνου, κινείται ελεύθερα και άνετα στον κόσμο αυτό. Και είνε εύτυχης γιά την ελευθερία του αυτή. Είνε τό πιο παρήγορο, τό πιο μεγάλο αγαθό, μέσα στην άσμηότητα και στη φτώχεια, στην όποια ζή ίσως. Δεν συμβαίνει όμως τό ίδιο και γιά ένα πρίγκηπα. Οι άνθρωποι τον παρακολουθούν, τον σχολιάζουν, έχουν γυρισμένα τά βλέμματά τους επάνω του. Και φτάνει και τό ελάχιστο, ένα τίποτε σχεδόν, γιά να προκαλέση τη φλυαρία του κόσμου, τά δυσμενή της κοινωνίας σχόλια.

—'Ενας στεναγμός διέκοψε την βασίλισσα.

—'Εμεινε συλλογισμένη μερικές στιγμές και κατόπιν συνέχισε:

—'Ο 'Ελληνικός λαός αγαπά τους βασιλείς του και τά τέκνα τους, αυτό τό γνωρίζω καλά. 'Αλλά δυστυχώς έχουμε—τά τελευταία αυτά χρόνια—και έχθρας κακούς κι' εκδικητικούς. Η δυναστεία μας δεν κάθεται επάνω σε ρόδα, δεσποινίς Μάνου. 'Ας μη δίνουμε λοιπόν άφορμή στους έχθρους μας να μάς κακολογούν και να μάς ύπονειμούν. Φροντίστε να είστε φρόνιμοι, φροντίστε να είστε επιφυλακτικοί, παντού και πάντοτε, προλαμβάνετε τις άπερισκεψίες του 'Αλεξάνδρου... Αυτά είχα να σας πω σήμερα, δεσποινίς. Δεν μιλάω γιά τό μέλλον. Τό μέλλον είνε άόριστο. Εύχομαι όμως ολόψυχα να εύτυχήσετε, και να είστε θέσθαι, ότι γιά την εύτυχία σας θα συντείνω κι' εγώ όσο μπορώ, ολόψυχος, άρκει τά πράγματα να μη μάς παρουσιάσουν δυσάρεστα άπρόοπτα, τά οποία πολύ φοβούμαι.

Πελευνώντας ή βασίλισσα, σηκώθηκε απ' τη θέση της κι' άπλωσε τό χέρι της στην 'Ασπασία. Η δίδ Μάνου, ύπερβολικά συγκινημένη, έσκυψε και φίλησε με σεβασμό τό χέρι της βασίλισσας της, της μητέρας της, της μητέρας εκείνου πού τόσο περιπαθώς αγαπούσε.

Η βασίλισσα Σοφία χαμογέλασε λυπημένα.

—Χαίρε, δεσποινίς Μάνου! είπε. Και είθε ό Θεός να σας χαρίξη κάθε εύτυχία...

Η 'Ασπασία Μάνου με δυσκολία συγκρατούσε τά δάκρυά της. Την είχαν κατασυγκινήσει τά λόγια της βασίλισσας, τά τόσο ειλικρινή, τά τόσο εγκάρδια, αλλά και τόσο πονεμένα!...

Μετά δέκα λεπτά ή 'Ασπασία Μάνου θισκόταν σπίτι της. Η μητέρα της την περιμενε μ' άγωνία.

Η 'Ασπασία την καθυσχάλασε και της εξήγησε, με λίγα λόγια, τί της είπε ή βασίλισσα.

Λίγο μετά τό μεσημέρι πήγε στο σπίτι της κ. Μάνου ο πρίγκηπ 'Αλέξανδρος. 'Ανυπομονούσε κι' αυτός να μάθη τί είχε πώ ή βασίλισσα στην αγαπημένη του.

Μόλις μπήκε μέσα στο μικρό κομψό σαλονάκι και χαίρετσε την 'Ασπασία, στήριξε πάνω της τό ανήσυχο θέλημα του και τη ρώτησε:

—Λοιπόν;

—Λοιπόν; τού είπε κ' ή 'Ασπασία χαμογελώντας.

—Είδες τη μητέρα μου;

—Μάλιστα.

—Και τί σου είπε;

Η 'Ασπασία δεν απάντησε. 'Εδίσταζε...

—'Ελα λοιπόν, Πές μου, έπέμεινε ό 'Αλέξανδρος. Δεν βλέπεις ότι ανησυχώ;

—Μά... δεν είπαμε πράγματα που μπορούν να σ' ενδιαφέρουν, 'Υψηλότητε.

—Μπικά, μην άστειεύεσαι. Θέλω να μάθω τί σου είπε ή μητέρα μου.

—Με έλέπεις λυπημένη;

—'Οχι, εύτυχώς.

—Αυτό λοιπόν πρέπει να σέ καθυσχάλη.

—'Οχι, όχι. Δεν μου άρκει αυτό. 'Επιμένω να μάθω, θέλω ν' μάθω...

—'Επί τέλους ή 'Ασπασία απέφασκε να εξηγηθή. Η άγωνία

τού 'Αλεξάνδρου την συνεκίνησε.

—Θά σοι τά πω όλα, τού είπε, αλλά με μιά συμφωνία.

—Ναι;

—Βεβαίως. 'Επιμένω μάλιστα στον όρο αυτόν.

—Καλά, Μπικά μου, τον δέχομαι.

—Θά σε παρακαλέσω να μείνουν μεταξύ μας όσα θά σοι πω. Πρέπει να γίνη αυτό, είνε συμφέρον μας.

—Σύμφωνος. Λοιπόν;

—Λοιπόν ή μητέρα σας μου μίλησε γιά τις σχέσεις μας.

Ο πρίγκηπ κατωούφιασε.

—Και τί σου είπε; ρώτησε.

—'Ο,τι θά μου έλεγε και ή ίδια ή μητέρα μου σχετικά. Με συμβούλεψε μ' αγάπη, ενδιαφέρον και καλωσύνη...

—Ναι;

—'Ακριβώς. Μοι υπέδειξε κάτι, τό όποιο έμεις δεν είχαμε προσέξει, δεν τό είχαμε λογαριάσει. Τά σχόλια του κόσμου.

—'Οχι δά! Και τί μάς ενδιαφέρει έμάς ό κόσμος και γιάτί ν' άνακατεύεται ό κόσμος στο αίσθημά μας, τη στιγμή μάλιστα που δεν ενοχλούμε κανένα, που δεν ρωτάμε να μάθουμε τί κάνουν οι άλλοι;

—'Ο πρίγκηπ 'Αλέξανδρος είχε ξεσπάσει.

Η 'Ασπασία τον καθυσχάλασε.

—Μη μιλάς έτσι, 'Αλέξανδρε, τού είπε. Πρέπει να μάς ενδιαφέρει ή κοινωνία. Και πρωτίστως εσένα. Δεν είσαι ένας καμιάς θνητός, 'Αλέξανδρε...

—'Όποτε ασχολείται με μάς ό κόσμος;

—Ναι, 'Αλέξανδρε. Αυτό άλλωστε δεν τό μαθαίνεις πρώτη φορά σήμερα. Οι άνθρωποι ευχαριστούν

και να σχολιάζουν και να ανακατεύονται σε υποθέσεις που δεν τους ενδιαφέρουν καθόλου. Η γλώσσες αλέθουν, κόβουν, ράβουν, τρυπούν, πληγώνουν, θανατώνουν!

—Και τί φρονεί γιά όλα αυτά ή μητέρα σου;

—'Ότι πρέπει να είμαστε στο εξής επιφυλακτικοί, ότι δεν πρέπει να δίνουμε άφορμή να μάς σχολιάζουν.

—Και πώς θά γίνη αυτό; Μήπως πρέπει να μη θέσπουμε πλεόν; Αυτή είνε ή γνώμη της μητέρας σου;

—'Οχι, κάθε άλλο μάλιστα.

—Είσαι θέσθαι γι' αυτό;

—'Απολύτως.

—Μήπως παρανόησες τά λόγια της μητέρας μου; Μήπως σου τό είπε αυτό πλάγιως;

—Μά όχι, 'Αλέξανδρε, όχι. 'Αντιθέτως μάλιστα μοι μίλησε με πολλή καλωσύνη.

—'Όποτε πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί; Πρέπει να ύψώσουμε γύρω μας τείχη σινικά; Πρέπει να ζούμε στο σκότος;

—Μην είσαι ύπερβολικός, 'Αλέξανδρε. Γίνεσαι τραγικός πολύ μ' αυτά πού λές.

('Ακολουθεί)

Ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος σε μικρή ηλικία

«Αγαπητέ φίλε, Μου κάνετε τη μεγάλη τιμή να με ζητήσετε γυναίκα σας. Μου τονίσατε πώς είμαι πολύ νέα ακόμη κι' ότι εξακολουθώ να μένω χήρα, πολύ περισσότερο καιρό απ' ό,τι επιτρέπουν η κοινωνία και η ευσέβεια. Όταν σ'ας είπα πώς μου ήταν αδύνατο να εκπληρώσω την επιθυμία σας και ότι η γυναίκα την όποιαν αγαπάτε δεν είναι άξια του σεβασμού που της έχετε, ξαφνιστήκατε και δεν θελήσατε να με πιστέψετε. Και όμως, αυτή είναι η αλήθεια! Και τώρα, που είμαι μακριά σας, σ'ας γράφω αυτό το γράμμα, για να σ'ας αποδείξω ότι είχα δίκιο σε ό,τι σ'ας έλεγα, για να σ'ας αποδείξω πόσο πιστή, πόσο αφοσιωμένη και συγχρόνως πόσο αδύνατη γυναίκα ψυχή υπήρξα στη ζωή μου.

Επάνω στο τραπέζι μου, αγαπητέ φίλε, έχω αυτήν τη στιγμή, ένα μπουκέτο υακινθούς. Η μυρωδιά τους πλημμυρίζει ολόκληρο το δωμάτιό μου, και με κάνει να σκέπτομαι πώς έχει δίκιο ο ποιητής που λέει ότι η μυρωδιά των λουλουδιών κάνει πιο έντονες τις αναμνήσεις. Σε μένα, η μυρωδιά των υακινθών ξυπνά την ανάμνηση της ωραιότερης περιόδου της ζωής μου: την ανάμνηση ενός καλοκαιριού, όταν ήμουν δεκαεφτά μονάχα χρονών...

Ζούσα τότε σε μία ήρεμη γωνιά της Άγγλιας, μαζί με τη θεία μου, που πέθανε πριν από λίγο καιρό, και στην οποία όφειλα τα πάντα που έχω σήμερα. Η θεία μου ήταν πλούσια, και όμως ζούσαμε μία απλή ζωή, αποτραβηγμένες σχεδόν από τον κόσμο. Μία μέρα, ήρθε στην έξοχή μας ένας νεαρός καλλιτέχνης. Μαζί του έφερε ένα συστατικό γράμμα από μια φίλη της θείας μου κι' ένα δέμα με μουσαμάδες, χρώμα, πινέλλα. Λογόταν Πέρου και ήταν ζωγράφος. Ο Πέρου έμεινε λίγο καιρό κοντά μας. Όταν έτοιμάστηκε να φύγει, μου έδειξε έναν πίνακα που είχε κάνει σ' αυτό το διάστημα. Ο πίνακας παρίστανε μία κοπέλλα, και η κοπέλλα αυτή ήμουν εγώ.

—Είπε έτοιμος, μου είπε. Και τώρα, πρέπει να φύγω!

Επειτα από μία στιγμή, με ρώτησε αν ή αναχώρησής του μου προζενούσε λύπη. Δεν θυμάμαι πια, τί του απάντησα. Μά θυμάμαι ότι με πήρε από το χέρι και πώς μαζί πήγαμε στη θεία μου και πώς η θεία μου γέλασε και μες κύτταξε με περιέργεια, καθώς την πλησίασαμε.

Μείναμε πέντε χρόνια αρραβωνιασμένοι. Ο Πέρου ήταν φτωχός, μα περήφανος. Για κανένα λόγο, δεν ήθελε να εξαρτάται από τη θεία μου. Συνήθως, δεν άφηνε σήμερα μία μακριά μνηστεια στους ανθρώπους. Μά η δική μας ήταν η ευτυχέστερη που θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί. Και όταν έπειτα παντρευτήκαμε, η ευτυχία μας συμπληρώθηκε. Ποτέ τ'σας άλλοτε μία γυναίκα δεν αγαπήθηκε με τόσο πάθος, με τόσο παραφορά όσο εγώ, ποτέ ο έρωτάς της δεν βρήκε ως ανταπόδοσι τόσον έρωτα.

Πήγαμε στη Βενετία, κι' εργαζοθήκαμε εκεί. Λέγω «εργαζοθήκαμε», γιατί ήμουν ο σύντροφός του συζύγου μου... ο συνεργάτης του, ο κριτικός του, η έμπνευσή του. «Α! Θά μου μείνουν αδέχαστες για πάντα η μέρες εκείνες που ζήσαμε μαζί στην ωραία πόλη των καναλιών. Ο Πέρου κέρδιζε τώρα, ο,τι χρειαζόταν για να κάμει άνετη τη ζωή μας. Οι καλλιτέχνες εκφραζόντουσαν γι' αυτόν με ένθουσιασμό, οι πινάκες του αγοράζοντουσαν γρήγορα. Και έπάνω απ' όλα, αγαπιόμαστε. «Α! Πόσο αγαπιόμαστε!...

Ένας χρόνος πέρασε έτσι, σαν όνειρο. Και μία μέρα, έπεσα άρρωστη από τύφο. Μία τρομερή αγωνία κυριεύει τότε τον Πέρου. Ίκέτευε, με δάκρυα στα μάτια, τους γιατρούς να του δώσουν μία έλπιδα για τη ζωή μου, την όποια εκείνοι δεν μπορούσαν να του δώσουν. Μάλωνε τον έαυτό του, που με είχε πάρει στη Βενετία, γιατί νόμιζε πώς η Βενετία μου είχε κάνει κακό. Μεσάνυχτα ολόκληρα περνούσε καθισμένος στο προσκέφαλό μου, και με κύτταζε διαρκώς, με μάτια θολά, γεμάτα α-πελπισία.

Εμένα, με έκαιγε ο πυρετός. Διαρκώς σχεδόν, ήμουν βυθισμένη σε ψευδαισθήσεις, έβλεπα τρομερούς εφιάλτες, παραμιλούσα. Ένα βράδυ όμως, είχα όσες τις αισθήσεις, έβλεπα και άκουγα καθαρά. Και τότε, άκουσα καθαρά τους για-

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΙΝΕ ΤΟΣΟ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ...

ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡ ΜΕΡΡΙ

τρούς να λένε στον Πέρου ότι δεν είχαν πια καμιά έλπιδα για τη ζωή μου!

Όταν οι γιατροί έφυγαν, έπιασα το χέρι του Πέρου και κίμασα να τον παρηγορήσω. Μά εκείνος ήταν πια τελείως παρηγορητός. Όλη η αυτοκυριαρχία του τον είχε εγκαταλείψει. Με πήρε στην άγκαλιά του και έβαλλε, πλημμυρισμένος στα δάκρυα, παρακαλούσε να ζήσω ή να πεθάνω κι' αυτό.

Πλάι μου, επάνω στο τραπέζι, ήταν ένα μπουκέτο με υακινθούς. Τον είδα που το πήρε έξαφνα στα χέρια του. Έσκισε πάνω μου και μου επανέλαθε κλαίγοντας πώς του ήταν αδύνατο να ζήσει χωρίς έμένα, πώς έπρεπε να φύγωμα μαζί με αυτόν τον κόσμο, να πάμε μαζί στο άγνωστο ταξίδι, στο οποίο δεν ξαναγυρίζει κανείς!

Μέσα στον πυρετό που με έκαιγε, ανατρίχιασα, άκουσα αυτά τα λόγια.

—Τι λές, Πέρου; τραύλισα. Δεν μπορείς να σ' άκουω. Λές;

Γιατί τα είπα αυτά; Και όμως τον άκουγα πολύ καλά!

—Φεύγω κι' εγώ μαζί σου, αγάπη μου, μου απάντησε. Φύγουμε μαζί. Δεν θα σ' αφήσω!

—Ήμουν κυριευμένη από μία τρομερή ταραχή. Δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη. Είδα πώς ανοίξε το μπουκέτο, και όμως δεν κατώρθωσα να κινήσω το χέρι μου, να τον έμποδισα. Με έλπιζε, και τότε ξέσφα, η αίσθησής μου άρχισε να εγκαταλείπει. Σαν να έρχοταν από έναν άλλον κόσμο, άκουσα ξανά τη φωνή του:

—Έρχομαι, αγάπη μου! Έρχομαι μαζί σου...

—Ισως εκείνη ακριβώς τη στιγμή να ήμει το θηρίο!...

Όταν συνήλθα, είδα πώς βρισκόμουν σε ένα άλλο δωμάτιο. Ζήτησα να ιδω τον Πέρου, και μου έπαν πώς αναγκάστηκε να φύγει ξέφρα σε ταξίδι και να πεθάνει ξαναγυρνώντας σε μερικές μέρες. Η άρρωστη μου κι' ο κίνδυνος πέρασε κατά ανέπιοτο τρόπο. Σε μερικές μέρες, ήμουν στην περίοδο της ανάρρωσής μου.

Θά απορήσετε, αγαπητέ φίλε, πώς μπορούσα να επιζήσω ύστερα από μία τέτοια φριχτή δοκιμασία. Μά εγώ η ίδια απορήσα. Μά η ζωή έχει κάποτε τρομερές παραξενιές. Και μία τραγική παραξενιά της ήταν ότι εγώ έζησα και ότι, στη θέση μου, ο Πέρου έζησε, για το αιώνιο ταξίδι, από το οποίο δεν ξαναγυρίζει κανείς!

Περιστατικά όμως σαν το δικό μου, γεμίζουν ολόκληρη τη ζωή του ανθρώπου. Από τότε, ζω όπως με περιμένει. Και σκέπτομαι: Γιατί, αφού άφησα με να ξαναγεννηθώ και πάλι, να μην αναλάβω το παράδειγμά του; Σ'ας το εξομολογώ, αγαπητέ φίλε: Γιατί φοβάμαι! Και ο φόβος αυτός έμεινε στον θάνατο με γεμίζει κατασχύνη, τόσο πολύ που δύο φορές έως τώρα έφτασα στο σημείο να αυτοκτονήσω. Μά φοβόμουνά τόσο!...

Καταλάβετε τώρα, γιατί αντίταξα τόσο έπαινο, αρνησι να γίνω γυναίκα σας, αγαπητέ φίλε. Καταλάβετε τί ήθελα να πω και στην αρχή αυτής της επιστολής: Μου είναι αδύνατο να εκπληρώσω την επιθυμία σας.

Η γυναίκα την όποια αγαπάτε, δεν είναι άξια του σεβασμού που της έχετε.

Γιατί—με γεμίζει ντροπή, και όμως πρέπει να σ'ας πω αυτό, για να είμαι τελείως ειλικρινής απέναντί σας—πώς αυτές μέρες, όπως η σημερινή, που το ξαρινό αέραν είναι τόσο δροσερό, που τα δέντρα είναι τόσο πράσινα, τα λουλούδια μουρωμένα και που οι άνθρωποι φαίνονται τόσο ευτυχισμένοι στους δρόμους, κά-τι τέτοιες μέρες με πλημμυρίζει άτακτα-νίκητο, τόν αίσθημα πώς είναι τόσο γλυκεριά, τόσο όμορφη η ζωή!...

Χαίρε, αγαπητέ φίλε.

Λημονήσέ με.
ΛΟΥΣΥ»

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

στην.

Κατόπι όμως είπε, σαν να μιλούσε μόνος του:

—Μπρά!... Δεν θαρρείσαι... Άφου ο Μασορί μούπαιξε μία τέτοια θρωμοδουλειά και σ'ας με σώσατε, πρέπει να σ'ας τα πω όλα, πρέπει να έκδικηθώ...

—Λοιπόν; ρώτησε ανυπόμονα ο Χόλμς.

—Λοιπόν, απάντησε ο Πιφ ο Γαλάσιος, ξέρετε το Φράχτη της Κολάσας;

—Τόν ξέρω, είπε ο Χόλμς.

—Εκεί λοιπόν βρίσκεται η δεύτερη είσοδος των κατακομβών. Η γνωστή μονάχα στους άπαχηδες.

—Πού ακριβώς;

—Θά σ'ας δώσω άμέσως να καταλάβετε, κ. Χόλμς.

—Σ' άκούω, λέγε...

—Λοιπόν, εκεί πέρα, στην έρημιά, είναι χτισμένο ένα παλινόπιτο, στο οποίο συχνάζουν οι τρομερότεροι άπαχηδες του Παρισιού. Στο άπαχικό αυτό κέντρο, που λέγεται «Αίματοθαμνισμός Άπάχης», βρίσκεται η δεύτερη είσοδος των κατακομβών. Η είσοδος αυτή είχε κλεισθεί επίσης από χρόνια κι' ήταν τελείως άγνωστη.

Οι άπαχηδες όμως την ανακαλύψανε, και για να την ανοίξουν, χωρίς να τους πάρη χαμπάρι η άστυνομία, χτίσανε απάνω απ' αυτή το κέντρο τους. Μία μυστική καταπακτή οδηγεί στην είσοδο των κατακομβών. Κατέβηκα κι' εγώ κάποτε στίς κατακόμβες κι' είδα τρομερά πράγματα σ' αυτές. Η δαιδαλώδεις στοές τους εινε γεμάτες από νεκρόκασσε, που θρίσκονταν σωριασμένες ή μία απάνω στην άλλη, σπασίες, σπασμένες κι' οι διάδρομοι γεμάτοι από κρανιά και κόκκαλα σκελετών. Στίς κατασκότεινες αυτές στοές, στις όποιες έχουν πολλοί γαθή, γιατί δεν σημειώσανε τις περασμά τους, οι άπαχηδες έχουν τις κρύπτες τους. Ο κάθε άπαχης έχει και την δική του κρύπτη, που δεν την μαρτυράει σε κανέναν. Έκει έχει την κρύπτη του κι' ο Μασορί. Είμαι σίγουρος, ότι εκεί θα πάη να κρύψει τον θησαυρό του γέρο Φιρμόν.

—Εινε σωστό αυτό που λές, τόν διέκοψε ο Σέρλοκ Χόλμς. Έκει θα κρύψει το θησαυρό... Ξέρεις όμως να μου είπης τί θα την κάνη την Ζαίρα;

—Ναι, Μου τόν είπε, γιατί ήταν σίγουρος πώς δεν θα έβγ απ' εδώ ζωντανός...

—Πές μου... Τί σου είπε; Ξαναρώτησε ανήσυχος ο Χόλμς.

—Θά την πουλήση! απάντησε ο Πιφ ο Γαλάσιος.

Ο Σέρλοκ Χόλμς στο άκουσμά αυτών των λόγων ανατρίχιασε, σαν να τόν δάγκασε φρέδι φαρμακερό.

Τυάχτηκε όρθιος και σφίγγοντας τις γροθιές του, φώναξε:

—Τό τερας!... Νά μή με λένε Χόλμς, αν δεν την σώσω απ' τα χέρια του!...

Κι' άρχισε να θημιατίζει νευρικά, απάνω-κάτω.

Ο κακούργος τόν παρακολουθούσε με τα κουρασμένα βλέμμά του, μ' ένα τρόπο πουδευχνε πώς κάτι ήθελε άκόμα να του πω.

Δύο-τρεις φορές μάλιστα, έκανε να μιλήση, αλλά δίστασε.

—Κύριε Χόλμς, φώναξε τέλος, με φωνή ραγιόμενη.

—Τί θέλεις, Πιφ; τόν ρώτησε ο άστυνομικός, σταματώντας μπροστά του.

—Ανέω, κ. Χόλμς... Δεν μπορεί να κάνω χωρίς πιστό. Δόστε μου λίγο και σ'ας όρκίζομαι ότι...

—Καλά... καλά... τόν διέκοψε ο Σέρλοκ Χόλμς. Ξέρω πώς δεν μπορείς να ζήσης χωρίς πιστό. Θά σου δώσω, αλλά μη θιά-ζεις. Κοιμήσου λίγο στο μεταξύ. Ο νεαρός φίλος μου δεν θ' άρνηση νάρχη και τότε θά σου άγοράσουμε όσο άλκοόλ θέλεις.

—Ευχαριστώ, κύριε Χόλμς!... Θά κάνω όπωσ μου είπατε! φώναξε ο Πιφ ο Γαλάσιος.

Κι' άφου γύρισε πρὸς τόν τοίχο, άποκοιμήθηκε.

ΤΟΝ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'ΥΛ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ

Μέσα στο πολυτελέστατο επιπλωμένο δωμάτιο ενός σπιτιού στην όδον Άντουανέττας, στο Παρίσι, στην έξωπορτα του όποιου διάθαζε καιεις την επιγραφή «Λαμάρκ», καθήγητής της «Ω δ ι κ ης», ένας κύριος καλοντυμένος θημάτιζε νευρικά και μονολογούσε:

—Τέτοια άναποδια δεν την περιμένα!... Νάχω άφθονο έμπο-ρευμα και να μην μπορώ να τό τοποθετήσω πουθενά. Πώς διά-βολο μπόρεσε κι' ανακάλυψε τά ίχνη μου ή άστυνομία, που κοι-μότανε ως τώρα, δεν μπορώ να τό καταλάβω!... Κι' όστόσο δεν έπεσα, διάβολε, σε καμμία γκάφα. Άσφαλώς ο διάβολος μήηκε στη μέση και με κατατρέπει!...

—Άξαφνα όμως έπαψε να μονολογεί και στάθηκε ανήσυχος.

—Χτύπησε τό κουδούνι της έξωπορτας, είπε. Δεν άποκλείεται ναύαι άστυνομικοί. Άλλά δεν θαρρείσαι, θά τους ξεγελάσουμε όπωσ πάντα.

Και χτύπησε ένα ηλεκτρικό κουδούνι.

—Άνοιξε τότε μία πλαγινη πόρτα και πρόβαλε, μέσα από ένα δωμάτιο μία νέα κοπέλλα, τραγουδώντας μίαν άρια από κάποιο μελόδραμα.

—Άμέσως κατόπι μπήκε μέσα ή ύπηρετρία του σπιτιού, συνο-δεύοντας στο γραφείο του κ. καθηγητό έναν ύψηλόσωμο και κομψότατο κύριο, που φορούσε μονέλο.

Ο κ. καθηγητής, άπορροφημένος δθην απ' τό τραγουδι της ψευτομαθητριάς του, καμώθηκε πὸς δεν άντελήφθη την είσοδο του έπισκέπτου μέσα στο γραφείο του. Κατόπι, δε, διακόπτοντας τό τραγουδι της μαθητριάς του, της φώναξε:

—Εδγε σας, δεσποινίς! Εδγε σας!... Πρώτη φορά διαπιστώνω μία τέτοια άλματική πρόοδο!... Έχω ποιήσει πὸς σε λίγον καιρό θά μωρής άφθοα να έμ-φανισθής μπροστά και στο πιο άπαιτητικό κοινό!...

Ο έπισκέπτης για να φανερώση την παρουσία του ξερόθηνε ελαφρά και τότε ο κ. καθηγητής τινάχτηκε πρὸς τά πίσω και φώναξε με φωνή γεμάτη έκπληξη:

—Α!... Ήρθε λοιπόν κανείς και θέλει να με ιδή!...

—Μάλιστα, κ. καθηγητά. Είμ' εγώ, ο μαρκήσιος Μον-τρόζα, του άπάντησε άμέσως ο ψηλόσωμος έπισκέπτης του.

Και προχωρώντας με σταθερό δθμα στάθηκε περή-φανα μπροστά του.

—Κύριε μαρκήσιε, σε ποιά εύτυχη σύμπτωσι όφειλα την τιμητική για μένα έπισκεψή σας; τόν ρώτησε ο κ. καθηγητής, κάνοντας του μία βαθειά ύπόκλιση.

—Δεν ξέρω, κ. καθηγητά, αν με θυμάστε, τόν ά-πάντησε μ' επιβλητικό τόνο ο μαρκήσιος. Γνωριστήκα-με εδώ και λίγα χρόνια στο Καφέ-Ρουαγιαλ. Μας συ-νέσπασε ο στρατιωτικός άκόλουθος της Χ. προεβείας.

—Ω, βέβαια, ήταν πολύ γνωστός μου ο κύριος που λέτε... Τόν θυμάμαι πολύ καλά... Άλλά...

—Τότε, κ. καθηγητά, πρέπει να με θυμάστε κι' ε-μένα!... τόν διέκοψε μ' ένα ειρωνικό τόνο ο μαρκήσιος.

Ο κ. καθηγητής ανατρίχιασε ελαφρά, και κυττάζον-τας με μισόκλειστα μάτια τόν έπισκέπτη του, τόν έλεγε μ' ένα διστακτικό τόνο:

—Άλλά... δεν σ'ας θυμάμαι. Σ'ας τό θεσβιάω αυτό στο λόγο της τιμής μου!... Δεν σ'ας θυμάμαι καθόλου.

—Δεν εινε ανάγκη να όρκίζοσαστε, κ. καθηγητά...

Για να μη γάνουμε μάλιστα τόν καιρό μου, σ'ας λέω, ότι ήρθα εδώ για ένα κορίτσι...

—Για ένα κορίτσι!... άφησε μία μισοτηνυμένη από φόβο και θυμό μαζί φωνή ο κ. Λαμάρκ.

Και τρέμοντας σύγκορμος απ' τη λύσσα του, συνέχισε:

—Άλλά για ποιόν; Για ποιόν με περνάτε;

—Για τόν «δ ή θ ε ν» καθηγητή Λαμάρκ! του άπάντησε ο μαρ-κήσιος τονίζοντας κάθε μία λέξη του εχθριστά.

—Δήθεν καθηγητή!... Άλλά, κύριε μαρκήσιε, έχετε λάθος. Εγώ μάλιστα διδάσκω, έντελώς δωρεάν. Πάίρνω άνάστα και κορίτσια πούχουν ταλέντο, τα μορφώνω και τ' άναπτύσσω και σε λίγον καιρό...

—Τα στέλνετε, φιλάτε καθηγητά, στο έξωτερικό, με την πρό-φαση, ότι θά κάνουν καλλιτεχνική περίοδοι. Έτσι τά παραδί-δετε στην άτιμία!... τόν διέκοψε ο μαρκήσιος μ' αύστηρο τόνο.

Ο κ. Λαμάρκ στο άκουσμά αυτών των λόγων άρχισε να τρε-μη σύγκορμος και να μισανόνη τό στόμα του, χωρίς όμως να θυγίνει απ' αυτό ούτε μία λέξη. Τό πρόσωπό του είχε γίνει κα-τακτιρικό και στά βλέμματά του υπήρχε μία έκφραση τρόμου.

(Άκολουθεί)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

Ιστορία της Σκωτίας είνε γεμάτη από δραματικά περιστατικά κ' αίματηρά έπεισόδια, που εξακολουθούν μέχρι σήμερα να προκαλούν ρίγη τρόμου στην ψυχή του ανθρώπου. Ένα τραγικό περιστατικό που τ' αναφέρουν πολλοί Σκωτικοί ιστοριογράφοι-θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Κάτω από ένα σώμα καλλίγραμμο, που θά τ'ό ζήλευε και ένας θεός της αρχαίας Ελλάδας, κάτω από ένα πρόσωπο αγγέλιο, ο κόμης των Όρκάδων, ένας από τους πιο πλούσιους και ισχυρούς άρχοντες της Σκωτίας, έκρυβε ψυχή σατανά κ' ένστικτα κακούργου.

Όταν ο άγγελόμορφος αυτός κόμης θεσπιάθηκε ότι ή ώραία Σέσιλ, μιά πεντάμορφη πυργοδεσποίνα, περιφρονώντας τον δικό του έρωτα, χάρισε ολόκληρη την καρδιά της στον κόμητα Γουλιέλμο Ντάγκλας, έβαλε ως σκοπό της ζωής του να καταστρέψει την ετυχία των δυο έρωτευμένων-για να έκδικηθ' τον τυχερό αντίζήλο του και για να κάνει την καρδιά της νέας να ματώση από πόνο...

Ένα θράδυ λοιπόν του 1560, ο Γουλιέλμος Ντάγκλας λάβαινε από τον κόμητα των Όρκάδων μιά πρόσκληση σ' ένα δείπνο. Ντύθηκε, στολίστηκε και πήγε άνυποπτος στον πύργο του κόμητος, χωρίς να υποπτεύεται ποιά τύχη τον περίμενε.

Σε μιά στιγμή, κ' ενώ τ'ό γλέντι θρискότανε στο πιο ζωηρό σημείο του, ο πυργοδεσπότης πρότεινε στο Γουλιέλμο να πάνε μαζί σε μιά αίθουσα του πύργου, στην οποία είχε κρυμμένους μερικούς θησαυρούς, από μιά περιοδεία που είχαν κάνει οι πρόγονοί του στους Άγιους Τόπους. Ο Ντάγκλας άκολούθησε τον κόμητα, με τ'ό χαμόγελο στα χείλη...

...Ύστερ' από μιά ώρα, ο κόμης των Όρκάδων έστειλε στην οικογένεια των Ντάγκλας τ'ό πτώμα του Γουλιέλμου, τρυπημένο από μαχαίριές... Ένας άγγελιοφόρος πληροφόρούσε τους γονείς του Γουλιέλμου, ότι τ'ό άγαπημένο τους παιδί είχε σκοτωθ' από ληστές, ενώ έκανε τ'ή νόχτα, ολόμυονας, περίπατο σε μιά έρημικη τοποθεσία, κοντά στον πύργο του κόμητος των Όρκάδων...

Πέρασαν τρεις μέρες.

Ένα απόγευμα, ενώ ή Σέσιλ, ή όποια δέν είχε μάθει ακόμα τ'ό θάνατο του άγαπημένου της, έκανε θέλτα με τ'ό σμάζι της σ' ένα δάσος, δέχτηκε ξαφνικά τ'ήν έπίθεσι πέντε άγνώστων, οι όποιοι, άφου τ'ή έδεσαν τ'ά μάτια μ' ένα πανί, τ'ήν ώδήγησαν σ' ένα πύργο...

Πού θρίσκει; ρώτησε ή Σέσιλ μιά ύπνρέρτρια, όταν τ'ήν μετέφεραν σ' ένα δωμάτιο και τ'ής έλυσαν έπιτέλους τ'ά μάτια.

Στον πύργο του κόμητος των Όρκάδων! τ'ής άποκρίθηκε ή ύπνρέρτρια. Καί πρέπει να σ'ας πω ότι...

Μά ή ύπνρέρτρια δέν πρόφτασε ν' άποτελειώση τ'ή φράσι της.

Τ'ή στιγμή κείνη μπήκε μέσα ο πυργοδεσπότης.

Η ύπνρέρτρια έκανε μιά θαυεία ύπόκλησι και άποσύρθηκε.

Όσο για τ'ή Σέσιλ, ή όποια ήξερε ότι ο κόμης των Όρκάδων τ'ήν άγαπούσε από καιρό, άρχισε να μαντεύη τ'ήν αλήθεια. Όστόσο, ποσοποιήθηκε τ'ήν κατάληκτι-καί κύτταξε τόν πυργοδεσπότη με ύφος άπορίας.

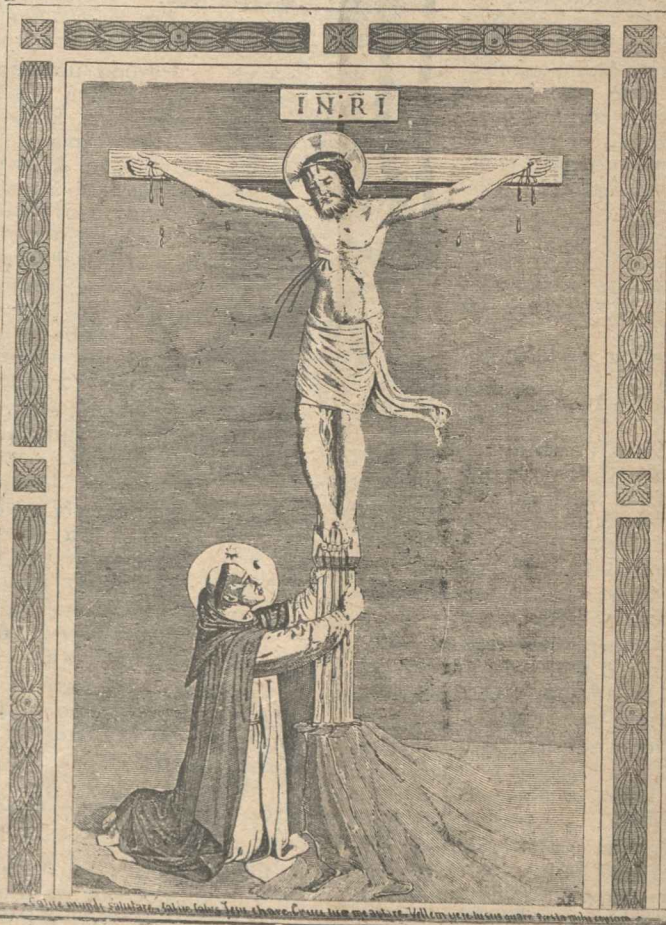
Δέν με περιμένετε, θέβαια, δέν είνε έτσι; ρώτησε ο κόμης. Δέν τ'ό ξεράτε ότι φιλοξενείσθε τώρα σ' έναν από τους πύργους μου;

Όχι, δέν τ'ό ήξερα! άποκρίθηκε ή Σέσιλ. Καί λυπάμαι για τ'ήν ενόχλησι που σ'ας προέβηνα...

Μά όχι, τί είνε αυτά που λέτε!.. διαμαρτυρήθηκε ο πυργοδεσπότης. Άπεναντίας, ο πύργος μου αυτός θά μπορούσε να γίν'ή δικός σας...

Καί τί θά ζητήσετε από μένα ως αντίλλαγμα;...

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Έργον του Φράντζελικο)

—Λίγη αγάπη μονάχα!.. τραύλισε ο κόμης.

Η Σέσιλ τ'ό έρριξε μιά περιφρονητική ματιά.

Γι' αυτό θέλατε τους μισοφόρους σας να με κλέψουν να με κλείσουν εδώ μέσα;... Δέν νομίζετε, ότι ή πράξι σας είνε άναξία ενός ήπτότου;...

—Σας άγαπώ! Καί ο έρωας δικαιολογεί τ'ά πάντα!

Τό ξερετε, όμως, καλά, ότι άγαπώ τόν Γουλιέλμο. Απ' πρέπει να έχετε καμιά έλπίδα... Η καρδιά μου άνήκει, όλη κληρη στον κόμητα Γουλιέλμο Ντάγκλας!...

Καί άν ο άγαπημένος σας δέν ζ'ή πεί; τ'ήν δέκομε έσοκά ο πυργοδεσπότης.

Η Σέσιλ σηκώθηκε όρθια, με μάτια λαμπερά, με μαζεμένα φρύδια. Τά ώραία χαρακτηριστικά τ'ού προσώπου τ'ής είχαν σχεδόν παραμορφωθ' από τ'ήν όργη.

—Αν δέν ζ'ή πεί; ο άγαπημένος μου; φώναξε. Τόν σκοτώσω ήπ'ως, άνασθρε δολοφόνε;... Μου σκότωσε τόν Γουλιέλμο μου!

Αν τ'ό έκανε αυτό, δέν θά αισθάνομαι πεί; για σένα μονάχα; άδιαφορία, άλλε; μίσος, ένα θανάσιμο μίσος... Καί δέν θ'ήν χάσο, παρά μονάχα όταν θυθίσω τ'ά νύχια μου στα μάτια σου, όταν σου έσχωίσω τ'ό πρόσωπο, όταν ξεριζώσω τ'ήν καρδιά σου από τ'ά στήθη σου... Όστόσο, δέν είνε δυνατά να μη ζ'ή ο άγαπημένος μου, δέν μπορώ ακόμα να τ'ό πιστέψω αυτό... Μου είπες για να με τρομάξης!...

Ο κόμης, φοβισμένος από τ'ό ξέσπασμα τ'ού θυμού τ'ής Σέσιλ, έσκυψε τ'ό κεφάλι του. Η ταραχή τ'ού θυμού δέν άστάζε ποτέ. Άνασθίζοντας τ'ό κεφάλι του, κύτταξε τ'ή Σέσιλ θαρρετά στα μάτια και τ'ής είπε:

—Σας είπα τ'ήν αλήθεια!... Ο λόρδος Γουλιέλμος Ντάγκλας δέν ζ'ή πεί! Τ'ή στιγμή αυτή είνε θαμμένος στον οικογενειακό του τάφο!...

—Εσ'ό τόν σκότωσε, κακούργε!.. ούρλιασε ή Σέσιλ. Μά θά μ'ό τ'ό πληρώσει πολύ άκριβά αυτό!...

Κ' έτοιμαζότανε να χυμίσ'ή πάνω στον κόμητα. Εκείνος όμως, πρόλαβε κ' έφυγε, κλείνοντας τ'ήν πόρτα πίσω του...

Ύστερ' από λίγη ώρα, ξεκινούσε για ένα μακρινό πύργο τ'ό χτισμένο στην κορφή ενός άπάρτητου βουνού...

Η Σέσιλ έμεινε δυο μέρες στον πύργο τ'ού κόμητος, ανατριπάζοντας τ'ήν ψυχή από τ'ήν σκέψη τ'ού θάνατου τ'ού άγαπημένου της.

Μένει από τ'ήν σκέψη τ'ού θάνατου τ'ού άγαπημένου της, παρακαλώντας τ'ό θάνατο τ'ού άγαπημένου της, τ'ήν λυτρώση από τ'ό μαρτύριο τ'ής ζωής τ'ής... μιάς ζωής που δέν τ'ήν περνούσε χωρίς τόν άγαπημένο της.

Τέλος, ένας άπέραντος θυμός τ'ής νάδωσε νεύρα και δύναμι στο λεπτό οργανισμό τ'ής. Η δίαι τ'ής έδωσε τ'ήν φλόγισε ολόκληρη. Μιά νύχτα, μάεψε στο βασιλιά τ'ής όσα ρούχα, παραπομπάκια και άλλα θρηνη πρόχειρα και τ'ους έβαλε φωτιά...

Πριν περάσει μιά ώρα, ολόκληρος ο πύργος είχε μεταβληθ' σε μιά λαμπάδα.

Η νεαρά γυναίκα κατάβηκε στον πανικό, χωρίς να τ'ήν άντιληφ'ή κανείς από τους άλλόφρονες ύπνρρτες. Πήγε και στάθηκε σ' ένα σκοτεινό λόφο και από εκεί παρακολούθησε, γελώντας άγρια και σαρκαστικά, τ'ήν άποτέφρωσι τ'ού πύργου τ'ού κόμητος των Όρκάδων.

Ύστερ' από ένα μήνα, κάποιος σπληνικός χέρι έβαλε φωτιά και σε δυο άλλα κτήματα τ'ού κόμητος τ'ής. Έλεγε κανείς, ότι μιά θεική κάσιε είχε πέσει σε κάθε τ'ήν που άνηκε σ' αυτή τ'ήν οικογένεια... Κανείς δέν μπορούσε να έξηγησ'ή τ'ό μαρτύριο αυτό... Μονάχα ο κόμης κατάλαβε ότι όλες αυτές τ'ις πυρκαϊές τ'ής έβαζε ή Σέσιλ, για να τ'όν έκδικησ'ή για τ'ό κακό που τ'ής έκανε. Μά ή έσκαλοθύσε να μένει κρυμμένη στον άπόμειρο πύργο του, γιατί τ'ήν τολμούσε να συναρτ'ή με τ'ήν νόμιμη νυνάα και ν' άντιστασ'ή στον έξάλλο θυμό τ'ής...

Τέλος, ή Σέσιλ πήγε και στο έδιωθύργιο για να πυρπολήσ'ή τ'ό μέγαρο που είχε ο κόμης στήν γαλή αυτή πολιτεία. Πριν, όμως,

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΩΝ ΚΟΥΡΣΑΡΩΝ

(Η σπαρακτική έπιστολή ενός Ναξιώτη που τόν αιχμαλώτισαν οι πειραταί, πρ'ς τ'ή γυναίκα του)

Στ'ό «Μπουκέτο» έχουμε γράψει πολλές σελίδες για τ'ήν δράσι και τ'ήν τρομοκρατία των πειρατών στο Αιγαίο Πέλαγος, επί Τουρκοκρατίας. Σήμερα δημοσιεύουμε τ'ήν παλαιά συγκλονιστική έπιστολή, τ'ήν όποια έστειλε σ'ή γυναίκα του, σ'ή Νάξο, ένας φτωχός Ναξιώτης, τόν όποιον αιχμαλώτισαν οι πειραταί και τόν πούλησαν κατόπιν σκλάβο, κατά τόν 17ον αιώνα. Τ'ήν έπιστολή αυτή άνακάλυψε ο σφοδρός Νάξιος έρευνητής Μαρκόπουλις, σκωληκόβρωτη, μέσα σ'ά χαρτιά τ'ού παλαιού νοταρίου τ'ής Νάξου Άναπλήτη. Είμαστε βέβαιοι ότι θά τ'ήν διαβάσετε με σφιγμένη καρδιά, ότι θά προκαλήσ'ή τ'ά δάκρυά σας.

Σάπιας και ο Μεγαλοδύναμος Θεός θέλησε να με παιδέψ'ή για τ'ά καλά και άμείρητα κ'ήματα όπου έχω, έθουλήθηκα να κάμω τ'ό καλό μου ταξίδι, για να σ'αλαβωθ'ό και να τ'υραγιστώ καθ'ός θέλεις μου άπόσπ'ή και να χαλάσω τ'ό σπίτι μου και να σου δώσω και σένα, π'αμένα μου και γ'νικάτά μου παδάκια και να σου δώσω και σένα, άγάπη μου, παντοτεινή πίκρα κ' άναστεναγμούς, δόξα σοι ο Θεός και τ'ήν άγάπη τ'ήν πίκρα, γιατί καλόν ήτονε να μ'ήν ήθελε λάχει, μ'ά σ'άπ'α να ήθελε, μ'όλενετο, άγάπη μου, παρακαλώ σε να δ'ής τ'ήν λευτεριά μου και να χαρώμε τ'ά γ'νικά μας παιδάκια, μ'ήν π'αράναι και μ'ή σ'έ πάση ή κακή καρδιά να άναστανόντες τ'ό δικό μας να χαλαστούμε μοντάφου, μόνο για τ'ό Θεό κάμε τ'ήν καρδιά σου άποσπ'ή και μετ'όσου, γ'νόν άνδρας και γυναίκα, να μ'ήν άναστανόντες με τ'ήν πίκρα, γιατί καλόν ήτονε να μ'ήν ήθελε λάχει, μ'ά σ'άπ'α να ήθελε, δόξα σοι ο Θεός που με παιδέψ'ή για τ'ά κ'ήματα μου, γιατί άλλο δέν τότε παρακαλώ, μόνο να κάμ'ή λεημοσύνη ε'ς τ'ό λόγον μου και όχι δικαιοσύνη και να λησπ'ή έσένα και τ'ά παιδάκια σου.

Γράφω σοι τ'ά βάσανα και τ'ήν παίδα όπου ήτέραςα όπως πού νάφ'ήσθ'ή στην Τριπολι και δέ σου τάγραφα, για να μ'ήν π'αράσ'ή, να πάλε για να τ'έξης και να εύχασ'ή τ'ό Θεό π'ας έγγ'ήτωσα από τ'ά χέρια τ'ού τυραννόντος μ'έ έπιασε κ' ήπασε σε καλή χέρια έδω, θέλεις έσεις, άγάπη μου, π'ας μ'οσιγόντας απ' τ'ήν Τετράδη βοάδ'ή ξεμωώνοντας, ή Πέετ'ή ε'ς τ'ήν δευτεροπύλιν ήλλ' άλμα ένα μ'ήν άλ'αργον από τ'ήν Ίκαριά ε'ρεθίσκας δυο γαλιέτες μανισσένες και π'αίνουσι μας και τ'ό πρώτο π'αίμα που έκάμωσι, ή έδωλα μ'ήναι και κρατούσσι με πέντε νομίσματα και ή ένα σόδοιο κατρωμένο με δέματα γ'νικά μου μ'έ ένα βραχή π'ό έκαμωσι τ'ά κ'ήματα μου μ'ήναι όσον τ'ό... τ'ό ταλαιώτο, να μ'ολογώσ'ή λέγει π'ό βοιστάς ή άμ'ήδ'ή: Έστερα με ρωτάει: μ'ήναι; μ'ήναι; έσεις; έσεις; άγ'αρησ'ή; λέγω, άφέντ'ή, π'αφ'ός άνθρώπος είμαι και μ'έ τ'ό να μ'ήν έχω επ'ήγ'α με τ'ό καίτι ναφω δέκα άσπρα και τ'ήσ'ή τ'ά παιδάκια μου μ'ά έαι με σ'ήν Άξία μ'οσιγ'ή για δ'νοια Θεού να με άγοράσουν, λέγει δέν πάγω σ'ήν Άξία, λέγω σοι σ'ήν Πάσο, λέγει μ'ήναι σ'ήν Πάσο, μόνο σ'ήν Άμοργό. Εγ'οιενέ μου πολλά, έτσι έπ'ή: ές σ'ήν Άμοργό και έρχονται κάτω να άγοράσουν ένα καίτι θαρ'ωσι να τ'ό π'αύστα και γ'νεύ'ναν να π'αύουν και ε'να με τ'ους αντρούς και σ'αύ'οσι μας 200 ρεάλια ήγον διακόσια δ'ους και από εκεί ο

προστάσι να πραγματοποιήσ'ή τ'ά σ'αδιά τ'ής, τ'ήν συνέλασαν μερικοί στρατιώται και τ'ήν ώδήγησαν άπ'ρος στο θ'ασιλέα 'Ιάκωβο Β' για να δώση λόγο των πράξεών τ'ής. Τ'ήν έποχή έκείνη, τ'ους έμνηστές και τ'ους πατροκτόνους τ'ους δικάζαν οι 'Ιβ'οι ή θ'ασιλείς.

Η Σέσιλ άμολόγησε με θάρρος στον θ'ασιλέα, ότι αυτή είχε πυρπολήσει τους πύργους τ'ού κόμητος των Όρκάδων, έξηγήσε τους και για τ'ό λόγο είχε όρκιστ'ή να έκδικηθ'ή τόν πυργοδεσπότη.

Πρέπει ακόμα να σ'ας πω... έξακολούθησε ή Σέσιλ με τ'ήν ίδια άπάθεια-ότι δέν θά ήσυχάσω άν δέν σκότώσω και τόν κόμητα με τ'ά ίδια μου τ'ά χέρια... Καί τώρα που τ'ά ξερετε όλα, Μεγαλειότατε, μπορείτε να μου επιβάλετε τ'ήν τιμωρία που θέλετε!...

Ο θ'ασιλεύς κατάλαβε τ'ήν ψυχολογική κατάσταση τ'ής Σέσιλ, δικαιολόγησε όλες τ'ις κακές πράξεις τ'ής-και τ'ή συγχώρεσε. Έπειδή όμως δέν μπορούσε και να τ'ήν άφήσ'ή έλεύθερη ύστερ' από όσα είχε κάνει, διέταξε να τ'ήν κλείσουν σ' ένα μοναστήρι... Είκοσι ολόκληρα χρόνια έζησε ή Σέσιλ με τ'ήν δ'νοια αδελφ'ή Κινεονόδη, θαμνάζομένη απ' δ'λους για τ'ήν πράσιτητα τ'ού χαρ'ήτος τ'ής... Καί όταν, τέλος, έκλεισε για πάντα τ'ά μάτια τ'ής, κανείς δέν θυμότανε ότι ή άγία αυτή γυναίκα είχε κάποτε έκδημιώσει για να έκδικηθ'ή τ'ήν δολοφονία τ'ού άνδρός που άγαπούσε!...

σάπιας παίρνει και μ'ας και πέντε καλογέρους και πέντε λαίκους και τ' άσπρα και από κεί μ'ας παίρνει με τ'ήν ξυλές και πάγη μας σ'ή Σαντορίνη και παίρνει και από κεί.

Ε'ς τόσο για να μ'ήν πολυλογώ έκάμω τ'ρίαντα πέντε μέρες μέσα σ'ή γαλιότα, καθημερινώς ξυλές, κλωσιές, πεινασμένοι και δέν μ'ας ήδονε παρά ένα κομμάτι παξιμάδι τ'ό ταχ'ή μ'ονχ'ιασμένο που δέν τ'ό έτρωγε ο χοίρος και μ'ά τάσα νερό βρωμισμένο και άλλο τόσο τ'ό βοάδ'ή και νύχτα μέρα κοιβαγ'ιασμένοι από κάτω σ'ή φ'αγάδα που μ'αργον δέν ήμπορούσαμε να ξεπλώσουμε τ'ό ποδάρι μας μια π'αμ'ή και από κάτω μας λάμες τ'ά σ'ιδερα και κομμάτι όχι άλλο τίποτας ή φ'είρες που τ'ό έξούσαμε μ' ένα κομμάτι ξύλο όταν ήθελε μ'ας βγάλει σ'ή γ'ή που με φάγ'ας ζωντανό. Μέσα σ'ις τ'ρεις έβδομάδες που μ'έ έπιασε τ'ής άγίας Κυριακής τ'ήν ήμερα μ'έ έβαλε πάλι χάμω και δέσνει με και τίς ε'δω δέν έτρώμαξε, άλλο παρά τ'ή πρώτη φορά και τ'ής άγίας Μαρ'ίνας τ'ήν ήμερα μ'ό έβρισε τ'ά γένεια μου. Είντα να σου γράφω, άλλο 'να να τ'ά φ'ωρ'ή κανείς και άλλο να 'κούγ'ή, γιατί άν τ'ά γράφω ήθελα δυο τ'ρεις χ'ασι, μ'ά φ'ωρ'ιστ'ία νάχ'ή ο Θεός και οι άγιοι ό που έπαρ'αλ'ον, να μου δώση ύπομ'ήν και γ'α να έδωθ'ω ως έδω, Ερχόμενος έδω σ'ήν Τριπολι ήθε ο Μπαϊράμ'ής τ'ή Παιλίδανας ο γ'νός τ'ήν Σουλτ'άνας ο άδερφός και έγ'οράσε με και παίρνει με και δάνει μου ρούχα και άλλ'α και κάνει μου και άλλ'ή μια φορεσιά ρούχα και έχει με καλά να φάγω, να π'ω, τ'ήν άνάπασι μου, που δέ μ'ήν λείπει άλλο, μόνο ο στερειμός σου και παρηγοριά καθημερινώς, συντομίες πολλές νύχτα μέρα που να τ'ά πληρώσ'ή ο Θεός, που να κούγ'ή ο Θεός τίς μέρες μου να τ'οι τίς δίνει χρόνους και άν δέν είμαι 'γ'ό άξιος να τ'οι τ' άναμ'ήρω ο Θεός να τ'οι τ' άναμ'ήρη παρακαλώ σε κάμε λειτουργία σ'ή Μ'ητροπόλι σ'ή Κατέλλα, σ'ό σ'ακοιτ'ήν και π'ες τόν πατέρα να παρακαλ'ον τ'ό Θεό για τ'ήν λεητεριά μου, σ'ή Θεοπάστ'ή, σ'ήν Άγία Κυριακή, σ'όν Άτ' Άντων'ή σ'ήν Πάδ'ου, σ'ήν Άγία Ελ'ήνη, σ'όν Άγιο Γεώργ'ή σ'ά Ζήρεια, σ'ους Άγίους Άναγ'όρους μ'ορεί ή χ'αρι τ'ους να μου βοηθήσ'ή τ'ό άμαρτωλό.

Όχι και άλλ'οιμον, άγάπη μου, και να ήθελα σου γ'οιούκ'ό να μ'ήν έχω τώρα τ'ό στερειμό σου να καίγωμαι, όχον παδάκια μου, μ'ορονάκια μου, όχον γ'νικάτά μου, ό φ'ως τ'ών έμ'ιατίων μου και π'ας σ'ας έπογοιστ'ήκα, όχ άλλ'οιμον οι άναστεναγμοί καβ'ον τ'ά χείλη μου και δέν έχω θ'ορασ'ή, τ'ά μάτια μου δέ σ'ολάδ'ον ποτέ και άν π'ω ένα σ'αυ'έλι νερό, π'ίνο δυο σ'αυ'έλια φ'αμάκι και γ'ν'α άλλα τόσα δάκρυα, που όσες υποκοινές τ'ρώω, τόσους άναστεναγμούς βγάνω και τ'ά μάτια μου που τ'έχ'ον σ'όν τ'ό ποταμό, τ'ήν κ'οιμ'ήνη έχω, άγάπη μου, δέν τότε δύναμαι τ'ό στερειμό σου μ'ήν τ'ών παιδιών μου, όχον Δι'αμ'ή μου καρδιά μου, Χοιρ'άα μου, φ'ως τ'ών έμ'ιατίων μου, μ'ολενετο τ'ό δόξα σοι ο Θεός ές γ'νή τ'ό θέλω μ'ά σοι, Κύριε, όν τ'ό δικό μου, μ'ά παρακαλώ σε

Θεέ μου λεημοσύνη, όχι δικαιοσύνη. Δέν μπορώ να σου γράψω τ'ά βάσανα που ήτέραςα και όπου π'ονώ, γιατί άν ήτο ή θ'αλασσα μελάνη και ή γ'ή χαρτί, δέν έσ'ωνε να σου τ'ά γράψω. Δόξα σοι ο Θεός, παρακαλώ σε, για τ'ό Θεό, μη π'αράναι, μόνο έχε τ'ά δ'αρη σου από Θεό και δόξαζε τ'ους που ήθελες να με παιδέψ'ή. Η φ'ρονι'α σου, σ'ις π'ήνες χ'ασις, άξ'έλι, άναμ'ήσε τ'ό νο'ό σου, γιατί ένας άροσ'οιμένος χ'οι'αζεται γιατ'ό και γιατ'ό και έγ'ω ή χαρ'ο'ικός σκλάβος βοήθεια και φ'λους, έτι κάμε, για τ'ό Θεό, βοήθεια, βοήθεια, όν γ'λάμ'ια τα. Βάλε έτι κ' άν έχωμε άναν'ή, άπ'έλι, χ'οι'άα και ό,τι άλλο π'αίμα σου να θέλ'ες που να μ'αδ'ής άσπρα και μ'ήνισε και τ'οι σ'ιν'ο Τ'ένε Μ'ατ'ή να μ'ήλ'ήσ'ή τ'οι... για τ'ά άσπρα, να τ'οι δ'οση ή να κομ'ήνη εκείνος να γ'ο'ήνη εκείνη και όν π'ας π'αίλας να με λεητερώσ'ή γ'α'θ'ο.

Είνε και άλλ'οι φ'ωρ'οί και άς έμ'ιασε και υ'εις, μ'ή μ' άφ'ησ'ή, άγάπη μου, να γ'α'θ'ο, λ'υτ'ήσ'ή με, γ'οιενέ με και π'α ένα ξ'αυ'έλι σου μ'ήν άναμ'ήνη, Κατ'ήτα μου, τ'όν άφέντ'ή τ'όν Μ'ητροπόλιτη και π'ες τ'ον να παρακαλ'ή τ'ό Θεό για τ'ήν γ'α'η μου, όλος τ'ός κατ'άδες και έξ'ωρα τ'όν άφέντ'ή τ'όν π'ες Άντων'ή, τ'όν Πατέρα, τ'όν Κακοιτ'ήνους και Γεζ'οιτες σ'όν όποιον τίς παρακαλ'ής έχω τ'ά θ'ήρη μου, όλος τ'ός φ'λους, τ'ήν θ'υγατέρα σου τ'ή Μ'αρία, τ'όν άδερφ'ό μου, άγάπη τ' άφ'αν'ή που έχ'εις σ'ά χ'έρια σου, τ'ή φ'ωρ'ή τ'ή Β'ασιλ'ή και τ'ή Φ'λωρ'έτ'ή μ'ή τίς παραπονώς, γιατί έχ'ον πολλές παραπονώσεις τ'ά μάτια μου και τ'έχ'ον σ'όν τ'όν ποταμό και δέν μπορώ να τ'ά σ'ολάσω, ή καρδιά μου άφ'τεί και β'α'έλι σ'όν χ'α'ο'α, μ'ά δόξα σοι ο Θεός.

ΕΝΑ ΝΕΑΝΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΤΟΥ «ΦΑΟΥΣΤ»

Ο ΓΚΑΙΤΕ... ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΣ!

Το πρώτο έρωτικό αίσθημα του ποιητού του «Φάουστ», 'Ο ποιητής και οι φίλοι του. Πώς έπληραν τον κατήφορο, 'Ενα έρωτας της αγάπης, ή ώραία κ' αινιγματική Γκρέτχεν. Μία έρωτική εξομολόγησης του Γκαίτε. 'Η άκατανόητη στάσις της αγάπης-μένης του. 'Όπου άπεκαλύπτονται τα κατερθώματα του Γκαίτε και της παρέας του. 'Ο ποιητής στο δικαστήριο, κτλ.

ΑΧΑ ξέρατε, ότι το πρώτο έρωτικό αίσθημα του Γκαίτε λίγο έλειψε να οδηγήσει το μελλοντικό ποιητή του «Φάουστ» στη...φυλακή; Το έπεισόδιο αυτό, που σχετίζεται με μία σκοτεινή κάπως περίοδο της ζωής του Γκαίτε, έγινε τελευταία μόλις γνωστό, με την ανακάλυψη μιας αλληλογραφίας, αναφερομένης στην ποίη εκείνη, μεταξύ δυο προσώπων που είχαν στενές γνωριμίες με την οικογένεια του ποιητού.

Όταν ο Γκαίτε έβγαλε, σε ηλικία δεκάεξη χρόνων, το γυμνάσιο της Βεϊμάρης, εξακολούθησε να διατηρή φιλικές σχέσεις μ' ένα συμμαθητή του, παρά τις επανειλημμένες συστάσεις του πατέρα του να μη κάνει παρέα με το νέο αυτόν. Η αλήθεια είναι ότι ο "Όθων" -έτσι λεγόταν ο συμμαθητής του νεαρού Γιόχαν- ήταν ένα παιδί κάτι παραπάνω από ζωηρό. Τελευταίος πάντοτε στα μαθήματά του, ήταν πρώτος σε κάθε άταξία... Ώστόσο, ο σοβαρός και αξιοπρεπής Γκαίτε ένοιωσε άκαταμάχητη συμπάθεια για τον τετραπέρατο "Όθωνα", σε βαθμό ν' άψηφήση τις πατρικές διαταγές και να εξακολουθήσει να τον συναναστρέφεται και μετά την αποφοίτησή τους από το Γυμνάσιο.

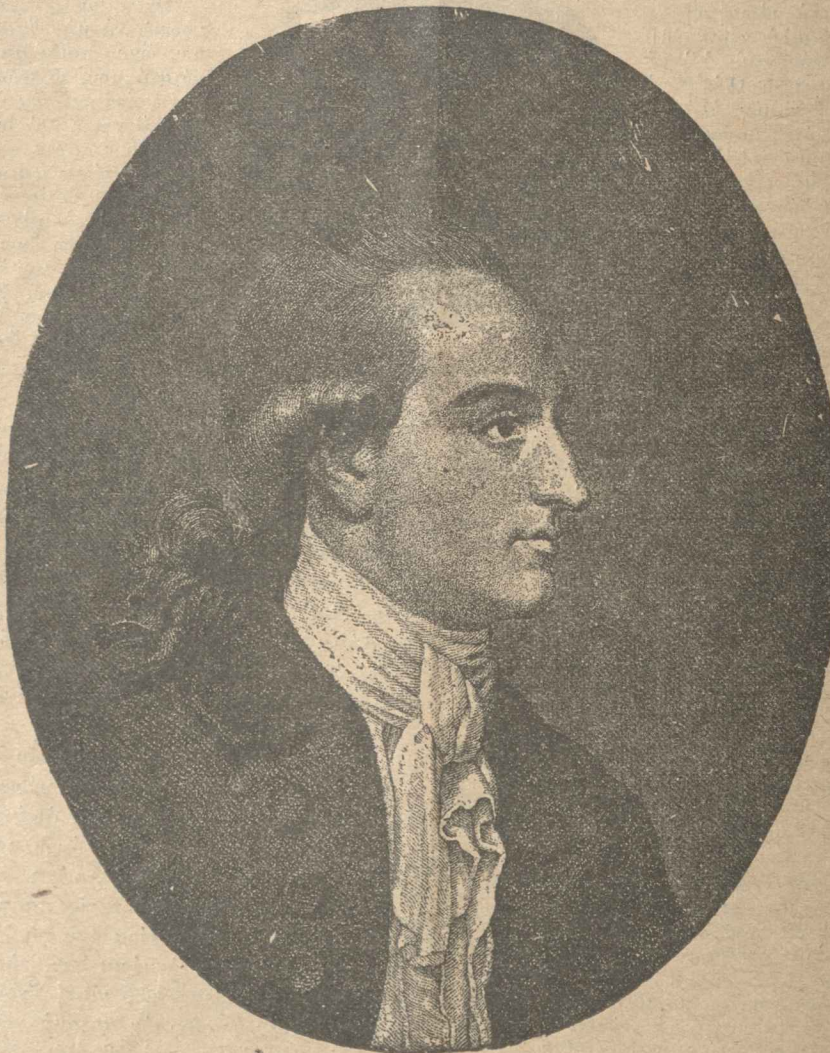
Εκτός από τον "Όθωνα", ο Γκαίτε έκανε τακτικά παρέα και με τρεις άλλους νέους. Οι άχωριστοι αυτοί φίλοι διασκεδάζαν... στέλνοντας άνώνυμα ύβριστικά γράμματα στους πλο εϋπόληπτους πολίτες της Βεϊμάρης τοιχοκολλώντας στους τοίχους σατυρικά τραγούδια-έργα του Γκαίτε, φυσικά-έναντιον των άρχοντων του τόπου και, γενικά, παίζοντας εις θάρος της τιμής και της ψυχικής γαλήνης άνθρώπων άξίων μεγαλειτέρου σεβάσμου.

Τα «άστερα» όμως της παρέας δεν περιωρίστηκαν στο σημείο αυτό. Σιγά-σιγά, οι άχωριστοι φίλοι άρχισαν να αισθάνονται την άνάγκη του χρήματος. Είχαν άποκτήσει ο καθένας τους και από μία μικρή φιληναδίτσα, ή όποια τους στοίχιζε άρκετά... Καί έπειδή το μικρό «χαρτζιλίκι» που τους έδιναν οι γονείς τους δεν τους έφτανε για ν' άνταποκριθούν στα έξοδά τους, σκέφτηκαν να κάνουν διάφορες πλαστογραφίες, για να θρούν χωρίς κόπο τα χρήματά που τους ήσαν άπαραίτητα για να συνεχίσουν την εύθυμη ζωή τους...

Ο Γκαίτε δεν έβλεπε με καλό μάτι την κατάσταση αυτή. Ήταν άρκετά λογικός, για να μπορέσει ν' άντιληφθή ότι οι φίλοι του είναι πάρεϊ άσχημο δρόμο. Κάθε φορά που ό ένας από την παρέα του τον έβαζε να πλαστογραφήσει μία έπιστολή, για να τραβήξουν γρήματα από ένα έμπορο ή από ένα συγγενή, ο Γκαίτε ένοιωθε τύψεις συνειδήσεως για την κακή του αυτή πράξη...

Γιατί, όμως, δεν φρόντιζε να διακόψει κάθε δεσμό με τα ύποκειμένα αυτά, που τον είχαν παρασύρει στον κακό το δρόμο;

Γιατί, άπλούστατα, ήταν έρωτευμένος με την άδελφή ένος από τους φίλους του και φοβότανε μήπως, αν τά χαλούσε με το «συνένοχό» του, θά έπαυε να βλέπει και την πολυαγαπημένη του!..

Ο Γκαίτε

Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε, ότι στην προκειμένη περίπτωση ο Γκαίτε ήταν πραγματικά θύμα αγάπης!

Η Γκρέτχεν Ντερόν-έτσι λεγόταν ή κοπέλλα που είχε πέσει σε τόσο ταραχή την καρδιά του Γιόχαν- ήταν μία ώραία και θαυματούσα, με μεγάλα γαλανά μάτια, με μία έκφραση άνοητος χυμένη στο πρόσωπό της, αλλά και μ' ένα παράξενο αινιγματικό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη της. Μεγαλύτερη από τον Γκαίτε κατά δυο περίπου χρόνια, έδειχνε με την μιλία της και με την λάμψη των ματιών της ότι είχε άρκετα περισσότερη ζωή και ότι δεν ήμπορούσε κανείς να την γελήσει εύκολα. Καί αυτός, άκριβώς, ο συγκερασμός της άνοητης και της πονηρίας, έκανε τόσο έντύπωσι στη ζωηρή φαντασία του Γκαίτε.

Άλλ' ενώ ο Γιόχαν υπέφερε πραγματικά εξ αίτιας της Γκρέτχεν, εκείνη δεν έδειχνε από τη στάσις της ότι συμπεριζόταν σε άίσθημα του νεαρού της φίλου. Ήταν καλή, περιποιητική, λάτρεσκε ακόμα μαζί του. Ποτέ, όμως, δεν του έδωσε να μη τεύσει από ένα λόγο της ή από μία κίνησή της ότι ήθελε να έλπιζει από μία μέρα πολλά περισσότερα από αυτήν...

Ο άδελφός της κατάλαβε την άδυναμία του Γκαίτε για τη Γκρέτχεν; Τίποτα δεν είχε εξακριβωμένο σχετικά με τα λεπτά αυτό ζήτημα. Ίσως να μην άντελήφθη το άίσθημα του Γιόχαν για την άδελφή του. Ίσως, όμως, και να το άντελήφθη και να έκανε το στραβό για να έκμεταλλευθή την άδυναμία αυτή του Γκαίτε και να τον έχη εξασφαλισμένο συνεργάτη στις πλάτες γράφιος!..

Στο μεταξύ, ο Γκαίτε δεν έπαυε να συλλογίζεται την Γκρέτχεν, να άδυνατίζει και να...πλαστογραφεί τις έπιστολές που έδιναν οι φίλοι του-πληγαίνοντας με την έλπίδα ότι θα κατάθωνε μία μέρα να συγκινήσει την καρδιά της άγαπημένης του.

Τέλος, ένα άπόγευμα, που θρέθηκε μόνος με την Γκρέτχεν, δεν μπόρεσε να κρατήσει πειά και άφησε το άίσθημα του να έκδηλωθι με μία άνα μ' ήρωτική εξομολόγηση, με μιάτη ποιητικές εικόνες, ποταμιούσιες, μεταστροφές και συβολα. Ή Γκαίτενεν την άνοητη γυνίκα να τον διακόψει. Στη χείλη της ήταν ζωγραφισμένο το ίδιο αινιγματικό χαμόγελο που ήστανό της τόσο πόν Γκαίτε. Σε μία στιγμή, ή Γκαίτε άπλωσε το χέρι της γάλας τα μαλλιά του Γκαίτε και ή θύρισε μεγαλοχολικά: -Τόν καμένο το Γιόχαν... Ή φράσι αυτή ήταν λίγο καθόριστη.

-Μ' άναπας και σύ; ήτησε με λαγτάρα ο Γκαίτε. Ή Γκρέτχεν τον κύτταζε στα μάτια-και δεν άποκρίθηκε.

Ο Γιόχαν ένοιωθε την καρδιά του να χτυπά γαργαλάει στήθος του, με γλυκά πλάκα. Καί, χωρίς να ξέρη ούτε ή ή διος τί κάνει, άποσάε τη στήν άγκαλιά του και χέλιζε σε με πάθος τα χείλη του στομία της.

Ή Γκαίτενεν τσάβηττες ήρεμα από την άγκαλιά του, χωρίς να θυμώσει.

-Α! έδχι! τού είπε. Τα πού μ' ήρθε να μ' έθωπώ; ζουν! Προτιμώ μία βελή διακριτική αγάπη!..

Καί έφυγε, αφήνοντας τον Γιόχαν ταραγμένο και κατ' κόκκινο από την ντροπή του.

Ο Γκαίτε δεν έσυνέλαβε την εδκαρία να έπιστολή στην Γκρέτχεν την έρωτική

εξομολόγησή του.

Δυο μέρες ύστερ' από τη σκηνή που περιγράψαμε παραπάνω, ή μικρά «συμμορία» άνεκαλύπτετο έπιτέλους. Οι νεαροί πλαστογράφοι φάνηκαν τόσο άπρόσεκτοι...στη δουλειά τους, όστε προκάλεσαν στο τέλος τις ύπόνοιες και την επέμβασι της άστυνομίας. Φαντάζεσθε τώρα τί σκάνδαλο δημιουργήθηκε στη Βεϊμάρη, όταν μαθεύτηκε, ότι στην ύπόθεσι αυτή ήταν μετερδόμενος και ο γυιός του συμβούλου Γκαίτε...

Κ' έτσι ο Γιόχαν άναγκάστηκε να παρουσιασθή μπρός στο δικαστήριο μαζί με τους τέσσαρες συνενόχους του.

Ή έπίσημη βιογραφία του Γκαίτε άναφέρει ότι στο δικαστήριο άπεδείχθη πανηγυρικά ή άθωότης του ποιητού. Φαίνεται, όμως, ότι οι δικαστές, από σεβασμό προς το πρόσωπο του πατέρα του και από έπείκεια προς τη νεαρά ήλικία του κατηγορουμένου, άπήλλαξαν τον Γιόχαν από κάθε εϋθύνη, για να μη κληιδωθή το οικογενειακό του όνομα.

Δεν είναι άνάγκη να σας πούμε τί αίστηρές έπιπλήξεις άκουσε ο Γιόχαν από τον πατέρα του για την κακή του αυτή πράξη, ή όποια τον ώδήγησε μέχρι του δικαστηρίου... Έκείνο, όμως, που πείραξε περισσότερο τον Γκαίτε, ήταν το ότι ή Γκρέτχεν, όταν έρωτήθηκε από τους δικαστές τί είδους σχέσεις είχε μαζί του, άποκριθηκε με περιφρονητικό τόνο στη φωνή: -Τί είδους σχέσεις μπορούσα να έχω έγώ μ' αυτό το παιδάριο!..

Η λέξι παιδάριο καρφώθηκε σαν μαχαίρι στην καρδιά του Γιόχαν. Ένώ αυτός πέθαινε από αγάπη για την Γκρέτχεν, εκείνη χχι μονάχα δεν αισθανότανε τίποτα γι' αυτόν, αλλά και τον θεωρούσε ένα παιδάριο-και τίποτα περισσότερο!..

Ώστερ' από λίγο καιρό, ή οικογένεια της Γκρέτχεν άναγκάζτανε να φύγη από τη Βεϊμάρη. Το σκάνδαλο που είχε δημιουργήσει με την ύπόθεσι των πλαστογραφιών, την υποχρέωσε να φύγη από ένα τόπο, στον όποιο θαλάιευε γενική κατακραυγή έναντίον της.

Ο Γκαίτε δεν λυπήθηκε όπερβολικά για την άναχώρησι της Γκρέτχεν, γιατί είχε πάψει στο μεταξύ να την αγαπά.

Ώστόσο, τα χαρακτηριστικά της ξανθομαλλούσας αυτής δεν άσβησταν από τη μνήμη του ποιητού.

Καί, πολλά χρόνια άργότερα, όταν άρχισε να γράφη το «Φάουστ», έδωσε στη Μαργαρίτα, την άγνη και τραγική Μαργαρίτα που πληρώνει πολύ άκριβά ένα παράπτωμά της, τα χαρακτηριστικά της Γκρέτχεν, της πρώτης γυναικάς που αγάπησε στη ζωή του!..

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μία φορά, κάποιος καλλιτέχνης, άφου έδειξε στον 'Απελλι το άγαλμα μιας 'Αφροδίτης, ντυμένης με μία άφάνταστη πολυτέλεια, τον ρώτησε μ' έγωϊστικό τόνο:

-Ε, 'Απελλι, τί λες για το έργο μου;

-Τί να σου πώ, φίλε μου, του άπάντησε ο μέγας καλλιτέχνης. Φοιτάξομαι, πώς έπειδή δεν κατάφερες να την κάνης άμορφη γι' αυτό την έκανες πλούσια!..

Κάποτε, ο μουσικός Σιμωνίδης παρακάλεσε τον Θεμιστοκλή να του κάνει κάποιο ρουσφέτι.

-Άν σου πρότεινα να' κάνης την ώρα που τραγουδάς στο θέατρο μία παραφωνία, θά την έκανες; τον ρώτησε ο Θεμιστοκλής.

-Όχι, του άπάντησε ο Σιμωνίδης.

-Πώς λοιπόν μου ζητάς να το κάνω έγώ; του ξανάπε ο Θεμιστοκλής.

Όταν ο Μάξ 'Ορέλλ περιόδευε τις Ηνωμένες Πολιτείες διαθίζοντας σε δημόσιες συναθροίσεις τα έργα του, τον έπισκέφθηκε μία μέρα ένας νεαρός 'Αμερικάνος και του είπε:

-Κύριε 'Ορέλλ, θά σας εϋγνωμονώ σ' όλη μου τη ζωή, γιατί τα διαβάσματά σας μου κάνανε μεγάλο καλό...

Ο συγγραφέας του ξεδεήλωσε την ευχαριστήσή του, σφίγγοντας του το χέρι κι' ο νέος εξακολούθησε:

-Θανατοσθήτε, κύριε 'Ορέλλ, ότι απ' τον καιρό που παντρεθήκα, ούτε μία μέρα μπόρεσα να ήσυχάσω από την πεθερά μου. Άπό τότε όμως που άρχισατε τα διαβάσματά σας, ή πεθερά μου ζουρλάθηκε μ' αυτά, κι' έτσι μ' άφησε ήσυχον. Μπορούσα λοιπόν να μην έρθω να σας ευχαριστήσω, κ. 'Ορέλλ!..

Κόκκαλο ο 'Ορέλλ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΓΙΑΤΙ

(ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ)

Μέσα στο δάσος περπατώ και κλαίω.
Με θέλει ή τοίχλα στην έλξη,
Καί λέει με ψηλή λαλιά:
«Γιατί κλαίς έτσι κακομοίρη;»

Ρώτα τ' άδέρφια σου τα χελιδόνια.
Ρώτα τα ήμερα πουλιά,
Πού έχουνη ζεστή φωλιά,
Στής έρωμένης μου το παραθύρι.

ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΠΟΘΟΙ

(ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ)

Μες στο σκοτάδι της νυχτιάς μονάχη και θλιμμένη
με τη φτωχή κιθάρα μου για σένα τραγουδάω
είν' οι σκοποί μου άχαροι και μυριοπονεμένοι,
δμως σου λένε πάντοτε κρυφά πώς σ' αγαπάω.

Μες τα θαθεία μεσάνυχτα, όπου δροσιά σταλάζει
σαν δάκρυ διάφανο, κρυφό, στών λουλουδιών τα φύλλα
που του ζεφύρου ή πνοή μες τα κλαδιά στενάζει
και μες τα χόρτα τ' άπαλά σκορπίζει άνατριχίλα.

Χίλια σου λέν γλυκόλογα οι άχαροι σκοποί μου
από τα θάβια της καρδιάς τα μυριοπονεμένα
δμως για σε που γνώρισε μονάχα τη σιωπή μου
μέσα στην τόσο αγάπη μου θύαι κι' αυτά κρυμμένα!

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(ΑΡΜΕΝΙΚΟ)

Όταν την νύχτα, δόλομονος τους πόνους μου θυμάμαι,
το πρόσωπό σου, αγάπη μου, στο νομό μου τριγυρνά
από τη δόλια μου καρδιά διάχνει τα μαύρα σκότη
σαν το φεγγάρι τ' ούρανού τα σκότη όταν σκορπά.

Και στη μεγάλη τη νυχτιά του τάρου όταν μία μέρα
δλόμονος θά έαπλωθώ, έσένα θά θυμάμαι,
της λατρευτής εικόνας σου το φως αγάπημένη
του πεθαμού μου τα φρικτά τα σκότη θά γλυκαίνει!..

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

(ΤΟΥ ΤΣΕΓΚ - ΚΙ - ΤΟΓΚ)

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κόβω λουλούδια ολόδροσα, με μάτια θουρκωμένα,
για να τα στείλω σ' ένανε που έφυγε στα ξένα
Τό ξέρω πώς θά φθάσουνε χλωμά και μαραμένα,
Μά το θέλ' ή αγάπη μου: να μοιάσουν σαν κι' έμένα.

Η ΩΜΟΡΦΗ

Στου ποταμού τις άκριες άνθίζουν οι λαλέδες
κι' όλοι τους λένε πλο άμορφους από την άμορφη μου,
μά πάρα σ' απ' τον ποταμό-και μ' έδανε και μ' έδες
κι' όμως... κανείς τα λουλούδα δεν κύτταζε μπροστά μου!

Η ΠΑΝΔΡΕΜΕΝΗ

Τ' άστραφτερά μπριλλάντια
που έβνε μου χαρίζεις,
αν και δεν είμ' έλεύθερη,
τά παίρνω άφου τ' όρίζεις.
Και για τις τόσες χάρες σου
κι' αγάπη σου, έπάνω
στη μεταξένια ζώνη μου
για μία στιγμή τα θάνα.
Μά μ'αι από τίμια γενιά
και άρχοντιά γιομάτη,
κ' είνε τρανός ο άντρας μου
μες σε τρανό παλάτι.

Κι' όρκισθηκα παντοτεινά
ναμ'αι στη γης δική του,
να ζήσω μοναχά μ' αυτόν
και να χαθώ μαζί του...
Σου στρέφω πίσω, έβνε μου,
τα πλούσια σου μπριλλάντια.
Θά θής δυο δάκρυα πάνω
(τους)
δυο της καρδιάς διαμάντια.
Πάρτα σου λέν' τον πόνο μου,
χαρίς να το θελήσω,
γιατί πριν πάρω έθλωνε,
να μη σε άπαντήσω...
(Μεταφρ. Μ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ)

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά ήρθε άξαφνα ή στιγμή νά διακοπή τὸ γλυκὸ μου αὐτὸ εἰδύλλιο. Ἦρθε ή μέρα πού θά χωρίζοιουν ἀπ' τήν 'Ιζολίνα μου. Ὡς τότε ; Ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου φυσικά. Τί θλίψις καί τί ἀπελπισία, Θεέ μου !...

Θά μπορούσα βέβαια νά ζητήσω τὸ χέρι τῆς 'Ιζολίνας, πρὶν φύγω, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς. Ἀλλά θά δεχόταν ὁ πλούσιος αὐτὸς Μεξικανός, γιὰ γαμπρὸ τοῦ ἑνα φτωχὸ ἀξιωματικό ; Ἐπρεπε λοιπὸν νά κάμω ὑπομονή. Καί ποῖος ξέρει ; Ἴσως νά γυρίζα μιά μέρα ἀπὸ τὸν πόλεμο, ἂν ὄχι πλούσιος, τουλάχιστον ὁμως ἐνδοξος.

Εἶνε ἀδύνατον νά σὰς περιγράψω τὸ σπαράγμὸ καί τῶν δυὸ μας τὴν ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Συναρτηθήκαμε μὲ τὴν 'Ιζολίνα στὸ λόφο τοῦ δάσους πού συναντώμεθα τόσον καιρὸ τώρα.

Ἡ θλίψις καί τῶν δυὸ μας δὲν εἶχεν ὄρια. Τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης μου ἦσαν βουρκωμένα. Μιλοῦσε καί τὰ χεῖλη τῆς ἔτρεμαν... Προσπάθησα νά τῆς δώσω θάρρος, μὰ ἐστάθηκε ἀδύνατον. Μήπως δὲν ἦμουν κι' ἐγὼ βαθύτατα λυπημένος ;

Καθίσαμε στὴ γλῶσση ἀγκαλιασμένοι κι' ἀνταλλάξαμε ὅρκους αἰωνίας πίστεως καί λατρείας.

—Θὰ σὰς περιμένω μ' ἀγωνία, μοῦ εἶπε δακρῦζοντας ή 'Ιζολίνα, καί θά προσεύχουμαι κάθε βράδυ γιὰ σὰς στὸ Θεό...

—Ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντησα, ή σκέψις μου θά πετᾷ διαρκῶς κοντά σου.

—Εἶνε τόσο κακὸς ὁ πόλεμος πού σέ παίρνει, μέσα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου, τόσο ἐπικίνδυνος !...

—Μὴν ἀνησυχῇς, ἀγαπημένη μου 'Ιζολίνα.

—Μοῦ ὑπόσχεσαι τουλάχιστον κάτι ;

—Ναί, ἀγάπη μου

ὅ,τι θές.

—Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι

δὲν θά ἐκτίθῃς στὸς

κινδύνους, ὅτι θά γυρί-

σης καί πάλι πίσω μιά

μέρα ;

—Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι,

ἀγάπη μου !

—Σ' εὐχαριστῶ !... Ὁ-

σον καιρὸ θά λείψης, ή

καρδιά μου θά χτυπᾷ

μονάχα γιὰ σένα...

—Ἀγάπη μου !...

Ἡ ὥρα περνοῦσε...

Ἐπρεπε νά χωριστοῦ-

με.

Ἡ 'Ιζολίνα τὸ κατά-

λαβε. Σηκώθηκε ἐπάνω

καί ρίχτηκε στὴν ἀγκα-

λιά μου, κλαίγοντας σάν

μικρὸ παιδί.

Φιληθήκαμε παθητικά,

παράφορα...

Τὴν ἐσφίξα στὸ στή-

θος μου κι' ἔθρεξα τὰ

χεῖλη μου στὰ δακρῦά

τῆς.

Μεἶναμε ἔτσι ἀρκετὰ

λεπτὰ. Ἐνα ἀκόμα φιλὶ

κατόπιν, τὸ τελευταῖο,

καί ή 'Ιζολίνα πήδησε

στὸ λευκὸ ἄλογό τῆς

κι' ἀρχισε νά κατηφορί-

ζῇ πρὸς τὴν πεδιάδα...

Μεξικανοὶ λησταὶ γυρίζαν στὰ πέρα, μ' ἐπὶ κεφαλῇ ἕνα προσωποφόρο ἀρχηγό...

Ἀπόμεινα στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, κυττάζοντάς τὴν μὲ τὴν μ' ἀπελπισία...

Θεέ μου, πότε θά τὴν ξανάβλεπα, πότε θά τὴν εὐφραγα, πότε στὴν ἀγκαλιά μου ; Τὸ πρῶτό τῆς ἐπομένης, πρὶν ἀκόμα ἀναγεῖν ὁ ἥλιος, τὸ σῶμα μας θά ξεκινούσε γιὰ τὸ μακρινὸ τοῦ ξεῖδι...

Ἀχ, ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος !...

Τί σκληρὴ, τί ἀπάνθρωπη ἱστορία !...

Ἀναστένεθα βαθεῖα καί κατόπιν πῆδησα σ' ἄλλο γὰρ γιὰ νά γυρίσω στὸν καταυλισμό μας. Προχωρώντας μέσῳ τοῦ πυκνοῦ δάσους κύταξα, μὲ προσοχή, δεξιά κι' ἀριστερά. Ὁ ληστικός Οὐτίλνι, μοῦ εἶχε πῇ τὸν τελευταῖο καιρὸ νά προσηγορευομαι. Μεξικανοὶ λησταὶ γυρίζαν στὰ πέρα, ἔχοντας ἐν κεφαλῇ ἕνα προσωποφόρο ἀρχηγό. Ποιὸς ἦταν αὐτός ; Ἰσὼς δὲν ἔξερε. Κάποιος κακοῦργος, κάποιος ἀντάρτης ἀσφαλῶς.

Ἐπίσης, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Οὐτίλνι, οἱ Μεξικανοὶ χωρικοὶ τὸν κοντινὸ χωριὸ καί οἱ βοσκοί, εἶχαν ἀντιληφθῇ τὸ εἰδυλλίον μὲ τὴν 'Ιζολίνα. Τοῦ τὰ εἶχε πῇ δὲ αὐτὰ ή ἀγαπημένη μου Κογχίτα κι' ἔσπευσε νά μὲ καταστήσει προσεκτικό.

Τὰ λόγια τοῦ φυσικά μ' ἔκαναν νά λάβω τὰ μέτρα μου, γιὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχαν δολοφονήσει κι' ἕνα ὑπῆρξή τῆς 'Ιζολίνας ! Τὸν εἶχαν βρῇ νεκρὸ στὸ δάσος, μ' ἕνα μαχαίρι ἐν φανερόν στὸ στήθος !...

Ποιὸς εἶχε κάμει τὸ ἔγκλημα αὐτό ; Κάποιος Μεξικανὸς ἀντάρτης ἀσφαλῶς. Εἶπα τοὺς φόβους μου στὴν 'Ιζολίνα καί αὐτὴ σὺχθηκε κι' αὐτὴ ὑπερβολικά, θυμούμαι.

Φαντάζεσαι νά τριγυρίζῃ ἐδῶ πουθενά ὁ 'Ιχοῦρρα ; τῆς μὲ τῆς.

—Ὁχι, μοῦ ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα. Ὁ 'Ιχοῦρρα δὲν ἔσκειται στὰ μέρη αὐτά. Λέπει καιρὸ πού ρα καί δὲν ἔχει πρὶν νῆ καθόλου.

Κι' ἔτσι πρὸς τὸν ἔπρεπε νά εἶτε. Ἐν τῇ ἰδίᾳ τῇ πληροφῶρῃ ἡμεῖς, ἀπὸ σπασμὸ γέιο. Εἴχαμε πρὶν δηλαδὴ ὅτι ὁ 'Ιχοῦρρα δὲν βρισκόμεναι πλέον στὰ μέρη χωρὰ, ἀλλὰ μετακινούμεναι καὶ πρὸς τὴν καμάρου καί πρὸς τὴν τέρρη. Εἶχε ἐπὶ ἐκεῖ μὲ τὴν σπουδαία τοῦ περιγῆρας τοῦ Καναλῆς, ὁ ὅπου πολέμοις, μὲ τὴν ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

Ὅπως ὁμως καί ἐκεῖ τὸ πρῶτό φροντισίμας νά εἶναι ὅπως μὲ τὴν ἐν τῇ νᾶ τὰ μέτρα Προφυλαγόμεναι πρὸς τὸν περισσότερο.

μυαλό μου, ἐνὼ διέσχίζα ἔφιππος τὸ πυκνὸ δάσος. Εἶχα σκοπὸ πρὶν τραθῆξω γιὰ τὸν καταυλισμό, νά περάσω ἔξω ἀπὸ τὸ σπινθὴ τῆς 'Ιζολίνας. Θά τὴν ἐβλεπα ἴσως γιὰ μιά ἀκόμα φορά, θά τῆς ἐστειλᾷ τὸν στερνὸ ἀποχαριτισμὸ μου...

Ἀξάφνα, ἐνὼ προχωροῦσα, ἀκουσα μέσα στὸ δάσος φωνές. Αὐτὸ μὲ παραξένεψε. Σταμάτησα ἀμέσως τὸ ἄλογό μου καί τέντωσα τ' αὐτιά μου.

Ἡ φωνὴ πού ἀντήχησε πάλιν αὐτὴ τὴ στιγμῇ, ἦταν γυναικεῖα. Καί στὸ ἀκουσμά τῆς, ή καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὴ φωνὴ αὐτῇ. Ἦταν ή φωνὴ τῆς 'Ιζολίνας.

Ἀλλά μὲ ποῖον μιλοῦσε, ἔτσι ζωηρά, μέσα στὸ δάσος ; Ἡ ἀγωνία μου δὲν εἶχεν ὄρια.

Περίμενα ἀνυπόμονα ν' ἀκούσω καί τὴ φωνὴ τοῦ συνομιλήτοῦ τῆς. Καί δὲν ἀργησε καί πολὺ ν' ἀκουσθῇ ή φωνὴ αὐτῇ...

Ἦταν ή φωνὴ τοῦ Ραφαήλ 'Ιχοῦρρα ! Τὸ τί αἰσθάνθηκα στὸ ἀκουσμά τῆς φωνῆς τοῦ ἀχρείου αὐτοῦ, δὲν περιγράφεται. Τὸ αἷμα μου ἀνέθηκε στὸ κεφάλι μου καί σφυροκοποῦσε στὰ μελίσγιά μου. Μίσος ἀγριο καί ζήλεια μανιώδης μὲ κατέλαθαν...

Δὲν εἶχα λοιπὸν ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγαπημένη μου ; Ἦσαν κρυφὰ τὰ λόγια τῆς, ψευτικὸι οἱ ὅρκοι τῆς καί τὰ φιλήματα τῆς ; Ὁχι, Θεέ μου, ἀσφαλῶς ὄχι ! Ἀλλά—τί τὰ θέλετε—ὑπέφερα ὑπέφερα πολὺ, λυσοῦσα...

Καί μὴν μπορῶντας νά κρατηθῶ πλέον, κατέθηκα σιγά-σιγά ἀπ' τ' ἄλογό μου καί προχώρησα πρὸς τὸ μέρος, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀκούονταν ή συνομιλία, σὺν ὁμοῖος σάν φεῖδι, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Ἀφῆσα τὸ Μόρο μου λυτὸν. Εἶχα ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη στὸ ποτὸ αὐτὸ ἔω. Δὲν θά μετεκινεῖτο ἀπ' τὴ θέσι του, πρὶν γυρίσω πίσω...

Συρόμενος ὅσο μπορούσα πρὸς τὸν ἀθόρυβον, ἔφτασα τέλος ἀντίκρου στὸ μέρος πού βρισκόταν ή 'Ιζολίνα μὲ τὸν 'Ιχοῦρρα. Ἡ 'Ιζολίνα ἦταν ἔφιππος καί εἶχε γυρισμένες τὶς πλάτες τῆς πρὸς τὸ μέρος μου. Ὁ 'Ιχοῦρρα ἔστεκε ἐμπρὸς τῆς, κρατῶντας τὰ χεῖλη τοῦ ἀλόγου τῆς.

Ἡ στάσις τοῦ αὐτοῦ μοῦδωσε νά καταλάβω ὅτι εἶχε παρουσιάσῃ φανερά μπρὸς στὴν 'Ιζολίνα καί τῆς εἶχε φράξῃ τὸ δρόμο.

Ἀλλὰ τί ἔλεγε ; Ὅπως εἶχα μαντέψει, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ή ἀγαπημένη μου μιλοῦσε στὸν ἐξάδελφό τῆς μὲ πείσμα, μὲ μανία. Ἀλλά κι' ἐκεῖνος φανόταν ἀρκετὰ θυμωμένος.

Στριμώχθηκα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καί περίμενα ν' ἀκούσω τὴν συνέχεια τῆς συνομιλίας τους.

Ὁ 'Ιχοῦρρα στῆριξε τώρα τὸ ἀγριο βλέμμα τοῦ πάνω στὴν ἐξάδελφί του καί τῆς εἶπε :

—Λοιπὸν, δὲν μοῦ ἀπαντᾷς ;

—Τί θές νά σοῦ πῶ ; ρώτησε περιφρονητικά ή 'Ιζολίνα.

—Θέλω νά μοῦ δώσῃς μιά ἀπάντησι.

—Γιὰ ποῖο πράγμα ;

—Πάνω σ' ἐκεῖνο πού σ' ἐρώτησα.

—Μὰ σοῦ ἀπάντησα πρὶν, Ραφαήλ 'Ιχοῦρρα.

—Ὡς ἀρνείσαι ;

—Ναί, ἀρνοῦμαι.

—Δὲν θές ν' ἀλλάξῃς γνώμη, 'Ιζολίνα ;

—Ὁχι. Ἡ διαγωγή σου ἀπέναντί μου ἦταν τέτοια ὥς τώρα, ὥστε ἐξαιρουθῶ νά ἔχω τὴν ἴδια γνώμη πάντα.

—Ἀφῆσε κατὰ μέρος τὴ διαγωγή μου. Ξέρω τὸν λόγο πού μοῦ ἀρνείσαι !...

—Τί θές νά πῇς ;

—Τὸ καταλαβαίνεις πολὺ καλά τί θέλω νά πῶ. Μὴν προσποιεῖσαι. Μὴ ζητᾷς νά κρυφθῇς.

—Δὲν ζητῶ νά κρυφθῶ καθόλου.

—Θές λοιπὸν νά σοῦ πῶ τὸ πῶ ἐγώ ;

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Θές νά σοῦ τὸ πῶ ἐγώ ; ξανάπε ὁ 'Ιχοῦρρα. Μάθε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶμαι καί τόσο ἀνόητος ὥστε ὅτι ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν ραδιοῦργο Ἀμερικανὸ λοχαγό, αὐτὸν τὸν Γιάγκι !

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Ἡ 'Ιζολίνα δὲν ἀπάντησε.

—Αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμένα, τ' ἀκούς ; τοῦ ἀπάντησε μὲ πείσμα ή 'Ιζολίνα.

—Ὡς τὸν ἀγαπᾷς ;

—Ναί, τὸν ἀγαπῶ !

Τὰ μάτια τοῦ 'Ιχοῦρρα ἀστράψαν. Ἡ μορφή του ἔγινε πελιδνὴ. Ἦταν ἔτοιμος νά ξεσπάσῃ σὲ τρομερὸ θυμὸ, ἀλλὰ συγκρατήθηκε.

—Καί μήπως σκέπτεσαι νά τὸν παντρευθῇς ; ρώτησε τὴν 'Ιζολίνα εἰρωνικά.

—Ναί, θά τὸν παντρευθῶ ! ἀπάντησε γεμάτῃ ὀργῇ ή 'Ιζολίνα.

—Ἀ, ἔτσι λοιπὸν ;

—Ναί, ἔτσι.

—Αὐτὸ θά τὸ δοῦμε...

—Μήπως πρόκειται νά μ' ἐμποδίσῃς ;

—Καί βέβαια θά σ' ἐμποδίσω. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι αὐτὸ στοὺς ἰεθεύς καί στοὺς δαίμονας.

—Ἀστείεύσαι βέβαια, Ραφαήλ 'Ιχοῦρρα.

—Δὲν ἀστείεύομαι καθόλου. Εἰς ἐλευθέρην νά τὸν ἀγαπᾷς. Ἀλλά νά τὸν παντρευθῇς, ὄχι. Αὐτὸ δὲν θά γίνῃ ποτέ, μὰ τὸ Θεό, ποτέ !...

—Ἐτσι νομίζεις ;

—Τὸ ὀρκίζομαι στοὺς ἀγίους Πάντας

ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΤΟ ΤΙΜΙΟ ΕΥΛΟ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

Πού βρίσκονται σήμερα. Τι λέει γι' αυτά η παράδοση. Ο Άνδρέας Μιαούλης και το Τιμίο Ευλό του Αγίου Όρους. Το γεγονός της Σκοπέλου. Το Τιμίο Ευλό και ο Καποδίστριας. Η Αγία Ζώνη της Θεοτόκου και η Ιεροσολιμίτικα παρτίνα. Μια δραματική άρπαξη. Λέων ο Σοφός και η Ζώνη της Παναγίας. Η περιπέτεια των δύο κειμηλίων, κτλ, κτλ.

ΙΣ τὸ Ἅγιον Ὄρος σῶνται δύο ἀπὸ τὰ ἱερὰ κειμήλια τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Τιμὸς Σταυρὸς καὶ ἡ Ἁγία Ζώνη τῆς Θεοτόκου. Θὰ διηγηθούμε συντόμως μερικὰ περιεργὰ γεγονότα, σχετικὰ μὲ τὰ σεπτὰ αὐτὰ λείψανα τῆς θρησκείας μας.

Ὁ Τιμὸς Σταυρὸς εἶναι σχηματισμένος ὁλὸς ἀπὸ Τιμίο Ευλό καὶ ἔχει μέγεθος ὡς 60 πόλιντες καὶ πάχος τριῶν δακτύλων. Εἶναι διπλὸς τὸ σχῆμα, δηλαδὴ στὸ ἐπάνω μέρος, αὐτοῦ συνήθως μπαίνει ὁ τίτλος τοῦ Ἐσταυρωμένου, σχηματίζει δεύτερο Σταυρὸ, ἔχει δὲ ὁ Σταυρὸς αὐτὸς τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν κομμάτια Τιμίου Ευλό, γεγονός ἐπισημῶς βεβαιωμένο μὲ χρυσόβουλο τοῦ βασιλέως Ρωμανοῦ τοῦ Ραγκαβέ, ποὺ τὸ ἐδώρησε

στὴ Μονὴ τοῦ Σηροποτάμιου. Τὸ μοναστήρι αὐτὸ εἶναι Βυζαντινὸ, τὸ ἔχτισε ἡ εὐσεβὴς αὐτοκράτειρα Πουλχερία καὶ τὸ καινούργιοσε ἀργότερα ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ρωμανοῦ Παῦλος. Τὸ βασιλεῖο αὐτὸ — ποὺ εἶναι γνωστὸ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ὡς «Ὁσιος Παῦλος ὁ βασιλεὺς» — ἐνοικίσε τόσο μέσα τοῦ χριστιανικοῦ φλόγα, ὥστε, ἀφοῦ ἐννοχίστηκε, ἐφόρσε καλογερίστικα καὶ πῆγε νὰ ζήσει τὸν ὑπόλοιπο βίον τοῦ στὴ Μονὴ Σηροποτάμιου, χαρίζοντας σ' αὐτὴν καὶ ἄλλα τὸν πλοῦτη. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀδελφὸς τοῦ τοῦ ἔκανε δῶρο καὶ τὸ ἱερὸ κειμήλιο.

Ὁ Τιμὸς Σταυρὸς ἔχει καὶ μὴ ἀπὸ τὶς τρίτες τῶν κορυφῶν, μὲ τὰ ὅποια σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς, ἐτοιμένους καὶ τὸ θείον Ἄλμα ποὺ ἐρύθη στὸν Γολγοθᾶ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Τὸ πολυτιμώτατο αὐτὸ κειμήλιο τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι μὲ ἄλλα πολυτέλεια τυλιγμένο σὲ καθαρὸ χρυσάφι, μὲ τέτοια ἀριστοτεχνία, ὥστε νὰ φαίνεται σχεδὸν ὁλόκληρο τὸ Τιμίο Ευλό. Ἐχει χρῶμα καφετί, πὺ σκούρο ἄνθος, καί, ὅπως λέει ὁ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, «ἄρρητον εὐωδίαν ἀποπνέον».

Ἡ θήκη τοῦ ἔχει σχῆμα δεμένου βιβλίου, εἶναι δὴ ἀσπῆμνια, χρυσοστόλιστη, μὲ ἄρθρα διαμάντια, μαργαριτάρια, ζαφείρια, περυνξέδες καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους καὶ ὀφειρώμενα στολισμένη. Οἱ κατὰ καιροὺς προσκυνῶντες κατέβησαν σ' αὐτὴ τὴ λατρεία τους. Ἡ τρύπα τοῦ κορυφίου φαίνεται καθαρά κάτω, στὸ ὑποπόδιο, ἀρκετὰ μεγάλη.

Γιὰ τοὺς ἁγιασμούς καὶ τὶς περιουσίες τῶν μοναχῶν στὴ Μακεδονία καὶ ἄλλου, ὑπάρχει ἄλλος Σταυρὸς, ἀπὸ Τιμίο Ευλό καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ μικρότερος. Ὁ πρῶτος, ὁ μεγάλος, δὲν βγαίνει ποτὲ ἀπὸ τὴ Μονή. Οἱ μοναχοὶ τοῦ Σηροποτάμιου τὸν φυλάττει σὰ ἄδυνα τοῦ Αγίου Βήματος, μὲ τὴν ἄγρυπνη ἐπιτήρησι τοῦ Σκευοφύλακος.

Μόνον σὲ δύο περιπτώσεις — διηγούμεναι τὰ χρονικά — ὁ Μέγας Τιμὸς Σταυρὸς βγήκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Πρῶτὴ φορὰ στὰ 1763, ὅταν ὁ λόγιος Ἡγούμενος Καϊσάριος Δαπόντες βγήκε σὲς διὰφορες Ἡγεμονίες καὶ ἐπὶ τὴν διαδρομὴν γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ μοναστήρι, ποὺ εἶχε πάθει μεγάλες ζημιές ἀπὸ κακοκαιρίες καὶ σεισμούς. Στὸ μαριμάρινο καὶ χρυσοστόλιστο μάλιστα παράθυρο τῶν βασιλικῶν πυλῶν τοῦ λεγομένου Καθολικοῦ σώζεται ἐπιγραφή, ποὺ μαρτυρεῖ τὸ γεγονός. Ἡ ἐπιγραφή εἶναι μὲ στίχους τοῦ ἰδίου Δαπόντη, ὁ ὁποῖος μὲ ἀφέλεια ὀνομάζει τοὺς διαφόρους διορηγέτες τῆς Μονῆς καὶ διηγεῖται ἐμμέτρως «ὡς ἐκτίσθη ὁ ναός». Ἰδοὺ :

«...Τέταρτον πάλιν παρ' αὐτῶν (τῶν πατέρων) συνάξει Καϊσαρίου ἐκ διαφόρων τόπων γῆς, συνάρρει (τοῦ Κυρίου) συνοδοιπόρον ἔχοντος τὸ Τιμιον τὸ (Ευλό) τοῦ Ρωμανοῦ ἀνάθημα, τὸ ἱερὸν, (ὡς ἔβλεπον)».

Ἀπὸ τὴν μεγάλην τοῦ ἐκείνης περιουσίας, ὁ Καϊσάριος Δαπόντες ἐμάζεψε τό-

τε ἐνάμιση ἑκατομμύριον γρόσια, μὲ τὰ ὅποια ἐξάντησε τὸ μοναστήρι ἐπ' ἀνάγκην καὶ μέγαν.

Δεύτερη φορὰ βγήκε ὁ Τιμὸς Σταυρὸς ἀπὸ τὴ Μονή στὴ χρονίᾳ τῆς Ἐπαναστάσεως. Τὸ χρονικὸ λέει :

«Ἐλθὼν δὲ ἐκ Σερρών ὁ λεγόμενος «Ἀρχοντα», ἐπαυστάθη στὸ Ὄρος, οἱ δὲ πατέρες, λαθόντες τὰ τιμὰ σκευὰ ἐφυγον πρὸς τὸν Μωρητῆν καὶ τὰς νήσους... Οἱ δὲ τὸν Σηροποτάμιον ἱερογούμενοι, λαθόντες τὸν Τιμιον Σταυρὸν, κατέφυγον εἰς τὴν νῆσον Σκόπελον, ὅπου ἡ Μονὴ αὐτὴ εἶχε ἴδιον Μετόχιον...».

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Ναύαρχος Μιαούλης μὲ τὸ στόλο του ἔβλεπε τὸν Θεομάρτη κῆλυτο. Ἄμα ἔμαθε ὅτι καλόγηροι τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἔφεραν τὸν τιμὸν κειμήλιο στὴ Σκόπελο, κατέπλευσε ἀμέσως ἐκεῖ, καὶ νύκτας εὐλόβεια ὁ Ὑδραῖος Ναύαρχος, Ἐσκούφωτος, ἐπῆγε στὸ Μετόχι, ἔπρεσε στὰ γόνατα καὶ προσκυνῶντας τὸ Ευλό, ἐπάνω στὸ αὐτὸ μαρτύρησε ὁ Σωτήρ, προσευχήθηκε γιὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ, ἔπειτα εἶπε στὴ συνοδεία τῶν μοναχῶν :

—Σὰς παρακαλῶ νὰ πάμε τὸ Τιμίο Ευλό στὸ καράβι μου, νὰ φέρετε καὶ Μεγάλο Ἀγασμό !..

—Ἀφοῦ εἶναι γιὰ τὸν πόλεμον ποὺ κάνει τὸ Γένος, γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν Πίστι, ἀπάντησε ὁ Ἡγούμενος, νὰ πάμε !..

Μὲ λιτανευτικὴ τάξι, μὲ τὶς ἱερὲς εἰκόνας μετροῦσά, τὰ ἔξαγαντες καὶ τὶς λαμπάδες, φέροντας τροπάρια τῆς Ὑψώσεως, οἱ Ἀγιοκλήροι καλόγηροι ἔφεραν τὸ Τιμίο Ευλό στὴν Ναυαρχίδα καὶ ὁ Ἀγασμὸς ἔγινε μὲ δὴλ τὴν ἐπισκοπὴν τῆς περιστάσεως. Τὰ κανόνα τῆς Νημερξίδος καὶ τῶν ἄλλων καραβιῶν ἐδρόνιζαν τρεῖς φορὲς καὶ ἡ τιμὴ ἐτελείωσε. Οἱ καλόγηροι ἐτοιμάζονταν νὰ ἐναθάλουν τὸ ἱερὸ κειμήλιο στὴ θήκη του καὶ νὰ φύγουν, ὅταν ἔξαφνα ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης ἐπὶ τὴν οὐρανὸν — ἦσαν :

—Τώρα πιά τὸ Τιμίο Ευλό θὰ μένῃ ἐδῶ...

—Πῶς ;!! ἔκανε κατάκλητος ὁ Ἡγούμενος.

—Δὲν θὰ τὸ πάρετε ἀπὸ δῶ, λέω... Θὰ μένῃ στὸ καράβι νὰ μὲ φωνάξῃ ἀπὸ τὶς πυλίδες τῶν Ἀγίων...

—Ἄμα τελεῖται ὁ πόλεμος, ὁ σᾶς τὸ γυρῶσω.

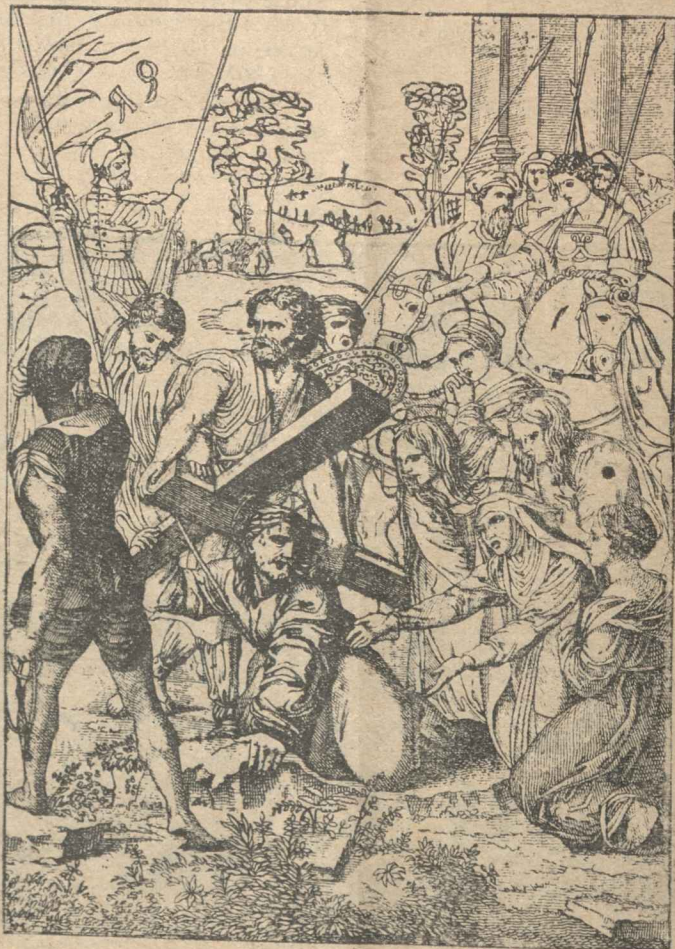
Οἱ καλόγηροι ἔβλεπον πολλὰ, παραστάσαν, θύμωσαν, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ Μιαούλης ἦταν ἀμετακίνητος καὶ σὲ τὴν αὐτὴν διατάξιν νὰ βρῶν ἀπὸ τὸ καράβι. Ἄμα πάτησαν στὴ σπείρὰ τοῦ καλύπτρου, ἔτρεξαν σὲς ἐκκλησιαστικὰ ἔργα, χτύπησαν τὶς χαμπάνες, σήκωσαν τὸν Σκοπελίτην στὸ ποδάρυ καὶ δὴ κατέβηκαν στὸ λιμάνι καὶ φώναξαν καὶ ἐπῆσαν τὸ ἱερὸ λείψανον πίσω. Ὁ Μιαούλης διατάξιν τοὺς ναυτὲς τοῦ ναὸς νὰ καὶ ὁ στόλος ἔφυγε, παίρνοντας μὲ καὶ τὸ Τιμίο Ευλό.

Σὲ ὅλο τὸν Ἀγῶνα, σὲς πολεμικὰς ναυμαχίας ποὺ ἔδωκε ὁ γενναῖος Ὑδραῖος, μὴ χρυσὴ κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Σκοπελίτην στὸ ποδάρυ καὶ δὴ κατέβηκαν στὸ λιμάνι καὶ φώναξαν καὶ ἐπῆσαν τὸ ἱερὸ λείψανον πίσω. Ὁ Μιαούλης διατάξιν τοὺς ναυτὲς τοῦ ναὸς νὰ καὶ ὁ στόλος ἔφυγε, παίρνοντας μὲ καὶ τὸ Τιμίο Ευλό.

Ὅταν ἐτελείωσε ὁ ἱερὸς Ἀγῶνας, Μιαούλης ἔφερε καὶ κατέβηκε τὸ κειμήλιο στὸ μοναστήρι τῆς Ὑδρας, ὅπου μείνει ὡς τὰ 1827. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ Ἰωάννης Μιαούλης συνενοήθηκε μὲ τὸν Καποδίστρια, καὶ ὁ Τιμὸς Σταυρὸς ἐνεκομίσθη πάλιν στὴ Μονὴ Σηροποτάμιου, ὅπου σὲ μετὰ ἐλθὼν συνενοήθηκε μὲ τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς φημιλῶν καλόγηρους. Σήμερα τὸ Τιμίο Ευλό σκεπτεται στὸ Ἅγιο Βῆμα, ὅπου καὶνέ γύρω του ἡ σὰ ἀκόμητα κατὰ τὴν...

Ἡ Ἁγία Ζώνη τῆς Θεοτόκου φέρει τὰ θεσπεσιασμένα στὸ ἀλυσίδωτο σκευοφυλάκιο τῆς «Βασιλῆς Μονῆς» τοῦ Βατοπεδίου.

Τὸ δεύτερο αὐτὸ κειμήλιο, χωριστὸ σὲ δύο κομμάτια, εἶναι φυλάσσοντο ἐν...

Ὁ Χριστὸς φέρων τὸν Σταυρὸν

(Παλαιὰ γκραβὺ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ἡ ἀξία τῶν μαργαριταρῶν ποικίλει ἀνάλογως ἐν τῷ μεγέθους τῶν μόνων, μὴ καὶ τοῦ χρώματός των.

—Ὑπάρχουν, ἐκτὸς τῶν ἀσπρῶν μαργαριταρῶν, καὶ ῥοῦ, μπλε, λίλα, τὰ δὲ ἄσπρα εἶναι πολλὴν ἀποχρώσεων, ἀπὸ τὰ ἄσπρα σὰν χιόνι, ὡς τὰ κίτρινα καὶ τὰ χρυσοῦντα.

—Πολυτιμώτερος εἶναι τὰ ἄσπρα μαργαριτάρια, ποὺ ἔχουν κίτρινα πλάγια ἀπόχρωσι.

—Οἱ μεγαλύτεροι καὶ γνωστότεροι καταρράκτες στὸν κόσμον εἶναι τοῦ Νιαγάρα στὴ Βόρειο Ἀμερικὴ, τῆς Βικτωρίας στὸν ποταμὸ Ζαμβέζη τῆς Ἀφρικῆς καὶ τοῦ Ἰγκουάσου στὴ Νότιο Ἀμερικὴ.

—Πότε ἐπεκράτησε νὰ φοροῦν οἱ ἄνθρωποι μαύρα φορέματα, εἰς ἐνδείξει πένθους ;

—Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἐσημειώετο αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους χρόνους.

—Στὴν ἀρχαία Ῥώμῃ ἡ ἡμέρα ποὺ ἔχουν τὸ παιδί τοὺς 40-ροῦσαν μπλε ρούχα γιὰ πένθος.

—Στὴν Εὐρώπῃ τὸ μαυροφόρεμα τῶν πενθόντων ἐπεκράτησε τὸν 14ον αἰῶνα, μὴ τότε πενθοφοροῦσαν ἡ χίρες μονάχα.

—Ἀργότερα, ἀπὸ τὸν 16ον αἰῶνα, γενικεύθηκε τὸ μαυροφόρεμα εἰς ἐνδείξει πένθους.

—Γιὰ τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς κληρικοὺς ὅμως, τὸ πένθος χρῶμα εἶναι τὸ λίλα.

—Ὅσοι ἐνθιμούνται τὴν κηδεὰ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α', θὰ παρατήρησαν ὅτι στὴν Ἀθήνα τὰ πένθημα παραπετάσματα τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν καταστημάτων ἦσαν λίλα.

—Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους τῶν ἀεροπλάνων εἶναι καὶ ἡ ἀνάφλεξις τῆς βενζίνης καὶ ἡ πυρπολῆσις τους, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πτήσεως.

—Ἐνας Ἀγγλὸς ἀεροπόρος παρουσιάζει τώρα ἕνα μοντέλο ἀεροπλάνου, ποὺ δὲν ἔχει φόβο πυρκαϊᾶς.

—Δέχεται, μάλιστα, νὰ διευθύνῃ αὐτὸς τὸ ἀεροπλάνο του καὶ ἄλλοι νὰ κάνουν ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ καί. Θὰ εἶναι, λέγει, ἀδύνατον νὰ μεταδοθῇ ἡ φωτιὰ σ' αὐτό.

—Ὁ Μουσουλμάνος ἔχει ἀπαγορεύσει σὲς Ἰταλίας ἐφημερίδες νὰ ἀναφέρουν τοὺς λόγους τῶν αὐτοκτονῶν, γιὰ νὰ μὴ παρακινεῖται καὶ ἄλλοι σὲ ἐπανενομήματα διαδήματας.

—Ἐπίσης ἔχει ἀπαγορεύσει τὴν ἀναγραφὴ τῶν λεπτομερειῶν τῶν διαφορῶν ἐγκλημάτων.

—Οἱ ἀντίθετοι τοῦ φασισμοῦ παρατηροῦν, ὅσο, ὅτι μ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπαγορεύσεις, οὔτε ἡ αὐτοκτονία, οὔτε τὰ ἐγκλήματα ἐλαττώθηκαν στὴν Ἰταλία.

—Δὲν εἶναι ὅμως καιρὸς ἀκόμα γιὰ νὰ βγάλουν συμπεράσματα.

—Τὰ μέτρα αὐτὰ δὲν καρποφοροῦν ἀμέσως. Στὴν Ἀμερικὴ ἀπαγορεύθηκε νὰ προβληθοῦν στοὺς κινηματογράφους ἡ αὐτοκτονία ὀκνηρῶς τοῦ ἁμερικανοῦ ἀεροπόρου.

—Ὁ λόγος τῆς ἀπαγορεύσεως εἶναι ὅτι ἡ Ἀμερικανικὴ ἀρχὴς φημιλῶν καὶ μὴ καὶ τὰ ἴδια οἱ κομμουνιστὰς.

—Μεγάλος θόρυβος γίνεται τὸν τελευταῖον καιρὸ στὴν Ἀμερικὴ γιὰ μὴ εἰκόνα τοῦ Λένιν.

—Στὴ μεγάλη ἀθήνα τοῦ Κέντρου Ροκφέλλερ, στὴ Νέα Ὑόρκ, ὁ Μεξικανὸς ζωγράφος Ντιέγκο Ριβέρα, φανατικὸς κομμουνιστὴς, ἔχει ζωγραφίσῃ σὲ τοιχογραφία ἕνα θάνατον πορτοῦ τοῦ Λένιν.

—Οἱ Ροκφέλλερ ὅμως ἕνα Σάββατο βράδυ διατάξαν καὶ κατεστράφη τὸ πορτραῖτο αὐτοῦ.

—Οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ἄλλοι καλλιτέχναι τῆς Ἀμερικῆς, μόλις τὸ ἔμαθαν, συγκινήθηκαν στὸ πόδι, ὁ δὲ Ριβέρα ἐπληρώθηκε ἀπὸ τὸ Μεξικὸ ὅτι θεωρεῖ τὴν πράξι ὡς βάρος βαρβαρισμοῦ.

—Κι' οἱ Ροκφέλλερ, γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν, ἰσχυρίσθηκαν σ' ἕνα ἀνακοινωθέν τοὺς ὅτι τὸ πορτραῖτο κατεστράφη, γιατί ἔπρεπε νὰ γινε μισθὸς ὁ τοῦ Ριβέρα, ἀπὸ τὸν ὅτιον ἦταν ζωγραφισμένο.

—Τὸ ραδιόφωνο κατέκτησε τὴν Εὐρώπην.

—Οἱ κάτοικοι ραδιοφώνου σ' ὅλη τὴν Εὐρώπην ἀπολαμβάνουν εἰς 17. 882.425.

—Ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν τῆς Βουδαπέστης, εἰς ἄλλου, μεταδίδονται ἡ περισσότερες Τσιγγάνικες συναυλίες.

—Ἡ διεθνὴς, μάλιστα, τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν, ἐπειδὴ τὰ προγράμματα τῶν Τσιγγάνικων ὁρχηστρῶν εἶναι καθιερωμένα ἐν ἴσῃ καὶ ἐπειδὴ οἱ Τσιγγάνοι παρουσιάζουν τὰ λαϊκά ὀργανιστὰ τραγούδια, διώρισεν ἕνα εἶδος ἐδικαίτορος, ὁ ὁποῖος θὰ καταρτίσῃ τὸ πρόγραμμα τῶν Τσιγγάνικων ὁρχηστρῶν καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέπῃ τὴν παρουσία τῶν λαϊκῶν τραγουδιῶν.

—Οἱ Τσιγγάνοι ὅμως ἐξηγήθησαν καὶ ἔστειλαν τελεσίγραφον στὴν διεθνήν τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ.

—Εἶναι, λέγουν, κῆρυξ νὰ κανονίσουν μόνον τοὺς τὶς πρόγραμμα θὰ παίζουν καὶ τὰς πρῶτες τριῶν ἡμερῶν.

—Ἄν δὲν πειθῇ ὁ δικτάτωρ στὸ μετὰ αὐτὸ, δὲν θὰ δώσουν πλέον τὶς συναυλίες τοὺς στὸ ραδιόφωνο.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ἀσπῆμνια κιδώτια, Ρωσικῆς τέχνης. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κομμάτια μένει πάντοτε στὸ μοναστήρι, τὸ ἄλλο ὅμως τὸ βγάζουν σὲ περιοδεία οἱ μοναχοὶ, ὅταν τὸ ζητοῦν σὲ ἐγκαίνια ναῶν στὴ Μακεδονία ἢ στὰ γειτονικά ἡπῆα.

Κατὰ τὸ 1885, ὅταν εἶχε ἐνοικήσει πανοῦνλα στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ὁ χριστιανὸς κάτοικος θέλησαν νὰ κάνουν μεγάλην λιτανεῖα, ἐξήγαγον τὴν Ἁγία Ζώνη ἀπ' τὴ Μονή. Ὁ Ἡγούμενος Βατοπεδίου ἔστειλε τὸ κειμήλιο μὲ συνοδεία μοναχῶν καὶ ὅταν ἔφτασε στὴν Πόλιν, ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις διατάξιν νὰ παραταχθῇ στρατὸς καὶ ν' ἀποδοθῶν μεγάλες τιμὲς στὸ ἱερὸ τῆς Χριστιανισμοῦ κειμήλιο. Ἦταν ἀταγή τοῦ συντάκτου αὐτοῦ.

Οἱ Ὀθωμανοὶ πασάδες, κατάκλητοι γιὰ τὰ θαύματα ποὺ ἔγιναν τότε, καλοῦσαν στὰ σεράγια τοὺς τὸν ἀρχαῖον λείψανον καὶ ἐπρόσφεραν στοὺς μοναχοὺς γιὰ τὴ Μονή πλούσια δῶρα.

Τὸ ἄλλο κομμάτι τῆς Ἁγίας Ζώνης βρίσκεται καὶ αὐτὸ στὴ βαρύντη θήκη τοῦ καὶ εἶναι σχεδὸν ὁλόκληρο σκεπασμένο μὲ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια μόνον ἕνα μέρος, διὰ πλάτους, ἀπὸ τὴν Ἁγία Ζώνη, καί, κεντημένο καὶ χρυσόφαντο, μὲ χρυσοὺς σειρές.

Ἐνας Βυζαντινὸς χρονολόγος διηγείται ὅτι ἡ Ἁγία Ζώνη βρισκόταν στὴν ἀρχὴ σ' ἕνα φτωχικὸ σπίτι τῆς Ἱερουσαλῆμ. Τὴν εἶχε ἐκ κορίτσι στὴν χασέλα τῆς — πατρογονικῆς κειμήλιο — μαζὲ μὲ τὴν ἑαυτῆς ἑσθίαν τῆς Παναγίας. Κάθε χρόνον, στὴν ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἡ Ἱεροσολιμίτικα παρτίνα ἔβγαζε τὴν Ἁγία Ζώνη, ἔκανε ἁγιασμὸ, ὅπου ἐπῆγαν πολλοὶ καὶ τὴν δοῖν καὶ νὰ τὴν προσκυνήσουν, καθὼς καὶ τὴν Ἁγίαν ἑσθίαν...

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἡ ἑσθία τῶν ἱερῶν αὐτῶν κειμηλίων ἔγινε γνωστὴ καὶ διάφοροι πλοῖσοι ἐπρόσφεραν μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσουν, ἀλλ' ἡ κόρη τοῦς δὲν ἐδέχονταν νὰ τὰ πουλήσῃ.

—Ὅτε μὲ δὴ τὰ βασιλεῖα τοῦ κόσμου !.. ἔλεγαν.

Ἀπὸ ἀρχόντες τοῦ Βυζαντίου ἀπεφασίσαν τότε νὰ κλέψουν τὴν Ἁγία Ζώνη. Μεταμεινέθησαν, λοιπόν, σὲ καλὴν ὁρὴν προσκυνήτες, ἐπῆγαν στὸ σπίτι τῆς Ἱεροσολιμίτικας παρτίνας καὶ τὴν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ξενυχτίσουν μέσα στὸ ἱερὸ δωμάτιον, ὅπου ἐφύλαγε τὸ θεῖο κειμήλιο. Ἡ ἄπιστο... κόρη ἐγγέλαινε καὶ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ μείνουν...

Τὸ πρῶτο οἱ δύο ψευτοκαλόγηροι ἔφθγαν, ἀφοῦ ἐφρόντισαν προηγουμένως ν' ἀφίσουν ἐκεῖ ἕνα ἄλλο κομμάτι, ἀδειανὸ, ἀπαράλλαχτο μὲ τὸ πρῶτο.

Οἱ δύο Βυζαντινοὶ ἔφεραν τὴν Ἁγία Ζώνη στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν κατέβησαν στὸ καὶ τῆς Θεοτόκου, σὲς Χαλκοκρατείες. Τὸ ἱστορικὸν γεγονός ἐπαγγελλεῖται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον κάθε χρόνον, σὲς 31 Αὐγούστου, μὲ λειτουργία. Ὁ ἀειμνηστὸς Πατριάρχης Γερμανὸς ἔχει παραγγεῖν τὴν ἀνοήτως διήγησι, καθὼς καὶ ὁ χρονολόγος τῆς ἐποχῆς Μιχαὴλ Ζωγράδης.

Ὑστερ' ἀπὸ τετρακοσίαν χρόνους, ὁ βασιλεὺς Λέων ὁ Σοφός, ὅταν ἀρρώστησε βαρεῖα ἡ γυναίκα του βασίλισσα Ζωή, διατάξιν νὰ φέρον στὸν καμπαρὶ τῆς τοῦ ἱεροῦ κιδώτιο καὶ νὰ τὸ ἀνοίξουν.

Καὶ ἐνδεῖξιν ἔδωκεν — διηγεῖται ὁ χρονολόγος — ἡ Τιμία Ζώνη ἀκτινοβολοῦσα καὶ θεοφαντος. Εἶχε δὲ καὶ σφραγίδα χρυσήν ἐνός τοῦ κιδώτιου καὶ ὑπόμνημα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου ἐσφραγισμένην.

Ἡ Τιμία Ζώνη τῆς Θεοτόκου ἦταν ὅλη ἀπὸ τὰ ἱερὰ, ἀλλ' ἡ βασίλισσα Πουλχερία, ἀπὸ εὐλάβεια καὶ ἀγάπῃ, πέρασε μὲ τὰ βασιλικά της δάμνη χρυσὰ νήματα σ' αὐτήν, καὶ ἔτσι σήμερ φαίνεται χρυσοφάντης.

Ὁ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης γράφει ὅτι ὁ πολυτιμώτερος αὐτὸς θησαυρὸς ἀρράχτηκε κάποτε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους καὶ ἔμεινε ἀρκετὸν καιρὸ σ' ἕνα Βουλγαρικὸ μοναστήρι, ὡς ὅπου τὸν ἔπλησαν οἱ Σέρβοι.

Κατὰ τὸ ἔτος

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Ροζέ Μπερνάρ φίλησε με τρυφερότητα το χέρι της γλυκιάς δεσποινίδος ντε Κερβάλ, την κύτταξε με περιπάθεια στα μάτια και της είπε:

—Γιά τη γυναίκα που αγαπώ, είμαι έτοιμος να κάνω τη μεγαλύτερη θυσία...

—Ναί, καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε, του απάντησε η νεαρή αριστοκράτισσα. Προς χάριν της αγαπημένης σας, είστε ικανός να κερδίσετε το πρώτο βραβείο στους αγώνες σκι ή να φέρετε από την Αφρική ή από τας Ινδίας κανένα δέρμα πάνθηρος ή τίγρεως... αγοράσμένο από τα μαγαζιά του Ντακάρ ή της Καλκούτας...

—Όχι, αφήστε τ' άστεία, δέχτηκε ντε Κερβάλ, της είπε στενοχωρημένος ο Ροζέ. Σας όρκωμαι ότι είμαι πρόθυμος να ρισκινθώ για όλα τα πάντα για να κατακτήσω την καρδιά σας... Δεν είμαι κανένας ήρωας, μά ξέρω πολύ καλά ότι ο έρωας μπορεί να μεταμορφώσει την ψυχή ενός ανθρώπου...

—Αλήθεια... Έκανε γελώντας η δεσποινίς ντε Κερβάλ. Ο έρωας πολλές φορές οδηγεί στο έγκλημα... Θά μπορούσατε λοιπόν να φτάσετε ως εκεί;

—Δηλαδή να κάνω ένα έγκλημα, για να κερδίσω την αγάπη σας; Μά, βέβαια, δεσποινίς ντε Κερβάλ!...

Κι' ο Ροζέ Μπερνάρ άρχισε να γελάει απ' την καρδιά του. Πόσο χαριτωμένη, πόσο θελκτική του φαινόταν η 'Ελιάντα' ντε Κερβάλ, μ' αυτές τις παράξενες ιδέες της! Ήταν όμορφη, νέα, βαθύπλουτη κι' είχε μια δολοκλήρη Αύλη από θαυμαστά, που αποτελούσαν «το άνθος της Παρισινής αριστοκρατίας», όπως έλεγαν. Αυτή λοιπόν η σαγηνευτική αριστοκράτισσα είχε την εκκεντρικότητα να υποστηρίξει ότι ένας άνθρωπος λογικός και τίμιος θα μπορούσε να κάνει ένα έγκλημα από έρωτα...

Το πρόσωπο της 'Ελιάντας ντε Κερβάλ πήρε άφωνα μια σοβαρή και μελαγχολική έκφραση. Ο Ροζέ ανησύχησε. Της έσφιξε τα χέρια και τη ρώτησε με φωνή γεμάτη αγωνία:

—Μά, επί τέλους, τι έχετε απόψε, 'Ελιάντα; Ξέρετε ότι σας αγαπώ τόσο πολύ!

—Ναί, μά θα μπορούσατε, για να μου δείξετε ότι μ' αγαπάτε σ' αλήθεια, ειλικρινά, να διακινδυνεύσετε την τιμή σας και την ελευθερία σας; Ο Ροζέ Μπερνάρ ανατρίχιασε και χλωμάσε... Η 'Ελιάντα λοιπόν, η αγαπημένη του, μιλούσε στα σοβαρά;

—Τι θέλετε να πείτε; τη ρώτησε. Δεν μπορώ να σας καταλάβω...

—Τότε, καθίστε εδώ δίπλα μου κι' ακούστε, του απάντησε η 'Ελιάντα μ' ένα μυστηριώδη τόνο στη φωνή της. Θα καταλάβετε πολύ εύκολα... Ου μάλιστα την επίσκεψή μας στον κόμητα ντε Σαρμάς; «Ε, λοιπόν! Από κείνη τη μέρα βασανίζομαι από ένα ακατανίκητο πόθο: Θέλω ν' αποκτήσω ένα από εκείνα τα υπέροχα κοσμήματα που μ' έδειξε ο κόμης ντε Σαρμάς και που τα έχει κληρονομήσει από την προγονική του, τη φίλη της Αικατερίνης των Μεδίκων... Και θα μαντεύετε δίχως άλλο, ποιο κοσμήμα λαχταρώ περισσότερο... Θυμάστε εκείνον τον εξάσιο διαμαντένιο κρίνο που μ' έδειξε ο κόμης και που μ' έλεγε ότι έχει μια παράξενη επίδραση με τις μυστηριώδεις δυνάμεις του στον κάτογό του; «Οποιοσδήποτε κόμης ντε Σαρμάς, έχει πάντα την τύχη με το μέρος του... Πραγματοποιεί τα πιο τρελλά όνειρά του κι' ικανοποιεί τις πιο εξωφρενικές επιθυμίες του!... Γι' αυτό ακριβώς ο κόμης ντε Σαρμάς δεν δέχτηκε να το πουλήσει μέχρι σήμερα, παρ' όλες τις κολοσσιαίες προσφορές που του έκαναν οι βασιλόπουλοι φίλοι του κι' η «Βασιλείσα» της Αμερικής. Και ξέρετε γιατί; Γιατί αν το πουλήσει, όχι μόνο θα χάσει το πιο όμορφο οταλίδι της συλλογής του, αλλά θα γίνει κι' ο πιο άτυχος άνθρωπος του κόσμου! Αυτό το διαμαντένιο κρίνο είναι ένα μοναδικό αριστούργημα...

Είδε τον κόμητα Ντε Σαρμάς, με το πιστόλι στο χέρι, να τον κυττάζει απειλητικά...

—Λοιπόν; Έκανε με τρεμουλιαστή φωνή ο Ροζέ Μπερνάρ. Τι ζητάτε από μένα;

—Να κλέψετε κρυφά τον διαμαντένιο κρίνο και να μου το δώσετε για λίγες μέρες. Θέλω να χαρώ κι' εγώ τη μαγική επίδρασή του. «Επειτα θα τον δώσουμε πίσω στον κόμητα ντε Σαρμάς και θα του εξηγήσουμε για ποιο λόγο τον είχαμε κλέψει...

—Δηλαδή, μου λέτε να κάνω μια κλοπή; ψιθύρισε χλωμά ο δύστυχος Μπερνάρ.

—Ναί, μια κλοπή από έρωτα... του απάντησε μ' ένα αστείο κο χαμόγελο η 'Ελιάντα. Μπροστά σε μια τέτοια απόδειξη πιστεύω ότι μ' αγαπάτε ειλικρινά και θα γίνει γυναίκα μου.

Ο Ροζέ Μπερνάρ κάρφωσε τα μάτια του στα μάτια της 'Ελιάντας και με την αγωνία στην καρδιά, προσπάθησε να μαντέψει την πραγματική σκέψη της.

—Μου επιβάλλετε λοιπόν την ατίμωσι, τη φυλάκιση, την καταστροφή μου; είπε με παράπονο και πίκρα. Μονάχα ένας στυγρός εξ' επαγγέλματος μπορεί να επιχειρήσει μια τέτοια κλοπή... Κι' εγώ δεν μπορώ να ζητήσω τη βοήθεια ενός τέτοιου ανθρώπου, χωρίς κίνδυνο... χωρίς ένα διαρκή έκθεσμά. Αν πάλι επιχειρήσω μονάχος την κλοπή κι' ανακαλυφθώ και συλληφθώ επ' αυτόφωρο, ποιος θα πιστέψει την αλήθεια!... «Οι βλαδιές πρόκειται για μια ιδιοτροπία δική σας, μια ιδιοτροπία της 'Ελιάντας ντε Κερβάλ που έχει προκαλέσει έκτακτα και που ήθελε για λίγες μέρες μονάχα αυτό τον διαμαντένιο κρίνο του Σαρμάς; Κανείς! Κανείς δεν θα το πιστέψει!...

—Αγαπητέ μου Ροζέ, επιμένω στην ιδιοτροπία μου. Απ' την κλοπή θα την θεωρήσω ως τη μεγαλύτερη απόδειξη της ρωτός σας. Σας όρκωμαι ότι, ακόμη κι' αν καταδικαστείτε, θα γίνετε άνδρας μου! του είπε δεσποινίς ντε Κερβάλ.

«Επειτα σώσανε κι' οι δυο να σκύβοντας το κεφάλι, πέρασαν την ανθισμένη δενδροστοιχία του κήπου και γύρισαν στο σαλόνι των Κερβάλ.

Ο Ροζέ Μπερνάρ βασανίστηκε επί μερικές ημέρες από τους σταγμούς του κι' έπειτα, τρελλός από τον έρωτα που ένιωθε για την 'Ελιάντα, άρχισε να συλλογίζεται με ποιο τρόπο θα καταργήσει να κλέψει τον διαμαντένιο κρίνο, αποφεύγοντας κάθε κίνδυνο. Στο τέλος μάλιστα πήρε το πρόγραμμα σ' άστεία, για να πραγματοποιήσει.

Ποιος θα μπορούσε να πιστέψει, έλεγε, ότι ένας Μπερνάρ, ένας πλούσιος και τίμιος σαν κι αυτόν, θέλησε να ατίμασσει με μια τέτοια κλοπή;

Κι' από εκείνη τη μέρα άρχισε να καταστρώνει το σχέδιό του και να κυττάζει να βρή την κατάλληλη ευκαιρία. «Ήξερε καλά ότι θα αρρῶθιμποι το μεγαρό του Σαρμάς. Ο κόμης ήταν φίλος του και του είχε δείξει πολλές φορές το...

Έκρυβε το θησαυρό του... Μια νύχτα τέλος βρήκε την ευκαιρία που ζητούσε. Ο κόμης ντε Σαρμάς έδινε ένα μεγάλο χορό στο μεγαρό του. Ο Ροζέ, ύστερα από τα μεσάνυχτα, γλίστρησε κρυφά έξω από το σαλόνι και κατάφερε να τρυπήσει σ' ένα μικρό δωμάτιο, δίπλα στον κοιτώντα του φίλου του, στο περίφημο δωμάτιο του θησαυρού. «Εκεί πέρα τότε άνοιξε ένα παλιό έπιπλο μ' ένα ατσάλινο κλειδί και στο φως ενός ηλεκτρικού φανού, βρήκε το χρυσό στολίτιο κομψό με τα κοσμήματα, διάλεξε τον διαμαντένιο κρίνο—ένα υπέροχο κοσμήμα από διαμάντια που είχε το σχήμα κρίνου—και τρέμοντας από τη συγκίνηση, το έκρυψε στην τσέπη του. «Επειτα, έσβυσε τον ηλεκτρικό φανό του κι' έκανε την φύγην...

«Εκείνη τη στιγμή ακριβώς φωτίστηκε το δωμάτιο κι' άκουσθηκε μια αυστηρή φωνή:

—Εσείς, Ροζέ Μπερνάρ, έσείς, ένας κλέφτης; Είναι άστυς!

Ο Ροζέ γύρισε απότομα, τρομοκρατημένος κι' έχασε το...

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΤΙΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Σπίτια... φάρια, ελέφαντες, καπνοδόχοι, σπίτια που... τρέμουν, κτλ. κτλ.)

Στον κατάλογο των πιο παράδοξων κτιρίων του κόσμου πρόκειται να προστεθεί και ένα ακόμη, παραδοξότερο ίσως απ' όλα τ' άλλα.

Η έπιτροπή, η οποία ανέλαβε την οργάνωση και την διακόσμηση της Αρχιτεκτονικής Έκθεσης στο Όχιο της Αμερικής, αποφάσισε να στεγάσει το τμήμα των οικοδομημάτων όλων μέσων σ' ένα χτίριο—φάρια. Δηλαδή όλο το τμήμα αυτό της έκθεσης θα εγκατασταθεί στο έσωτερικό ενός οικοδομήματος που θα μοιάζει με πελώριο φάρι. Από τ' ανοιχτό του στόμα θα είναι η είσοδος της έκθεσης, ενώ ο ούρανος του θα περιλαμβάνει τη λέσχη και τις αίθουσες του χορού και του φαγητού. Στην καλιά τέλος θα εκτίθενται διάφορα οικοδομικά είδη.

Οι οργανωτές αυτής της έκθεσης υπολογίζουν ότι το εξωτερικό αυτό κτίριο—φάρι θα προκαλέσει μεγαλύτερη αίσθηση κι' από το περίφημο «Σπίτι—Ελέφαντα» του Σικάγο.

Ο «Ελέφαντας—Σπίτι» έχει ύψος εξήντα μέτρων, μήκος εξήντα έξη και έννεα μέτρα πλάτος. Μπορούν δε να χωρέσουν με άνεση στα έσωτερικά του διαμερίσματα 2.000 άνθρωποι.

Το παράξενο αυτό οικοδόμημα το έχτισε ένας μηχανικός, ο Τζέιμς Β. Λάφφερτ, ο οποίος τώρα προσπαθεί να εξασφαλίσει από την Αμερικανική Κυβέρνηση το μονοπώλιο του χτισίματος σπιτιών με μορφή ζώων. Σε δημοσιογράφους που τον έπαινε για την τελεσίτα, δήλωσε ότι μόλις του δοθεί το σχετικό δίπλωμα ευρεσιτεχνίας, θ' άρχισαν άμέσως να χτίζουν σπίτια σε σχήματα φαιρίων, πουλιών και ζώων.

Παρόμοιες αρχιτεκτονικές ιδιοτροπίες πραγματοποιούνται και στην Αγγλία.

Σ' ένα μικρό χωριό κοντά στην πόλη Μπουρνεμπάουθ, ύψανται ένας περίεργος πύργος, ο οποίος μοιάζει ακριβώς με τεραστιά καπνοδόχο εργοστασίου.

Όταν το περίεργο αυτό οικοδόμημα άρχισε να κτίζεται, είχε προκαλέσει εύλογη ανησυχία όλων των κατοίκων του χωριού. Ψφονόταν στη μέση του χωριού και κανείς δεν ήξερε σε τι μπορούσε να χρησιμεύσει. Η περιέργεια των χωρικών κορυφώθηκε, όταν είδαν ότι στο πελώριο αυτό φουγάρο οι εργάτες άνοιγαν μικρά παράθυρα μοντέρνου ρυθμού.

Επειτα από λίγο καιρό, όταν τελείωσε το χτισίμά του, πληροφορήθηκαν όλοι ότι το φουγάρο σπύτι άνηκε σ' έναν πλούσιο και εκκεντρικό πνευματιστή, ο οποίος και το χρησιμοποίησε για κατοικία του και κατοπινά για μνημείο του! Το έσωτερικό έμειναν του περιέργου εκείνου πύργου είναι τρία μέτρα κι' έχει ύψος εξήντα έξη μέτρων! Δηλαδή όσο και το ύψος του πύργου της κρεμαστής γέφυρας του Γέμεσι.

Ο ιδιοκτήτης του, όταν ζούσε, έκανε πνευματιστικά πειράματα, πάνω στη κορυφή του, ισχυριζόμενος ότι από αυτό το ύψος επικοινωνούσε ευκολότερα με τα πνεύματα.

Σ' ένα άλλο χωριό της Αγγλίας, το Ρούστον, υπάρχει ένα επίσης περίεργο σπίτι. Χτισήθηκε από ένα φανατικό καθολικό, τον σέρ Γάμα Τρέσσι, με τον αποκλειστικό σκοπό να συμβολίσει το δόγμα της Αγίας Τριάδας.

Το κτίριο λοιπόν αυτό έχει σχήμα τριγωνικό. Αποτελείται από τρία δωμάτια και κάθε δωμάτιο έχει τρία παράθυρα σε κάθε μια από τις τρεις πλευρές του. Πόρτες δεν έχει καθόλου! Τα έξωφύλλα και τα τζακιά των παραθύρων είναι τριφυλά. Τρία άετα μέρη υψώνονται σε κάθε μια πλευρά, κάτω απ' τα οποία είναι γραμμένοι ή έξης τρεις λέξεις: «Υπάρχο ο υ υ ν τρεις Θεότητες».

Το πιο παράξενο είναι, ότι η λάσπη που χρησιμοποιήθηκε για να χτιστεί το συμβολικό αυτό σπίτι, δεν είχε καθόλου νερό! Αποτελείτο από άμμο, γάλα και λάδι!

Στο Ρέιμς της Γαλλίας, πριν από τον Εύρωπαϊκό πόλεμο, υπήρχε μια εκκλησία, της οποίας όλοι οι έσωτερικοί κίονες, όταν χτυπούσαν ή καμπάνες της, άρχιζαν να τρέμουν και να κινούνται σε διάμετρο 17,5 πόντων.

Ο μηχανικός, ο οποίος κατασκεύασε αυτή τη στοιχειώδη εκκλησία, ποτέ δεν θέλησε να εμπιστευτεί το μυστικό του σε κανένα, οπότε πέθανε και το πήρε μαζί του στον τάφο. Οι σανα δελφοί του μηχανικού, οι οποίοι μετά το θάνατό του, ανέλαβαν να εξηγήσουν αυτό το μυστήριο, δεν αβάνηκαν τυχεροί, γιατί έπακολούθησε η κατάρρευσις της απ' τις όβειες των Γερμανών κι' έτσι το μυστικό των κίωνων της δεν το έμαθε κανείς.

ΜΕΓΑΛΟΒΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Η Πονεμένη Μητέρα

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ο θλάχος άρχος κι' αν γενή, θλαχίλα θα μυρίζη.

—Κάστρο που φαίνεται, κολαούζο δεν θέλει.

—Τό γουρούνι κι' αν τό λούσης, τό σαπουίνι σου θα χάσης.

—Κείθε που πηδά ή γίδα, πηδάει κι' ή καταικάδα.

—Πάρε άνθρωπ' απ' ανθρώπους και σκυλί από μαντρί.

—Πότ' ο Γιάννης δεν μπορεί, πότε κάτι το πνει.

—Κοντελίκι χωρίς έχει, μούτζωσ' τον που τό κατέχει.

—Της πολυλογούς ή γλώσσα, και κοιμένη θαρραρίζει.

—Στάλα με στάλα τό νερό, τρυπάει και λιθάρι.

—Νάτανε κασιδά ή ζήλεια, θα κατέβαιν' ως τα φρύδια.

—Στους άσπρους χρόνους μάζευε, νάχης να τρώς στους μαύρους.

—Κάλλιο Μάρτης στις γωνιές, παρά Μάρτης στις αϋλές.

—Ο Μάρτης ως τό γιόμα τό φοβάει κι' ως τό θράδυ τό θρωμάει.

—Μάρτης είν' και χάδια κάνει, πότε κλαίει, πότε γελάει.

—Όπώχει κόρη ακριθή, το Μάρτη ήλιος μη την δη.

—Τόν Μάρτη εύλα φύλαγε, μην κάμης τά παλούκια.

—Από Μαρτιού πουκάμισο, κι' απ' Αύγουστου σιγγούι.

—Μάρτης θρέχει, πότε μην πάψη.

—Αν κάμης τά καλά παιδιά, τά γρόσια τί τά θέλεις;

—Κι' αν κάμης τά κακά παιδιά, τί θησαυρούς μαζεύεις;

—Σα σε ρίξη τ' άλογο, εξέψ' το και τράβα το.

—Τόν Ιούνιο άφινουν τό δρεπάνι, και σπέρνουν τό ρεπάνι.

—Ο Φωράς πρέπει ν' άρχισή να ψαρεύη από θολά νερά.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Ο ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ ΥΙΟΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ...

("Ένα πολύκροτο άρθρο του πρώην συζύγου τ'ης Τζέαν Κράουφρντ για την έρωτική ζωή των Άγγλων")

Ντούγκλας Φαίρμπανκς υιός, κατά το τελευταίο ταξίδι του στο Λονδίνο, το «Ταξίδι παρηγορίας», όπως το είπαν, ύστερα από την εγκατάλειψή του από την Τζέαν Κράουφρντ, είχε την έμπνευση να γράψει το ακόλουθο αποκρυπτογραφικό άρθρο για τις Άγγλίδες, που δημοσιεύθηκε σ' όλες τις εφημερίδες του Παλιού και του Νέου Κόσμου.

Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς, υιός, υπερασπίζεται με τόση αγάπη τις γυναίκες της Άγγλίας, ώστε έχει γίνει σήμερα ο πιο συμπάθης «αστέρας» τους. Μια δε από τις πλουσιότερες και τις πιο έκκεντρικές Άγγλίδες, η λαίδη Μπέττυ

Σάλφορντ, του έστειλε ένα λευκόμα μεγάλο αξίς, μαζί μ' ένα θερμό γράμμα της να δεχθή αυτό το δώρο ως μία μικρή ένδειξη της αγάπης των Άγγλιδων, ή όποιες τον θεωρούν σήμερα ως τον καλύτερο φίλο τους. Το πολυτελές λευκόμα της λαίδης Σάλφορντ, έχει εκατό φωτογραφίες των πιο όμορφων γυναικών του Ήνωμένου Βασιλείου, μ' εγγράφους αφιερώσεις τους προς τον πασίγνωστο «αστέρα».

Νά, τι γράφει λοιπόν ο άτυχος σύζυγος της Τζέαν Κράουφρντ, στο περίφημο άρθρο του:

«Πριν κάνω αυτό το ταξίδι μου στο Λονδίνο, τρομοκρατημένος απ' όσα άκουγα για την ψυχρότητα του γυναικείου Άγγλικού κοινού, θέλησα πρώτα να μελετήσω λίγο στα βιβλία τον χαρακτήρα του. Ήξερα, ότι ένας από τους περιφημότερους Άμερικανούς καθηγητές, ο Άρθουρ Τζών Κάπελ, είχε εκδώσει ένα βιβλίο, ειδικώς για τον χαρακτήρα των Άγγλιδων, στο οποίο ανέλυε με «προσοχή» κι' ύστερα από μεγάλες έρευνές του τα «παράδοξα» αυτά πλάσματα που λέγονται Άγγλίδες και που είναι τόσο ψυχρές, τόσο υπερήφανες και τόσο αδιάφορες, ώστε αμφιβάλλει κανείς αν είναι γυναίκες!»

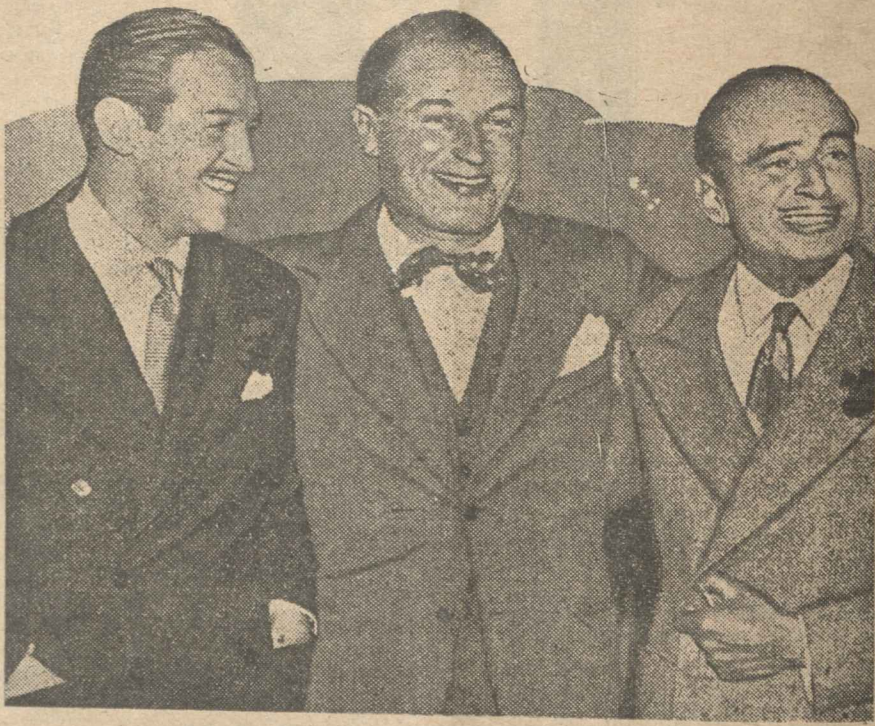
Φαντασθήτε τώρα την απέλπισία μου, όταν διάβασα στο βιβλίο του Άμερικανού καθηγητού, ότι τα 60 % των Άγγλιδων είναι ικανές να παγώσουν την καρδιά κι' ενός ακόμη σείτη με την αδιαφορία τους, ότι δεν έχουν ίχνος γυναικείας λεπτότητας κι' ότι δεν είναι τίποτ' άλλο από πελώρια και ανδρικού τύπου πόδια, τα οποία μάλιστα τις κάνουν να κοκκινίζουν από την ντροπή τους και τη στενοχώρια τους.»

Καθώς γύριζα απογοητευμένος τις σελίδες του βιβλίου του σοφού δόκτορος, διάβασα ακόμη ότι «η Άγγλίδα παίρνει στα σοβαρά τον έρωτα, φλερτάρει από συνήθεια και παντρεύεται για να κάνει τον άνδρα της να υποφέρει από τις ιδιοτροπίες της.

Μολταυτά ο έρωας φαίνεται στην Άγγλίδα «όχι καθώς πρέπει» αίσθημα και ντρέπεται απερίγραπτα γι' αυτό, όταν είναι έρωτευμένη. Αν θέλουμε λοιπόν να συγκρίνουμε τις νεαρές Άγγλίδες με τις Αμερικανίδες, είναι σαν να θέλουμε να συγκρίνουμε μία άνοστη μπύρα με την εκλεκτή σαμπάνια!»

Αυτά γράφει για τις Άγγλίδες ο άπαιστος Τζών Κάπελ και κλείνει την «αποκαλυπτική» αυτή έρευνά του, προσθέτον ότι «είναι περίεργο κι' ανεξήγητο, πώς ένα έθνος το οποίο γέννησε τόσους μεγάλους άνδρες, έχει γυναίκες, ή όποιες δεν έχουν καμιά...γυναικεία χάρη κι' όμορφιά!...»

Διάβολε! Πώς θα πηγαίνα λοιπόν να επισκεφθώ μία τέτοια χώρα, όπου η γυναίκες είναι κατεψυγμένες; Έτρεμα λοιπόν, όσο φανταζόμουν τη θερμότητα της υποδοχής που μου έτοιμάζονταν. Θά με υποδεχόντουσαν Ό

Ντούγκλας Φαίρμπανκς υιός, ο Μωρίς Σεβαλιέ κι' ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς πατήρ, κατά το τελευταίο τους ταξίδι στο Λονδίνο.

πό επαγγελματικό ενδιαφέρον, λίγοι περιέργοι κι' αυτό θα ήταν όλοι! Στενωχωρημένος πέταξα μακριά τον δόκτορα Κάπελ και θέλησα να ρίξω μία ματιά στις εφημερίδες να δω τι γράφανε για το προσεχές αυτό ταξίδι μου. Άξαφνα το βλέμμα μου έπεσε σ' ένα έντυποιακό τίτλο: «Το συστατικό έγκλημα μιας όμορφης Άγγλίδος! Πώς εκδικήθηκε τον πιστό φίλο της! Το τραγικό τέλος ενός περιπαθούς ειδυλλίου». Εθγάλα τότε μία κραυγή εκπλήξεως κι' άρσια να κάνω σουτρελλός από τη χαρά μου. Έπιτέλους! Στις τρεις αυτές γραμμές είχα ανακαλύψει ότι δεν μόρεσα να βρω στο πολυτελές βιβλίο του Άμερικανού καθηγητού. Η Άγγλίδα είναι κατ'είδος! Πονούσαν, αγαπούσαν και σκότωναν από έρωτα!...

Όταν το αεροπλάνο που πήρα από το Παρίσι προσελάμβανε στο αεροδρόμιο του Κρόντον, είδα τον κόσμο έξω από τον ένθουσιασμό του να περιμένει να με δει και να με υποδεχτεί. Όμολογώ, ότι δεν περίμενα μία τόσο θερμή υποδοχή από τους Άγγλους. Αυτός ο «καταραμένος» καθηγητής, μ' είχε κάνει να χάσω το ήθικό μου με την απόκαλυπτική μελέτη του...

Ύστερα λοιπόν από δυο μέρες δεξιώσεων, χορών προς τιμήν μου και μιας διαρκούς πόληορκίας από τους Άγγλους δημοσιογράφους, θέλησα να γνωρίσω μόνος μου την γυναικεία ζωή του Λονδίνου. Ντύθηκα όσο μπορούσα πιο άπλα και θύηκα από το ξενοδοχείο μου άγνωστος κι' απαρτήρητος απ' όλους. Πάθ' θά πηγαίνα; Όχι κι' εγώ δεν ήξερα. Η επιθυμία μου ήταν να δω από κοντά «αυτές τις τόσο ψυχρές Άγγλίδες που δεν είναι γυναίκες!» Έψαξα παντού, στά κέντρα, στους κινηματογράφους, στους δρόμους, μα δεν τις βρήκα πουθενά! Όπου κι' αν πήγα, συναντούσα δροσερές και πολύ χαριτωμένες γυναίκες, πολλές από τις όποιες ήσαν τόσο όμορφες που μ' έβγαζαν κατάπληκτο. Άργα το θράδυ, στάθηκα τέλος στη Στρίτ, στην καρδιά του Λονδίνου, όπου είναι όλα τα καταστήματα. Ήταν ή ώρα που σχολούσαν από τη δουλειά τους οι μισοί, οι άλλοι, ή πωλήτριες, ή δακτυλογράφοι. Τα περισσότερα από αυτά τα κορίτσια ήσαν όμορφα και ντυμένα με κομψότητα. Όλα σχεδόν φαινόταν ελκυστικά! Πολλά απ' αυτά έτρεχαν να συναντήσουν το φίλο τους που τις περίμενε στην γωνιά του δρόμου κι' έφευγαν μαζί του, σπληνισμένα στο γέλιο με γέλια. Άλλα πάλι, αφού μάτια κτύπαζαν δεξιά κι' αριστερά, μήπως τυχόν τα περίμενε κανείς, έφευγαν σιωπηλά με μία φανερή μελαγχολία. Ήσαν λυπημένα γιατί ήσαν μόνοι τους... Κι' όμως καταλάβαινα, ότι ήθελαν κι' αυτά να διασκεδάσουν κι' ότι επιθυμούσαν τον έρωτα...

Η χαριτωμένες αυτές μικρούλες έδειχναν με τον καλύτερο τρόπο, ότι η Άγγλίδα δεν είναι ψυχρή, ότι έχει καρδιά που υποφέρει από τη μοναξιά, σαν την καρδιά της Αμερικανίδας, της Γάλλας, της Κινέζας...

Γύρισα λοιπόν στην ερημική μου διαμέριση στο Κρόντον, όπου είχα το χέρι μου. Μα κι' εκεί πέρα με περίμενε η εκπληξή: ένα πλήθος δηλαδή γυναικών της βιοτεχνίας άριστων του Λονδίνου! Είχε χάσει ότι ήταν ή ώρα που είχα όρισει για να υπογράψω τις φωτογραφίες μου και να μισώσω αυτόγραφοι.

Αυτή ή δουλειά ή οποία είναι για όλους τους «αστέρες» ένα τεροεστατικό μαρτύριο, για μένα εκείνη την ώρα ήταν ή πιο εύκολη στη άπασχόληση. Κάθισα λοιπόν στο σαλόνι, ένα ψυχρό θύος κι' άρχισα ν' αναδιάζω έρευνες, τόσο αδιάφορες, τόσο λίγο προσηγάστες είδα τις θαυμαστικές μου να κοκκινίζουν

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΞΟΡΚΙΑ

Τα περισσότερα γουρούνια παθαίνουν συχνά από μία άρρωστία του λαιμού, το «χοιρόλαιο». Οι χωριάτες μας λοιπόν για να μην πάθ' το γούρουνι τους από «χοιρόλαιο» δένουν γύρω στο λαιμό τους μία κλωστή καυωμένη από καταικτίες τρίχες.

Σε πολλά μέρη πιστεύουν πάλιν πως όταν πέσει κατά την ώρα της στέψεως το στεφάνι απ' το κεφάλι του γαμπρού ή της νύφης, είναι προμηνύμα θανάτου.

Στη Θεσσαλία την Πρωτομαγιά, μόλις ξυπνήσουν το πρωί, τρώνε δύο από μία σκελίδα σκόρδου, για να νάναι γεροί όπας αυτό και να ζήσουν τόσα πολλά χρόνια, ώστε να κάνουν άσπρα μαλλιά σαν τις τρίχες της κορυφής του σκόρδου.

Οι περισσότεροι απ' τους χωρικούς μας πιστεύουν ότι: Όταν σε τρώει ή μήτη σου, θά φας ξύλο. Όταν σε τρώει ή παλάμη του αριστερού χεριού σου, θά δώσεις λεφτά. Κι' όταν το δεξιό σου, θά πάρης λεφτά.

Όταν σε τρώει το πόδι σου, θά πάρης δρόμο. Όταν κοιδοιούζει το δεξί σου αυτί, θά μάθης μία καλή είδηση, κι' όταν το άριστερό σου, μία είδηση κακή.

Αν λαγκεύη (κινείται) το θλέαφό σου, θά πάρης πόλι καλή είδηση.

Όταν δής το μωρό σου, που μπορεί και περπατεί, να μπουσουλιά, νάναι σίγουρος πως θά δεχτής την ίδια μέρα έπίσκεπτες.

Η γυναίκες των Θηβών, εκτός από τις Κυριακές και τις μεγάλες γιορτές, δεν εργάζονται. Όταν έλθουν και τις περισσότερες μικρογοιές του χρόνου, καθώς και κάθε Τετάρτη και Παρασκευή.

Της Άγίας Μαρίας έξαφνα δεν δουλεύει. Κι' αν τις ρωτάς κανείς γιατί δεν εργάζονται μία τόσο μικρή γιορτή, απαντούν: «Η Άγια Μάρια μάρανε μάνα και θυγατέρα!»

Της Άγίας Αικατερίνης πάλιν, άλλη δουλειά δεν έκαναν εκτός από το σκούπισμα, γιατί:

«Κόρη λούστηκε κι' έπεσαν τα μαλλιά της.»

Κόρη σκούπιζε και βρήκε ένα λογάδι (λογάδι=δέμα με ρουριά).

Επίσης η γυναίκα που έδουλεύε Τετάρτη και Παρασκευή διέτρεχε τον κίνδυνο να χάση τους δικούς της. Ίδου και το σπτικό τετράστιχο:

Παρασκευή των άνδρα σου Και αν δεν έχεις φαιλιά Τετάρτη τα παιδιά σου, Φύλα τα δυο σου μάτια!...»

Από τη στενοχώρια τους! Δεν κρατήθηκαν τότε και ξέσπασα σ' ένα εύθυμο και ήχηρο γέλιο!

Με συγχωρείτε, τους είπα, μα φοβήθηκα μήπως δεν βρήκατε «καθώς πρέπει» μία πολύ φιλική αφέρωση!

Έκείνες με κύτταξαν, σαν να είχα πέσει από τα σύννεφα! Δεν καταλάβαιναν για ποιο λόγο είχα πάρει πριν εκείνο το τόσο σοβαρό ύφος. Έπειτα όμως κατάλαβαν τι ήθελα να πω και διαμαρτυρήθηκαν:

«Βέβαια, υπάρχουν στο Λονδίνο και γυναίκες ψυχρές, μου είπαν, μα το λάθος δεν είναι δικό τους. Είναι συνήθως γυναίκες απογοητευμένες από τον έρωτα ή ανίκανες ν' αγαπήσουν και που είναι καταδικασμένες σε αφάνεια από τη φύση. Υπάρχουν επίσης νέες, ή όποιες μεγάλωσαν σ' ένα οικογενειακό περιβάλλον, τόσο αυστηρό, ώστε το χαμόγελο πέθανε στα χείλη τους πριν ακόμη ν' άνθισι. Αυτές όλες είναι πράγματι ψυχρές. Μά τέτοιες γυναίκες τις βρίσκει κανείς παντού, σ' όλο τον κόσμο!...

Πόσο είχαν δίκιο! Η Άγγλίδα είναι ευγενική και χαριτωμένη όσο κάθε άλλη γυναίκα. Έχει την ίδια λεπτότητα στα αισθήματα, την ίδια ευαισθησία, την ίδια μητρική στοργή. Μπορεί να μην έχη ίσως την νοστιμάδα της Αμερικανίδας, την γοητευτική λάμψη της Γαλλίδας, την φλογερότητα της Ισπανίδας.

Είτε όμως η Άγγλίδα είναι ευγενική και χαριτωμένη, είτε όχι, πάντα είναι πολύ υπερήφανη κι' αυτό την κάνει να φαίνεται «κρύα» στους ξένους.

Αυτές λοιπόν είναι ή Άγγλίδες, ή αληθινές, ή ζωντανές κι' όχι ή κενές κοκκίες του σοφού καθηγητού Τζών Κάπελ. Είναι τόσο όμορφες, ώστε μ' έκαναν να ξεχάσω τις γυναίκες της πατρίδος μου, που είναι τόσο λίγο σταθερές στον έρωτα!

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ, υιός

Παρακολουθείτε όλοι την οικονομική μας σελίδα. Σας διαφωτίζει, σας κατατοπίζει, σας προπαρασκευάζει για τον αγώνα της ζωής.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η χρήση των αναισθητικών φαρμάκων στη χειρουργική, ήταν γνωστή πριν από δυο χιλιάδες χρόνια. Ο Πλίνιος μιλάει για κάποια πέτρα των Μεγάρων, την οποίαν τρίβανε οι γιατροί της εποχής του, ζυμώνανε κατόπιν τη σκόνη της με ξέδι και τον πολύ που παρασκευάζανε τον τοποθετούσαν στο μέρος του σώματος του άρρώστου, στο οποίο ήθελαν να προκαλέσουν τοπική αναισθησία.

Η πρώτη καπνοδόχος από πεπιεσμένο χαρτί, κατασκευάστηκε πριν τριάντα χρόνια στην πόλι Βρεσχάν της Πρωσίας. Η καπνοδόχος αυτή είχε ύψος 17 μέτρων.

Όλα τα πολύτιμα πετράδια, εκτός από τα διαμάντια, χάνουν με τον καιρό την λάμψη τους και το χρώμα τους.

Ένας γιατρός έπιμενε ότι εκείνοι που πίνουν γάλα άγελαινό, προσβάλλονται ευκολότερα από τα μικρόβια της φθίδας, απ' αυτούς που πίνουν γάλα καταικτίνο. Βουβαλάσιο και γαϊδουρίνο.

Το μεγαλύτερο έρπετο του κόσμου είναι ο άνθρωποφάγος κροκόδειλος της Νοτίου Ασίας και της Αυστραλίας. Έχει μήκος δέκα περίπου μέτρων και ζή μέσα σε άλυμνα νερά.

Στην Ολλανδία, ή καθαριότητα των σταύλων των αγελάδων είναι κοινωμώδης. Μπορείτε να λάβετε μία μικρή ιδέα της αφάνειας αυτής καθαριότητας, αν σας πούμε ότι έξω απ' την έισοδο κάθε σταύλου θρίσκεται πάντοτε άπλωμένη μία ψάθα για να καθαρίζουν τα πόδια τους όσοι πρόκειται να μπουν μέσα.

Τα ψεύτικα μάτια τα κατασκεύαζαν και τα χρησιμοποιούσαν πρώτοι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι. Πολλές Αιγυπτιακές μούμιες, που βρέθηκαν σε άνασκαφές, είχαν τεχνητά μάτια, κατασκευασμένα ή από χρυσάφι ή από άσημι ή από έλεφαντόδοντο.

Όσοι ταξιδεύουν στα ψυχρότερα μέρη της Σιβηρίας, όταν ο ούρανός είναι αίθριος, βλέπουν το ούράνιο τόξο επί είκοσι και τριάντα ώρες συνεχώς.

Σε μία απ' τις όρεινες έπαρχίες της Περσίας, όταν μία νέα θέλει να παντρευτή ένα νέο, δεν πονοκεφαλιάει και πολύ. Στέλνει τον υπηρέτη της μ' ένα μαντήλι, το οποίο εκείνος πετάει έξω από το κεφάλι του εκλεκτού της. Ο νέος, ό οποίος θα πάθ' ένα τέτοιο πράγμα, είναι υποχρεωμένος να πάη την ίδια μέρα κίλδαν στο σπίτι της κόρης και να την ζητήσει από τους γονείς της. Άλλωθως θεωρείται ως άνανδρος!

Ένας χημικός υπέβαλε στο Υπουργείο Έθνικής Οικονομίας των Ήνωμένων Πολιτειών αίτηση να του δοθ' δίπλωμα εύρεσης τεχνίας, ισχυριζόμενος ότι έφευρε χάρτια που περιείχαν συμπυκνωμένον...καθαρόν αέρα!

Η έφεύρεσί μου, έγραψεν ο έφευρέτης στην σχετική αίτησή του, θα σώση κόσμο και κοσμάκη και ίδιως εκείνους που ζουν μέσα στα υποβρύχια και στα βάθη των μεταλλείων.

Ο θαυότερος θαύτος της Άγγλίας βρίσκεται στην Τρεγκάρν της Γαλλινδασίρ, το θαύος του οποίου είναι μεγαλύτερο από 10 μέτρα.

Σε μερικά χωριά της Γερμανίας, τα έθωα του γλεντιού των γάμων πληρώνονται απ' τους προσκαλεσμένους. Άλλοιόμογο δηλαδή σ' εκείνους που τον καλούν συχνά σ' άγαμο!

Η στέμνι του τελευταίου αυτοκράτορος της Ρωσίας έστοι χιόνιστο Δημόσιο Ταμείο 4 έκατομύρια λίρες στερλίνες.

Τα νύχια μας μεγαλώνουν γρηγορότερα το καλοκαίρι παρά τον χειμώνα. Όταν τρώμε λίγο, τα νύχια μεγαλώνουν γρηγορότερα. Όταν άρρωστήσουμε, άρρουν να μεγαλώσουν τα νύχια μας. Τα νύχια του δεξιού χεριού μας μεγαλώνουν γρηγορότερα απ' τα νύχια του αριστερού. Πιο γρηγορά μεγαλώνει το νύχι του μεσαίου δακτύλου μας και πιο άργα το νύχι του δείκτου.

Τα νύχια του χεριού αωζάνουν 4-5 έκατοστόμετρα τον χρόνο. Όλα αυτά μας τα σερβίρει ένας Γάλλος γιατρός.

«Ο ΕΡΩΣ ΠΕΤΑΞΕ... Η ΦΙΛΙΑ ΜΕΝΕΙ!»

ΤΟ ΕΦΗΜΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΝΕΓΚΡΙ ΜΕ ΤΟΝ ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ

(Από τ' Απομνημονεύματα της διάσημης πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου)

(Η Πόλα Νέγκρι, η διάσημη Πολωνίδα Βεντέττα του κινηματογράφου, αρχίζει τ' Απομνημονεύματά της, τα οποία εξέδόθησαν τελευταία σε πέντε συγχρόνως γλώσσες, με την αγωγή της αισθηματικής περιπέτειας της, στα 1914. Το κεφάλαιο αυτό από την αυτοβιογραφία της δημοσιεύσαμε τον περασμένο μήνα στο «Μπουκέτο». Υστερα από πολλές περιπέτειες, η Πόλα Νέγκρι, αφού κατόρθωσε να επιβληθεί στον Γερμανικό κινηματογράφο, έφυγε για το Χόλλυγουντ, όπου την είχε προσκαλέσει η «Παραμούντ». Και κει, στην Αμερικανική κινηματογραφούπολη, η μεγάλη ηθοποιός είχε ένα τρυφερό ειδύλλιο με τον διάσημο Σαρλό. Το ειδύλλιο αυτό κατέληξε σε άρραθνες, οι οποίοι όμως διαδόθηκαν συντομικά, σε αίστις της επίκτητης διαφοράς χαρακτήρος των δύο καλλιτεχνών. Μά προτιμώτερο είνε ν' αφησούμε την ίδια την Πόλα Νέγκρι να μās αφηγήθη την ενδιαφέρουσα αυτή ιστορία της ζωής της).

«Τόν Τσάρλι Τσάπλιν τόν συνάντησα για πρώτη φορά σ' ένα καφε-νεϊό του Βερολίνου, χωρίς βέβαια να υποπτεύομαι ότι ο κοντόσωμος και λεπτοκαμωμένος νέος, που καθότανε στο διπλανό μου τραπέζι, ήταν ο βασιλεύς του γέλιου. Πρέπει, μάλιστα, να δηλώσω ότι ο Σαρλό δεν μου έκανε εύθυμο εξ αρχής καλή εντύπωση, επειδή τόν άκουσα να βορίζει το γκαρσόνι, λέγοντάς του ότι έβαλε μερικά πράγματα παραπάνω στο λογαριασμό... Ο Τσάπλιν δεν ήξερε Γερμανικά, το γκαρσόνι άγνωστε ολόκληρα την Αγγλική... κι έτσι μπορείτε να φαντασθείτε και μόνοι σας τί είδους συζήτηση έκαναν!»

«Ο συνοδός μου, ο οποίος γνώριζε τόν Τσάπλιν, ανέλαβε τότε κα-θίροντα διεγερμένος. «Υστερ» από πολλές προσπάθειες, κατόρθωσε να εξημερίσει τόν Σαρλό, ο οποίος δέχτηκε με χαρά να καθίσει στο τραπέζι μας. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξα σ' αυτόν, ήταν τα γλυκά του μάτια κι' η άδρες χειρωνακίες του. Την εποχή εκείνη δεν ήξερα ακόμα Αγγλικά. Υποχρεώθηκα λοιπόν κι' εγώ ν' αρχίσω με τόν διάσημο ηθοποιό μια συζήτηση με... γνε-ψίματα. Και δηλώσ' ότι θαύμασα τη μιμητική του Σαρλό. Με μια λέ-νησί του, κι' ένα μορμασί του, έ-ξεφαρξε πολλά περισσότερα απ' όσα εκφράζουν οι κοινοί άνθρωποι με δώδεκα φράσεις!

«Οστόσο, όταν χωριστήκαμε, ο Τσάρλι Τσάπλιν δεν μου άφησε την παραμικρή αμφιβολία. Και δεν άργησα να τόν σβήσω οριστικά από τόν μυαλό μου. Πέρασαν δυό χρόνια από τότε, στο διάστημα αυτό είχα πάει στο Χόλλυγουντ και είχα κιάλας γνωρί-σει αρκετά φίλοι. «Ενα πρωί, ένα ξυπνάει στο στούντιο της «Παραμούντ» — την εποχή εκείνη έπαιζα σε μια ταινία τ' όλο της Κλεοπάτρας — είδα μπροστά μου έναν άνθρωπο τόσο δειλό και μισέμενο, ώστε δεν μπόρεσα να κρατηθώ και να αή τόν ρωτήσω, με ειρωνικό τόνο στη φωνή: — Μήπως είστε ο Μόρως Άν-τόνιος;...»

«Ο άνθρωπος γύρισε τ' όλο του και μολίς αντίκρισα τη λάμψη των ματιών του, τόν αναγνώρισα άμέσως...»

«Ω! με συγχωρείτε, κύριε Τσάπλιν! τραύλισα ταραμμένη.

«Ο Σαρλό με πλησίασε και μου άπλωσε και τ' δύο του χέρια.

«Για σās ήρθα! μου είπε. Από την πρώτη φορά, που σās είδα στο Βερολίνο, τόν εκφραστικά χαρακτηριστικά του προσώπου σας απο-τυπώθηκαν βαθιά στη μνήμη μου... Δεν έπαθα από τότε να σās σολ-λογίζομαι... Μόλις έμαθα ότι ήρθατε στον τόπο μας, δοκίμασα τη με-γαλειότητα χαρά της ζωής μου... Οστόσο, δεν τόλμησα να παρουσια-σθώ μπροστά σας... Σήμερα, δεν ξέρω κι' εγώ πώς, έλαβα ξαφνικά την απόφαση να σās επισκεφθώ... και να με!»

Τη μέρα εκείνη ο Τσάπλιν δεν έκανε ούτε ένα βήμα από κοντά μου. Την επομένη έδωσε στη βίλλα του μια μεγάλη δεξίωση προς τιμήν μου. Στη συγκέντρωση αυτή, στην οποία προσεκληθήσαν όλοι οι άστέ-ρες του Χόλλυγουντ, μου δόθηκε για πρώτη φορά η ευκαιρία να γνω-ριστώ με τις διασημότητες του Αμερικανικού κινηματογράφου... Ο Σαρλό έκανε κι' αυτοσκέψεις για να με περιπατή, για να μου εκδη-λώσει τόν ενδιαφέρον του. Κάτω όμως από την τυπική εγγένειά του ή-ταν φανερό ότι κρυβόταν ένα μεγάλο ερωτικό αίσθημα...

«Υστερ» από μια βδομάδα, όλοι στο Χόλλυγουντ μās θεωρούσαν άρ-αβωνιασμένους. Αυτή, εξ άλλου, ήταν και η προσωπική μας γνώμη... Άγαπώμαστε τόσο πολύ!»

Η βαθιά και άδολη αγάπη μου για τόν Σαρλό με βοήθησε να κατανοήσω καλύτερα από κάθε άλλον τόν ρόλο του Σαρλό.

Την εποχή εκείνη ο Σαρλό, ο οποίος δεν είχε εκδηλώσει άλλοτε δραματικό τάλαντο, υπέφερε, επειδή όλοι τόν νόμιζαν κοινού γελωτοποιό και τίποτα παραπάνω. Τό θεωρούσε εξαιρετικό ν' α-τόν να τόν αποκαλούν κλόουν. «Ω! ποτέ δεν θα ξεχάσω την παρη-δραματική οργή, την οποία εγώ μονάχα πρόσεξα.

«Ενα βράδυ, σε μια φιλική συνάντηση, ο Τσάρλι σημάχτηκε άνω-δύο και έλεγε στους παριστάμενους: —

Θα σās παίξω τώρα ένα μέρος από τόν «Άμλετ του Σαίξπ.

Οι φίλοι του άρχισαν να γελάνε.

— Α! αυτό θα έινε πολύ διασκεδαστικό! φώναξαν όλοι μαζί, τα-σθήτες τόν Σαρλό στο ρόλο του «Άμλετ!»

Ο Τσάπλιν σ' αβούνηξε ξαφνικά και ξαναγύρισε, άμλητος α-συνωφροσύνη, στη θέση του. Κανείς δεν κατάλαβε την αμνη-ξιακή μεταβολή του καλλιτέχνη, κανείς, εκτός από μένα. Τό μονάχα ήξερα ότι από καιρό ο Τσάπλιν άνοιγόταν να παί-ξω ρόλο του «Άμλετ, ως πρωταγωνιστή τ' όλο της τριτογενούς τραγωδίας. «Εγώ μονάχα κατάλαβα ότι η ειρωνική παρατήρηση του φίλου μου τόν πλήρηναν βαθιά στην καρδιά!»

Δεν ξέρω τί γνώμης έινε τόν Σαρλό. Φαντάζομαι όμως ότι τόν κατέχη άκαδη ή έπιθυμία ν' πραγματοποιήσει την καλή του ελ-λοδοξία και να έναρμόσει τόν ρο-γικό ήρωα του «Άμλετ» παρ' όλη την ξένωση ή εξασθένή ή γνησι-ότητα, ειδικά τόν Τσάπλιν. Τό παραμικρό τόν πλήρηναν. «Πα-στατος και επιμετέδους σ' όλο το-στό να γίνω τός άλλος να παρ-ρουν, για να βασανίζεσαι και ο άλλος.

«Η νοσηρή επιθυμία τόν Σαρλό και ο δικός μου παρόμοιος χαρακ-τήρ — δεν διατάξω ν' άναρμόσει την εποχή εκείνη τόν Σαρλό με τόν Σαρλό και να κατασκευάσει καλλιτεχνικά — έγιναν άρρακι να έλ-λην τόν σύντομο τόν αίσθημα.

Θά έλεγε κανείς ότι είχαμε συνη-νήσει από πρώτα, ο Τσάπλιν κι' εγώ, να κάνουμε κάθε τι, που μ' α-...άπομνημονεύματα τόν έινε ότι τόν έ-λον! Δεν άφηνάμε να πάει χωρίς καμιά ευκαιρία για να δημοσι-οποιήσουμε ο ένας στον άλλον σκέψ-ηρές, θεαλδίδες, σκέψες που έινε γι' άποτέλεσμα να μās ένωσει και τός δύο φημιά, να μās ένω-σει με μια βαθιά ήθηκή κατάπτωση...

Και όσο περισσότερο έλλοιόμα-σε με τ' όλο της Κλεοπάτρας — είδα μπροστά μου έναν άνθρωπο τόσο δειλό και μισέμενο, ώστε δεν μπόρεσα να κρατηθώ και να αή τόν ρωτήσω, με ειρωνικό τόνο στη φωνή: — Μήπως είστε ο Μόρως Άν-τόνιος;...»

«Ο άνθρωπος γύρισε τ' όλο του και μολίς αντίκρισα τη λάμψη των ματιών του, τόν αναγνώρισα άμέσως...»

«Ω! με συγχωρείτε, κύριε Τσάπλιν! τραύλισα ταραμμένη.

«Ο Σαρλό με πλησίασε και μου άπλωσε και τ' δύο του χέρια.

«Για σās ήρθα! μου είπε. Από την πρώτη φορά, που σās είδα στο Βερολίνο, τόν εκφραστικά χαρακτηριστικά του προσώπου σας απο-τυπώθηκαν βαθιά στη μνήμη μου... Δεν έπαθα από τότε να σās σολ-λογίζομαι... Μόλις έμαθα ότι ήρθατε στον τόπο μας, δοκίμασα τη με-γαλειότητα χαρά της ζωής μου... Οστόσο, δεν τόλμησα να παρουσια-σθώ μπροστά σας... Σήμερα, δεν ξέρω κι' εγώ πώς, έλαβα ξαφνικά την απόφαση να σās επισκεφθώ... και να με!»

Τη μέρα εκείνη ο Τσάπλιν δεν έκανε ούτε ένα βήμα από κοντά μου. Την επομένη έδωσε στη βίλλα του μια μεγάλη δεξίωση προς τιμήν μου. Στη συγκέντρωση αυτή, στην οποία προσεκληθήσαν όλοι οι άστέ-ρες του Χόλλυγουντ, μου δόθηκε για πρώτη φορά η ευκαιρία να γνω-ριστώ με τις διασημότητες του Αμερικανικού κινηματογράφου... Ο Σαρλό έκανε κι' αυτοσκέψεις για να με περιπατή, για να μου εκδη-λώσει τόν ενδιαφέρον του. Κάτω όμως από την τυπική εγγένειά του ή-ταν φανερό ότι κρυβόταν ένα μεγάλο ερωτικό αίσθημα...

«Υστερ» από μια βδομάδα, όλοι στο Χόλλυγουντ μās θεωρούσαν άρ-αβωνιασμένους. Αυτή, εξ άλλου, ήταν και η προσωπική μας γνώμη... Άγαπώμαστε τόσο πολύ!»

Η βαθιά και άδολη αγάπη μου για τόν Σαρλό με βοήθησε να κατανοήσω καλύτερα από κάθε άλλον τόν ρόλο του Σαρλό.

Την εποχή εκείνη ο Σαρλό, ο οποίος δεν είχε εκδηλώσει άλλοτε δραματικό τάλαντο, υπέφερε, επειδή όλοι τόν νόμιζαν κοινού γελωτοποιό και τίποτα παραπάνω. Τό θεωρούσε εξαιρετικό ν' α-τόν να τόν αποκαλούν κλόουν. «Ω! ποτέ δεν θα ξεχάσω την παρη-δραματική οργή, την οποία εγώ μονάχα πρόσεξα.

«Ενα βράδυ, σε μια φιλική συνάντηση, ο Τσάρλι σημάχτηκε άνω-δύο και έλεγε στους παριστάμενους: —

Θα σās παίξω τώρα ένα μέρος από τόν «Άμλετ του Σαίξπ.

Οι φίλοι του άρχισαν να γελάνε.

— Α! αυτό θα έινε πολύ διασκεδαστικό! φώναξαν όλοι μαζί, τα-σθήτες τόν Σαρλό στο ρόλο του «Άμλετ!»

Ο Τσάπλιν σ' αβούνηξε ξαφνικά και ξαναγύρισε, άμλητος α-συνωφροσύνη, στη θέση του. Κανείς δεν κατάλαβε την αμνη-ξιακή μεταβολή του καλλιτέχνη, κανείς, εκτός από μένα. Τό μονάχα ήξερα ότι από καιρό ο Τσάπλιν άνοιγόταν να παί-ξω ρόλο του «Άμλετ, ως πρωταγωνιστή τ' όλο της τριτογενούς τραγωδίας. «Εγώ μονάχα κατάλαβα ότι η ειρωνική παρατήρηση του φίλου μου τόν πλήρηναν βαθιά στην καρδιά!»

Δεν ξέρω τί γνώμης έινε τόν Σαρλό. Φαντάζομαι όμως ότι τόν κατέχη άκαδη ή έπιθυμία ν' πραγματοποιήσει την καλή του ελ-λοδοξία και να έναρμόσει τόν ρο-γικό ήρωα του «Άμλετ» παρ' όλη την ξένωση ή εξασθένή ή γνησι-ότητα, ειδικά τόν Τσάπλιν. Τό παραμικρό τόν πλήρηναν. «Πα-στατος και επιμετέδους σ' όλο το-στό να γίνω τός άλλος να παρ-ρουν, για να βασανίζεσαι και ο άλλος.

«Η νοσηρή επιθυμία τόν Σαρλό και ο δικός μου παρόμοιος χαρακ-τήρ — δεν διατάξω ν' άναρμόσει την εποχή εκείνη τόν Σαρλό με τόν Σαρλό και να κατασκευάσει καλλιτεχνικά — έγιναν άρρακι να έλ-λην τόν σύντομο τόν αίσθημα.

Θά έλεγε κανείς ότι είχαμε συνη-νήσει από πρώτα, ο Τσάπλιν κι' εγώ, να κάνουμε κάθε τι, που μ' α-...άπομνημονεύματα τόν έινε ότι τόν έ-λον! Δεν άφηνάμε να πάει χωρίς καμιά ευκαιρία για να δημοσι-οποιήσουμε ο ένας στον άλλον σκέψ-ηρές, θεαλδίδες, σκέψες που έινε γι' άποτέλεσμα να μās ένωσει και τός δύο φημιά, να μās ένω-σει με μια βαθιά ήθηκή κατάπτωση...

Και όσο περισσότερο έλλοιόμα-σε με τ' όλο της Κλεοπάτρας — είδα μπροστά μου έναν άνθρωπο τόσο δειλό και μισέμενο, ώστε δεν μπόρεσα να κρατηθώ και να αή τόν ρωτήσω, με ειρωνικό τόνο στη φωνή: — Μήπως είστε ο Μόρως Άν-τόνιος;...»

«Ο άνθρωπος γύρισε τ' όλο του και μολίς αντίκρισα τη λάμψη των ματιών του, τόν αναγνώρισα άμέσως...»

«Ω! με συγχωρείτε, κύριε Τσάπλιν! τραύλισα ταραμμένη.

«Ο Σαρλό με πλησίασε και μου άπλωσε και τ' δύο του χέρια.

«Για σās ήρθα! μου είπε. Από την πρώτη φορά, που σās είδα στο Βερολίνο, τόν εκφραστικά χαρακτηριστικά του προσώπου σας απο-τυπώθηκαν βαθιά στη μνήμη μου... Δεν έπαθα από τότε να σās σολ-λογίζομαι... Μόλις έμαθα ότι ήρθατε στον τόπο μας, δοκίμασα τη με-γαλειότητα χαρά της ζωής μου... Οστόσο, δεν τόλμησα να παρουσια-σθώ μπροστά σας... Σήμερα, δεν ξέρω κι' εγώ πώς, έλαβα ξαφνικά την απόφαση να σās επισκεφθώ... και να με!»

Τη μέρα εκείνη ο Τσάπλιν δεν έκανε ούτε ένα βήμα από κοντά μου. Την επομένη έδωσε στη βίλλα του μια μεγάλη δεξίωση προς τιμήν μου. Στη συγκέντρωση αυτή, στην οποία προσεκληθήσαν όλοι οι άστέ-ρες του Χόλλυγουντ, μου δόθηκε για πρώτη φορά η ευκαιρία να γνω-ριστώ με τις διασημότητες του Αμερικανικού κινηματογράφου... Ο Σαρλό έκανε κι' αυτοσκέψεις για να με περιπατή, για να μου εκδη-λώσει τόν ενδιαφέρον του. Κάτω όμως από την τυπική εγγένειά του ή-ταν φανερό ότι κρυβόταν ένα μεγάλο ερωτικό αίσθημα...

«Υστερ» από μια βδομάδα, όλοι στο Χόλλυγουντ μās θεωρούσαν άρ-αβωνιασμένους. Αυτή, εξ άλλου, ήταν και η προσωπική μας γνώμη... Άγαπώμαστε τόσο πολύ!»

Η βαθιά και άδολη αγάπη μου για τόν Σαρλό με βοήθησε να κατανοήσω καλύτερα από κάθε άλλον τόν ρόλο του Σαρλό.

Την εποχή εκείνη ο Σαρλό, ο οποίος δεν είχε εκδηλώσει άλλοτε δραματικό τάλαντο, υπέφερε, επειδή όλοι τόν νόμιζαν κοινού γελωτοποιό και τίποτα παραπάνω. Τό θεωρούσε εξαιρετικό ν' α-τόν να τόν αποκαλούν κλόουν. «Ω! ποτέ δεν θα ξεχάσω την παρη-δραματική οργή, την οποία εγώ μονάχα πρόσεξα.

«Ενα βράδυ, σε μια φιλική συνάντηση, ο Τσάρλι σημάχτηκε άνω-δύο και έλεγε στους παριστάμενους: —

Θα σās παίξω τώρα ένα μέρος από τόν «Άμλετ του Σαίξπ.

Οι φίλοι του άρχισαν να γελάνε.

— Α! αυτό θα έινε πολύ διασκεδαστικό! φώναξαν όλοι μαζί, τα-σθήτες τόν Σαρλό στο ρόλο του «Άμλετ!»

Ο Τσάπλιν σ' αβούνηξε ξαφνικά και ξαναγύρισε, άμλητος α-συνωφροσύνη, στη θέση του. Κανείς δεν κατάλαβε την αμνη-ξιακή μεταβολή του καλλιτέχνη, κανείς, εκτός από μένα. Τό μονάχα ήξερα ότι από καιρό ο Τσάπλιν άνοιγόταν να παί-ξω ρόλο του «Άμλετ, ως πρωταγωνιστή τ' όλο της τριτογενούς τραγωδίας. «Εγώ μονάχα κατάλαβα ότι η ειρωνική παρατήρηση του φίλου μου τόν πλήρηναν βαθιά στην καρδιά!»

Δεν ξέρω τί γνώμης έινε τόν Σαρλό. Φαντάζομαι όμως ότι τόν κατέχη άκαδη ή έπιθυμία ν' πραγματοποιήσει την καλή του ελ-λοδοξία και να έναρμόσει τόν ρο-γικό ήρωα του «Άμλετ» παρ' όλη την ξένωση ή εξασθένή ή γνησι-ότητα, ειδικά τόν Τσάπλιν. Τό παραμικρό τόν πλήρηναν. «Πα-στατος και επιμετέδους σ' όλο το-στό να γίνω τός άλλος να παρ-ρουν, για να βασανίζεσαι και ο άλλος.

«Η νοσηρή επιθυμία τόν Σαρλό και ο δικός μου παρόμοιος χαρακ-τήρ — δεν διατάξω ν' άναρμόσει την εποχή εκείνη τόν Σαρλό με τόν Σαρλό και να κατασκευάσει καλλιτεχνικά — έγιναν άρρακι να έλ-λην τόν σύντομο τόν αίσθημα.

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝ ΠΟΙΗΤΗΣ;

(Συνέχεια της άπαντήσεως του Έκτανσιου σοφού Νικ. Κονεμένου)

ΑΙ τόν λαό άκολουθήσαν πάντα κι' όλοι οι γραμματισμένοι, και μόνο από τόν καιρό που συστήθηκε τ' Βασίλειο και λίγους χρόνους έπειτα, βγήκαν έξω τα νέα μέτρα και μās παρουσιάστηκαν στίχοι χωρίς τονισμό, δηλα-δή χωρίς ώριμους τομείς, κάποτε και χω-ρίς ρυθμό, και που δεν διαφέρουν σε τίποτα από πεζό. Στίχοι που μήτε στη μνήμη μπο-ρούν να μείνουν έντυπωμένοι, μήτε στη μου-σική, σε μια περίπτωση, να ύποταχθούν. «Ω και για τούτη την έλλειψη, κι' άλλες αν δεν ή-σαν, δεν θα μπορούσα εγώ να δώσω απάντηση σ' έναν ποιητή, έξω από τόν ελάττωμα και τόν μειονέκτημα, πράγμα που πιστεύω πολύ δύ-σκολο ή αδύνατο. Τώρα κάποιος θα με ρωτήσει, τί έννοια γίνονται ποιη-τές μεγάλοι; Έννοια ποιητή πρώτης δυνάμεως στο είδος του, και τίποτος, π. χ., μετάξυ μās ήταν ο Σολωμός, όχι βέβαια για τήν ποσό-τη των έργων που μās έχει άφθσει, που αυτό είνε πράγμα δυνά-τειν, όσο για τήν ποιότητα. Ασφαλτέστερα όμως για τήν άξια του Σολωμού θα δινηθούν να κρίνουν οι μεταγενέστεροι, επειδή έμεις έί-μαστε και προκαταληπμένοι από τήν παιδεία μας.

Μα το βέβαιον είνε ότι διακρίνεται για τόν ρόλο του Σολωμού, για τόν ένθουσιασμό, για τήν άνωτερη τέχνη του. Είχε χάσει τα νερά του απ' τόν καιρό που τόν είχε βουλήσει να γίνη επι-κλής ποιητής και να άποθαναισθή με κανένα Camen secular, ενώ έκ φρέσας ήταν ποιητής λιγρός και σάν λιγκρός θα μπορούσε να δόξα-σθαι και ν' άποθαναισθή. Είχε άσπότησει τόν καιρό του σχεδιάζοντας και μās άφησε μωρά ά-ποπλάσματα και στίχους άσυνάρτητους, κι' να μās δείξει τί θα μπορούσε να κάνει, αν είχε ά-καλσθήσει έναν άλλο δρόμο ή αν είχε μια εύ-φρα άνάλυση με τήν καλαισθησία του και τήν άλη ποιητική δυνάμη του, μια εύφρα τούτ' όλ-γον στον έρωτα ή ο Μαρκωράς.

«Ω κι' ο Πολυλάς είχε δώσει ένα κακό πα-ράδειγμα, με τόν δεκατοσύλλαβο στίχο που έχει μεταμορφή στη μετάφραση του Hamlet, και άπομνημονεύματα τόν έινε ότι τόν έ-λον! Δεν άφηνάμε να πάει χωρίς καμιά ευκαιρία για να δημοσι-οποιήσουμε ο ένας στον άλλον σκέψ-ηρές, θεαλδίδες, σκέψες που έινε γι' άποτέλεσμα να μās ένωσει και τός δύο φημιά, να μās ένω-σει με μια βαθιά ήθηκή κατάπτωση...

Και όσο περισσότερο έλλοιόμα-σε με τ' όλο της Κλεοπάτρας — είδα μπροστά μου έναν άνθρωπο τόσο δειλό και μισέμενο, ώστε δεν μπόρεσα να κρατηθώ και να αή τόν ρωτήσω, με ειρωνικό τόνο στη φωνή: — Μήπως είστε ο Μόρως Άν-τόνιος;...»

«Ο άνθρωπος γύρισε τ' όλο του και μολίς αντίκρισα τη λάμψη των ματιών του, τόν αναγνώρισα άμέσως...»

«Ω! με συγχωρείτε, κύριε Τσάπλιν! τραύλισα ταραμμένη.

«Ο Σαρλό με πλησίασε και μου άπλωσε και τ' δύο του χέρια.

«Για σās ήρθα! μου είπε. Από την πρώτη φορά, που σās είδα στο Βερολίνο, τόν εκφραστικά χαρακτηριστικά του προσώπου σας απο-τυπώθηκαν βαθιά στη μνήμη μου... Δεν έπαθα από τότε να σās σολ-λογίζομαι... Μόλις έμαθα ότι ήρθατε στον τόπο μας, δοκίμασα τη με-γαλειότητα χαρά της ζωής μου... Οστόσο, δεν τόλμησα να παρουσια-σθώ μπροστά σας... Σήμερα, δεν ξέρω κι' εγώ πώς, έλαβα ξαφνικά την απόφαση να σās επισκεφθώ... και να με!»

Τη μέρα εκείνη ο Τσάπλιν δεν έκανε ούτε ένα βήμα από κοντά μου. Την επομένη έδωσε στη βίλλα του μια μεγάλη δεξίωση προς τιμήν μου. Στη συγκέντρωση αυτή, στην οποία προσεκληθήσαν όλοι οι άστέ-ρες του Χόλλυγουντ, μου δόθηκε για πρώτη φορά η ευκαιρία να γνω-ριστώ με τις διασημότητες του Αμερικανικού κινηματογράφου... Ο Σαρλό έκανε κι' αυτοσκέψεις για να με περιπατή, για να μου εκδη-λώσει τόν ενδιαφέρον του. Κάτω όμως από την τυπική εγγένειά του ή-ταν φανερό ότι κρυβόταν ένα μεγάλο ερωτικό αίσθημα...

«Υστερ» από μια βδομάδα, όλοι στο Χόλλυγουντ μās θεωρούσαν άρ-αβωνιασμένους. Αυτή, εξ άλλου, ήταν και η προσωπική μας γνώμη... Άγαπώμαστε τόσο πολύ!»

Η βαθιά και άδολη αγάπη μου για τόν Σαρλό με βοήθησε να κατανοήσω καλύτερα από κάθε άλλον τόν ρόλο του Σαρλό.

Την εποχή εκείνη ο Σαρλό, ο οποίος δεν είχε εκδηλώσει άλλοτε δραματικό τάλαντο, υπέφερε, επειδή όλοι τόν νόμιζαν κοινού γελωτοποιό και τίποτα παραπάνω. Τό θεωρούσε εξαιρετικό ν' α-τόν να τόν αποκαλούν κλόουν. «Ω! ποτέ δεν θα ξεχάσω την παρη-δραματική οργή, την οποία εγώ μονάχα πρόσεξα.

«Ενα βράδυ, σε μια φιλική συνάντηση, ο Τσάρλι σημάχτηκε άνω-δύο και έλεγε στους παριστάμενους: —

Θα σās παίξω τώρα ένα μέρος από τόν «Άμλετ του Σαίξπ.

Οι φίλοι του άρχισαν να γελάνε.

— Α! αυτό θα έινε πολύ διασκεδαστικό! φώναξαν όλοι μαζί, τα-σθήτες τόν Σαρλό στο ρόλο του «Άμλετ!»

Ο Τσάπλιν σ' αβούνηξε ξαφνικά και ξαναγύρισε, άμλητος α-συνωφροσύνη, στη θέση του. Κανείς δεν κατάλαβε την αμνη-ξιακή μεταβολή του καλλιτέχνη, κανείς, εκτός από μένα. Τό μονάχα ήξερα ότι από καιρό ο Τσάπλιν άνοιγόταν να παί-ξω ρόλο του «Άμλετ, ως πρωταγωνιστή τ' όλο της τριτογενούς τραγωδίας. «Εγώ μονάχα κατάλαβα ότι η ειρωνική παρατήρηση του φίλου μου τόν πλήρηναν βαθιά στην καρδιά!»

Δεν ξέρω τί γνώμης έινε τόν Σαρλό. Φαντάζομαι όμως ότι τόν κατέχη άκαδη ή έπιθυμία ν' πραγματοποιήσει την καλή του ελ-λοδοξία και να έναρμόσει τόν ρο-γικό ήρωα του «Άμλετ» παρ' όλη την ξένωση ή εξασθένή ή γνησι-ότητα, ειδικά τόν Τσάπλιν. Τό παραμικρό τόν πλήρηναν. «Πα-στατος και επιμετέδους σ' όλο το-στό να γίνω τός άλλος να παρ-ρουν, για να βασανίζεσαι και ο άλλος.

«Η νοσηρή επιθυμία τόν Σαρλό και ο δικός μου παρόμοιος χαρακ-τήρ — δεν διατάξω ν' άναρμόσει την εποχή εκείνη τόν Σαρλό με τόν Σαρλό και να κατασκευάσει καλλιτεχνικά — έγιναν άρρακι να έλ-λην τόν σύντομο τόν αίσθημα.

Θά έλεγε κανείς ότι είχαμε συνη-νήσει από πρώτα, ο Τσάπλιν κι' εγώ, να κάνουμε κάθε τι, που μ' α-...άπομνημονεύματα τόν έινε ότι τόν έ-λον! Δεν άφηνάμε να πάει χωρίς καμιά ευκαιρία για να δημοσι-οποιήσουμε ο ένας στον άλλον σκέψ-ηρές, θεαλδίδες, σκέψες που έινε γι' άποτέλεσμα να μās ένωσει και τός δύο φημιά, να μās ένω-σει με μια βαθιά ήθηκή κατάπτωση...

Και όσο περισσότερο έλλοιόμα-σε με τ' όλο της Κλεοπάτρας — είδα μπροστά μου έναν άνθρωπο τόσο δειλό και μισέμενο, ώστε δεν μπόρεσα να κρατηθώ και να αή τόν ρωτήσω, με ειρωνικό τόνο στη φωνή: — Μήπως είστε ο Μόρως Άν-τόνιος;...»

«Ο άνθρωπος γύρισε τ' όλο του και μολίς αντίκρισα τη λάμψη των ματιών του, τόν αναγνώρισα άμέσως...»

«Ω! με συγχωρείτε, κύριε Τσάπλιν! τραύλισα ταραμμένη.

«Ο Σαρλό με πλησίασε και μου άπλωσε και τ' δύο του χέρια.

«Για σās ήρθα! μου είπε. Από την πρώτη φορά, που σās είδα στο Βερολίνο, τόν εκφραστικά χαρακτηριστικά του προσώπου σας απο-τυπώθηκαν βαθιά στη μνήμη μου... Δεν έπαθα από τότε να σās σολ-λογίζομαι... Μόλις έμαθα ότι ήρθατε στον τόπο μας, δοκίμασα τη με-γαλειότητα χαρά της ζωής μου... Οστόσο, δεν τόλμησα να παρουσια-σθώ μπροστά σας... Σήμερα, δεν ξέρω κι' εγώ πώς, έλαβα ξαφνικά την απόφαση να σās επισκεφθώ... και να με!»

Τη μέρα εκείνη ο Τσάπλιν δεν έκανε ούτε ένα βήμα από κοντά μου. Την επομένη έδωσε στη βίλλα του μια μεγάλη δεξίωση προς τιμήν μου. Στη συγκέντρωση αυτή, στην οποία προσεκληθήσαν όλοι οι άστέ-ρες του Χόλλυγουντ, μου δόθηκε για πρώτη φορά η ευκαιρία να γνω-ριστώ με τις διασημότητες του Αμερικανικού κινηματογράφου... Ο Σαρλό έκανε κι' αυτοσκέψεις για να με περιπατή, για να μου εκδη-λώσει τόν ενδιαφέρον του. Κάτω όμως από την τυπική εγγένειά του ή-ταν φανερό ότι κρυβόταν ένα μεγάλο ερωτικό αίσθημα...

«Υστερ» από μια βδομάδα, όλοι στο Χόλλυγουντ μās θεωρούσαν άρ-αβωνιασμένους. Αυτή, εξ άλλου, ήταν και η προσωπική μας γνώμη... Άγαπώμαστε τόσο πολύ!»

Η βαθιά και άδολη αγάπη μου για τόν Σαρλό με βοήθησε να κατανοήσω καλύτερα από κάθε άλλον τόν ρόλο του Σαρλό.

Την εποχή εκείνη ο Σαρλό, ο οποίος δεν είχε εκδηλώσει άλλοτε δραματικό τάλαντο, υπέφερε, επειδή όλοι τόν νόμιζαν κοινού γελωτοποιό και τίποτα παραπάνω. Τό θεωρούσε εξαιρετικό ν' α-τόν να τόν αποκαλούν κλόουν. «Ω! ποτέ δεν θα ξεχάσω την παρη-δραματική οργή, την οποία εγώ μονάχα πρόσεξα.

«Ενα βράδυ, σε μια φιλική συνάντηση, ο Τσάρλι σημάχτηκε άνω-δύο και έλεγε στους παριστάμενους: —

αυτούς τούς στίχους, χωρίς να τούς άπομνημονεύω, επειδή για έλλειψη ρ

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Ε κρατώ!.. Σε κρατώ, πονηρό Πνεύμα!...
Τὴν ἴδια στιγμή πού ἡ κραυγή αὐτῆ τοῦ Φάουστ ἀντηχοῦσε μέσα στοῦ ἐρημικό σπουδαστήριό του, ἔξω, ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀκούστηκαν ἄλλες φωνές. Φωνές ὑπόκωφες καὶ ἀργές, πού ἐμοιαζαν μὲ τὸ μακρόσυρτο σφύριγμα τοῦ ἀνέμου, ὅταν περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ μιά ἀπέραντη ἔρημο. Ἦταν φωνές Πνευμάτων!

Πνεύματα καὶ Ἀερικά εἶχαν στήσει χορὸ ἔξω ἀπὸ τὴ θαλαττὴ πόρτα τοῦ σπουδαστηρίου κι' ἔβγαζαν κάτι ἀλλόκοτα ξεφωνητά:

—Προσοχή! Ἐνας δικός μας ἔχει πιασθῆ! —Μείνετε ἀπέξω! Κανείς νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ! —Προσέχετε! Ἀς πετοῦμε τριγύρω καὶ ἄς κυττάξουμε νὰ τὸν βοηθήσουμε!... Ἀς μὴν ἐγκαταλείψουμε ἕναν ἀδερφό μας, πού πάντοτε μᾶς στάθηκε χρήσιμος!...

Ὁ Φάουστ δὲν ἄκουγε τίς φωνές τῶν Πνευμάτων. Ἐδῆλεπε μόνον τὸ δαιμονικό σκυλί πού ἐξακολουθοῦσε νὰ μεταμορφώνεται διαρκῶς, προσπαθώντας νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Μὰ ὁ Φάουστ εἶχε πάρει πειὰ τὴ συνήθεια νὰ ἐξορκίζῃ τὰ Πνεύματα. Ἀρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ ἕναν ἐξορκισμό:

Μέσα σὲ φλόγες, Σαλαμάντρα, χάσου!
Τρέξετε μὲ μουρμουρητά,
ἐδῶ, Νεράιδες, στὰ νερά!
Καὶ σὺ, Σουλφίδα, φέξε
καὶ σὺ, Δαίμονα σπιτικό, σὲ μένα τρέξε!
Τὸ ἔργο, Κόθραλε,
νὰ τελειώσῃς πρόβαλε!...

Μὰ τὸ δαιμονικό πλάσμα ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ μπροστά του, ἀπειράχτο ἀπὸ τοὺς ἐξορκισμούς. Ἐνῶ ἦταν σὰν ἕνας κοινὸς σκύλος, ἔβριζε τώρα μὲ θηρίο καταχθόνιο τῆς μυθολογίας. Ἀκίνητο, ἔδειχνε τὰ σουλερά του δόντια στὸν δόκτορα.

—Πρέπει νὰ μεταχειριστῶ μεγαλειτέρους ἐξορκισμούς! εἶπε ὁ Φάουστ.

Κι' ἔκανε ἀμέσως τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. —Τριοκάρτατε! κραύγαζε. Μπορεῖς ν' ἀκούσῃς τὸ ὄνομα Ἐκείνου, τοῦ Ἀπλάστου καὶ Ἀφράστου, αὐτοῦ πού λατρεύει ὁλος ὁ οὐρανός, αὐτοῦ πού σταυρώθηκε ἄνομα; Σ' ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ!

Τὴν ἴδια στιγμή, συνέθῃ αὐτὸ πού ἐπιθυμοῦσε. Τὸ δαιμονικό πλάσμα ἄρχισε νὰ φουσκώνει καὶ νὰ διαλύεται, νὰ γίνεται ἕνα σύννεφο. Καὶ σὲ λίγο, τὸ πυκνὸ ἐκεῖνο ξανάρχισε νὰ παίρνῃ μορφή. Στὸ τέλος, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν τελευταία καταχνιά του, πρόβαλε ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα. Ἐμοιαζε μὲ ἕνα κοινόν, κοινότατο ἀνθρώπακο, ντυμένον ἀπλᾶ, σὰν τοὺς πλανοδίους φοιτητὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ δόκτωρ δὲν μπόρεσε νὰ κατανικήσῃ κάποια ἀπογοήτευσί, μόλις τὸν εἶδε ἔτσι.

—Εὐὼ λοιπὸν κρυθόσουν μέσα στὸ σκύλο; εἶπε. Ἐνας πλανόδιος φοιτητὴς!.. Μὲ κάνεις νὰ γελάσω!

Τὸν κύτταξε ἄλλῃ μιὰ φορά μὲ περιέργεια, καὶ ξαναρώτησε αὐτοῦ:

—Ποιὸς εἶσαι; Πῶς σὲ λένε;
—Εἰμαι, ἀπάντησε τὸ Πνεῦμα, μέρος ἀπὸ τὴ Δύναμι πού ἐνῶ θέλει τὸ κακό, κάνει τὸ καλὸ!
—Τέκνο τοῦ Χάους εἶσαι!.. τὸν διέκοψε θυμωμένος ὁ Φάουστ.

—Ἀς εἶνε, εἶπε ὁ ἄλλος. Μποροῦμε νὰ τὰ ποῦμε καὶ ἄλλῃ φορά, ὅταν ξανάρθω. Μπορῶ νὰ φύγω τώρα, λογιώτατε;

—Δὲν σ' ἐμποδίζω. Σὲ γνῶρισα πειὰ, ὥστε μπορεῖς, ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, νάρχεσαι καὶ νὰ φεύγῃς ὅποταν θέλεις. Νὰ ἡ πόρτα!

—Ἡ πόρτα, ναί. Μὰ, αὐτὸ τὸ Πεντάγραμμα πού εἶνε ἐπάνω στὸ κατῶφλι σας...

—Ἀ! ἔκανε, χαμογελώντας εἰρωνικά ὁ Φάουστ. Σ' ἐνοχλεῖ αὐτὴ ἡ Πεντάγρα; Μὰ τότε, πῶς μὴν-κες ἐδῶ μέσα τόσο κουτά, τέκνο τῆς κολάσεως;

—Γιὰ κυττάξτε... δὲν εἶνε καλὰ χαραγμένη; Ἡ γωνία πρὸς τὴν πόρτα εἶνε λίγο ἀνοιχτή. Μὰ τὸ-

(Ὁ ἄνθρωπος πού πούλησε στὸν Διάβολο τὴν ψυχὴ του)

ρα πειὰ, δὲν χωρῶ νὰ περάσω!

—Καὶ γιατί δὲν φεύγεις ἀπ' τὸ παράθυρο;

—Εἶνε ἕνας νόμος τῶν Διαβόλων, ἀπάντησε ὁ περιέργως ἐκσκέπτης, νὰ φεύγουν ἀπ' ἐκεῖ πού μὴν θὰν.

Εὐθυμία μεγάλη κατέλαβε τὸν Φάουστ μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

—Ὡστε, ἔχει καὶ νόμους ἡ κόλασί σας; εἶπε γελώντας. Μὰ τώρα, σὰν νὰ λέμε, εἶσαι αἰχμάλωτός μου;

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, καὶ σὰν ἡδονικὴ κούρσι εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀπλώνεται σὰν γέρικα μέλη τοῦ σοφοῦ. Στ' αὐτὰ τοῦ εἶπε ὁ Φάουστ νὰ ἀντηχῇ, κάποιο μακρόσυρτο, γοητευτικὸ τραγούδι. Ἦταν τὰ Πνεύματα, πού σιγοτραγουδοῦσαν πίσω ἀπὸ τὴ μεγάλη θολωτὴ πόρτα. Καὶ τὸ φιλοτραγουδιᾶς τους αὐτὸ ἔπλετο σὲ τὸ Φάουστ, σὰν τὸ πιδ μυρωδάτο κρασί. Σὲ λίγο, εἶχε ἀπλωθῇ στὴν πολυθρόνα του, βυθισμένος σὲ νάρκη.

—Ἐνα δόντι ποντικοῦ... ψιθύρισε τότε ὁ διαβολικός ἄνεμος. Ποῦ θὰ τὸ βρῶ;

Ἐξαφνὰ ἕνας ἑλαφρὸς τριγμός, κάπου ἐκεῖ στὴ γωνία, ἀπὸ μέσα ἀπὸ παμπάλαια καὶ κατασκονισμένα ἐργαλεῖα, ἀκούστηκε σὰν ἀπάντησι στὴν ἐρώτησί του. Ἐνας ποντικός ῥῆγε νὰ λίγο ἀπὸ τὴν κρύπη του, προχώρησε πρὸς τὸ κατῶφλι. Σὲ λίγο, τὸ τροκτικὸ εἶχε χαλάσει τὴ γωνία τῆς Πεντάγρας, πού ἐμπόδιζε τὸν Δαίμονα νὰ βγῇ ἔξω.

—Ὀνειρα γλυκά... εἶπε τὸ Πνεῦμα μὲ σαρκασμὸ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Φάουστ ὁ Σατανᾶς, καὶ βγήκε ἔξω...

Ἀπογοήτευσί καὶ πίκρα εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχὴ τοῦ Φάουστ, ὅταν, ὑπνώνοντας ἀπὸ τὴ νάρκη του, εἶδε πῶς εἶχε γυρᾶ πάλιν τὸν Πνευμάτων καὶ τοῦ αὐθέντου των.

Σκέψεις θλιβερές χτυπῶντοσσαν ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλῃ μέσα στὴν ταραχμένο μυαλό του, ἕνα κύμα ἀπελπισίας τὸν τραβῶσε. Ἐκεῖ ἀποτύχει μὲ ὅτι εἶχε καταπιασθῇ μέχρι τώρα. Πὶ καλὸ λατὸν μποροῦσε νὰ τοῦ προσφέρῃ ὁ κόσμος!...

Ἐξαφνὰ, τοὺς θλιβερούς αὐτοὺς λογιμούς του τοὺς διέκοψε ἕνας ἄσπετος ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπουδαστηρίου του. Κάποιος χτυποῦσε ἀπέξω. Σήκωσε βαρετὰ τὸ φλογισμένο κεφάλι του καὶ φώναξε:

—Κτυπᾷ κανεῖς;

—Ἐγὼ! ἀπάντησε μιὰ φωνὴ ἀπέξω.

Ὁ Φάουστ ἀνατρίχιασε. Ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Σατανᾶ, τοῦ ἴδιου Σατανᾶ, τὸν ὁποῖο εἶχε χάσει τόσο ἀλλόκοτα ἀπ' ἐμπρός του πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες. Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Σατανᾶς μπῆκε μέσα. Δὲν εἶχε πειὰ τὴν ἐμφάνισί τοῦ πλανοδίου φοιτητοῦ, μὲ τὴν ὁποία εἶχε παρουσιάσῃ τὴν πόρτῃ. Φοροῦσε στολή ἱππότη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, φόρεμα κόκκινο καὶ χρυσοκεντημένο, μαυρὸ λι ἀπὸ γυαλιστερό ἀτλάζι, εἶχε σπαθὶ ζωμένο στὴ μέση του κι' ἕνα ὠραῖο φτερό στολίζει τὸ κατῶφλι του. Ὑπεκλήθη ἐμπρός στὸν δόκτορα μὲ θαυμάσια χάρη καὶ εἶπε, μὲ εἰρωνικό τόνο:

—Μάγιστρε, ὁ Μεφιστοφελὴς ὁ δούλος σου σὲ χαίρετᾷ!

Ὁ Φάουστ δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι.

—Δὲν μοῦ μιλάς; ἐπανέλαβε ἐκεῖνος. Καὶ ὅμως, ἐγὼ ἦρθα ἐδῶ πρόθυμος, γιὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴν ὑποχονδρία σου. Γι' αὐτὸ φόρεσα κι' αὐτὴν τὴν μεγαλοπρεπὴ στολὴ καὶ, ἂν μὲ ρωτοῦσες, δὲν σου συνεθόλευα νὰ κάνεις καὶ σὺ τὸ ἴδιο. Λυτρωμένος ἀπὸ τὰ δεσμά σου, θὰ μποροῦσες ἔτσι νὰ γυρᾷσῃς καὶ σὺ τῇ ζωῇ!

Ὁ Φάουστ σήκωσε τὰ μάτια ἐπάνω στὸν διαβολικὸν ἐπισκέπτη του. Τὰ λόγια του τὸν ἔκαναν νὰ συναισθανεταί πῶς βαθειὰ τὴν δυστυχία του.

—Βάρος, εἶπε, βάρος μονάχα εἶνε καταπνίξι γιὰ μένα αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἀ! τὴν μισῶ!

—Μισεῖς τὴ ζωὴ; ἔκανε μὲ σαρκασμὸ ὁ Δαίμονας. Ἐλα, ἄφησε τὰ μεγάλα λόγια... Θέλεις προχτές ν' ἀδειάσῃς κάποιο ποτήρι μὲ δηλητήριο; μοῦ φαίνεται... Μὰ τὸ παράτηρες στὸ τέλος!

Τὰ σαρκαστικά αὐτὰ λόγια κέντριζαν τὸν Φάουστ, ὅπως ἡ μύγα τὸ ἄλκο. Κατάλαβε τὸν ἑαυτὸν παλινμυῖο τοῦ Σατανᾶ. Ἐννοοῦσε τὴν ἀδυναμία πού εἶχε δεῖξει ἐμπρὸς τὸ θάνατο, τὴ νύχτα τῆς ἀποστάσεως. Καὶ τότε, πετάχτηκεν ἐπάνω, ἐπληρώθη σπινθηρὸς. Τρομαχτικὴ σκληρότητα εἶχε ζωγραφισθῇ στὸ ἔκφρασί του. Αὐτὸς, πού εἶχε λατρεύσει ὡς τότε τὸ Θεό, πού εἶχε ζήσει μὲ ἀσάλευτη πεποίθησι στὴν

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΤΑ ΒΑΖΑΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΛΑΜΙΚΑ

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Μπρὸς στὴν εἰκόνα σου, Χριστέ,
γὼ, πού δὲν ἔσκυψα ποτέ,
σὰν τὸν Τελόνη, σήμερα, λυγὰ τὰ γόνατά μου
καὶ σὲ παρακαλῶ δευλὰ,
γιὰ πρώτη καὶ στερνὴ βολὰ
κάτι μικρά κι' ἀσήμαντα, νὰ σώσῃς κρίματά μου!

"Ὁλα, γιὰ μιὰ ξανθὴ τρελλή,
πού ἔχει τὸ κἀντιο στὸ φιλὶ
κάθε μου στραβοπάτημα καὶ πᾶσα μου ἀμαρτία
—μιὰ κουμπουριά μαζί μὲ μιὰ
συντριβανῆ μαχαίριά,
μιὰ λαπαροτομία καὶ μιὰ κουμπότρυπα, στ' ἀστεία.

"Ὁλα, γιὰ τὴν τρελλὴ ξανθιά,
πούχει τὰ μάτια τῆς βαθεῖα,
πού ἔμπαινε, σὰ μαχαίριά, μέσα στὰ σωθικά μου
—σὲ τέτοια μιὰ στιγμή ζεστή,
μποροῦσα, ἂν πρόσταζε αὐτὴ,
νὰ σφάξω, γιὰ χατήρι τῆς κι' αὐτὰ τὰ γονικά μου...

"Ὁλα τὰ ξέκανα, γι' αὐτὴ,
κρεββάτι, λάμπα κρεασιτῇ,
μπουφέ, τραπέζι κι' ἄφησα τὴν καμαροῦλα μου ἄδεια
κι' ἀπ' ὅλο μου τὸ τραταχτό
νοικοκυρεῖό μου, τὸ καὶ τὸ
κράτησα, μόνο, ἕνα σοφά, γιὰ τὰ γλυκά τῆς χάδια!...

Μὰ ἐκεῖνὴ ἡ ἄτιμη γενεὰ
ὀλκήρη τώρα χρονιά
ἔδινε τζάμπα, σ' ἄλλους τρεῖς, τίς χάρες τοῦ κορμιοῦ τῆς
καὶ μοναχὰ ἐγὼ, στερνός
τὸ πῆρα κάθο, ὁ ἀχαμνός,
τὰ βραδυνά, τὸ ἀπόπρωμα, πᾶπινά τοῦ φιλοῦ τῆς!...

Τὸ κρίμα μου εἶνε, Χριστέ,
τόσο μεγάλο, ὅσο ποτέ
καὶ σέρνομαι στὰ γόνατα, ζητώντας τὸ ἑλεός σου...
Τὴν ἄφει σὺ πού σου ζητῶ
δὲς μου καὶ δὲς πῶς σὲ κυττῶ
καὶ μὴ τὸν ζόρικο καὶ σὺ μοῦ κάνεις... τὸ Θεό σου!...

ΠΕΡΙ ΚΑΜΙΣΤΕΙΑ

Μοῦ πᾶς, μαρὴ,
γιὰ Μις Ψυρρὴ
καὶ στὸν καθρέφτη σου μπροστὰ τριήμερα στολίσσας.
Στὴ γειτονιά,
δημοφονιά
τούλκια, γοσάκια, τρέμουσες, τρέχεις καὶ μοῦ δανείζεσαι.

Γιὰ τὸ καλὸ
σου, σοῦ μιλῶ,
ν' ἀφήσῃς τοὺς διαγωνισμούς τῇ γενεᾷ σου πᾶσα...
καὶ δλ' αὐτὰ
τὰ χωράτᾳ.
γιατὶ θὰ πᾶς γιὰ Μις Ψυρρὴ, γι' ἐγὼ θὰ πάω γιὰ κάσσα!

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙ

Στὸν καρσινὸ τὸν καφενέ,
τοῦ Παντελῆ τοῦ Κουνενέ,
παίξω μπαρμποῦτι καὶ κρατῶ ἀνδρεῖτα τὰ πουλὰ.
Γκίνια κι' ἐδῶ, γκίνια κι' ἐκεῖ,
κι' ἐκεῖ ἡ κουρτίνα σφαλιχτῇ, νὰ μὲ ποτίζῃ ζούλεια!...

Καὶ παίξω καὶ κυττῶ δευλὰ,
στὸ παραθύρι σου ψηλά,
ὅχι ποτε πῶς θὰ φαίη, ἀπὸ τὸ βασιλικὸ σου
κι' σφρημένος τὰ λευκά,
κολλῶ στὴ διάρα μαλακά
—ἔτσι νὰ παίζουμε κι' αὐτοί, πού θέλουν τὸ κακὸ σου!...

Σὲ σένα ἔχω τὸ μυαλό
καὶ παίζω ἄλλα τῶν ἄλλῶ
καὶ ἡ παρέα μὲ κυττᾷ, παράξενά, ἀδερφάρα...
Ἐδῶ μονάχα ἕνα λεφτό,
γιὰ νὰ μπορέσω, νὰ σκεφτῶ
καὶ θὰ μοῦ μείνῃ, ὅπως πᾶει, στὰ χερίά μου ἡ ἐξέρα!...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

δύναμι τῆς σκέψεως καὶ στὸ μεγαλεῖο τῶν ἰδεῶν, αἰσθανόνταν τώρα μιὰ ἀκατανίκητὴ δύναμι νὰ τὸν σπρώχνῃ στὸν ὄλεθρο. Ἦθελε νὰ βλαστημήσῃ τὰ πάντα, νὰ καταραστῇ τὰ πάντα, νομίζοντας πῶς ἔτσι θὰ ἐξεδικεῖτο τὰ ἰδανικά ἐκεῖνα πού ἦσαν ὡς τότε ὁ μέγας σκοπὸς τῆς ζωῆς του.

Καὶ ἡ βλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του τρομερῇ.

—Αἱ, λοιπὸν! κραύγαζε. Ἀφοῦ οἱ ἦχοι τῆς Μεγάλῃς Ἑορτῆς μὲ ἄρπαξαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀγρία ζάλη τῶν αἰσθησέων μου καὶ μὲ ξανάφεραν σ' αὐτὴν τὴ ζωὴ... κατάρρα! Κατάρρα σὲ ὅσα πα- γιδεύουν μὲ πλάνα θέλγητρα τὴν ψυχὴ μου! Κατάρρα στὸ Θεό, κατάρρα στὸν Ἑρώτα, στὴν Πίστι, στὴν Ἑλπίδα! Κατάρρα, πρὸ παντός, στὴν Ὑπομονή!

Σὰν πινὸς θυέλλης, θαρρεῖς, καὶ ἐπλάταγίζαν τὰ βλάσφημα αὐτὰ λόγια τοῦ Φάουστ, μέσα στὴ νεκρικὴ σιγὴ τοῦ σπουδαστηρίου του. Κι' ἔξαφνα, ὁ βλάσφημος σωριόστηκε βαρὺς ἐπάνω στὸ κατῶφλι του. Μὰ ὁ Σατανᾶς δὲν τὸν ἄφησε νὰ συναισθανθῇ τὸ τί εἶχε κάνει.

—Ἐλα! τοῦ εἶπε. Πάμε πειὰ νὰ παίξῃς μ' αὐτὴν τὴ θλίψη, πού σὰν γύπας κατατρῶγει τὴ ζωὴ σου... Ἐλα μαζί μου! Θέλω νὰ σὲ σύρω ἀπὸ τὴ μοναξιά σου, ἔξω, στὸν κόσμο τὸν πλατὺ!...

—Τι νὰ κάνω; Τί νὰ κάνω; βόγγηξε τότε ἐξουθενωμένος ὁ Φάουστ.

—Ἄκουσε, τοῦ εἶπε ὁ Μεφιστοφελὴς. Ἄν θέλεις νὰ μῆς στὴ ζωὴ μαζί μου, δέχομαι μ' εὐχαρίστησι νὰ γίνω δικός σου. Γι- νομαι σύντροφός σου ἢ, ἂν αὐτὸ σὲ εὐχαριστήσῃ καλύτερα, δ- πηρέτης σου, σκλάβος σου ἀληθινός!

—Καὶ πῶς θὰ σοῦ τὸ πληρώσω ἐγὼ αὐτό;

—Ἐχεις καιρὸ νὰ τὸ σκεφθῇς ἀργότερα.

—Ὅχι! Ἐξήγησέ μου καθαρά τοὺς ὁρους σου. Τέτοιος ὑπ- ηρέτης σὰν καὶ σένα, εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος.

—Νά, λοιπὸν! Ἐδῶ ὁ ὑποκρέωνομαι ἐγὼ νὰ σὲ δουλεύω, νὰ σὲ ὑπακούω ἀκατάπαυστα σὲ ὅτι μοῦ ζητήσῃς. Μὰ, ὅταν ἀν- ταωθῶμε ξανά—ἐκεί κἀτ'ω, τότε ὀφείλεις καὶ σὺ νὰ κά- νῃς τὸ ἴδιο σὲ μένα!

—Τὸ ἐκεί κἀτ'ω σου δὲν με ἐνδιαφέρει διόλου. Μὰ, ἂν μπορεῖς νὰ μὲ κάνῃς ὥστε ν' ἀρέσω ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτό μου, ἂν μπορεῖς νὰ μὲ ξεπλανέψῃς μὲ χαρές, μὲ χαρές πού δὲν δοκίμα- στέ μοι ὡς τώρα, ἐμπρός!

—Σύμφωνοι! φώναξε ὁ Μεφιστοφελὴς. Μονάχα, θὰ σοῦ ζη- τήσω νὰ μοῦ γράψῃς δυὸ γραμμές, ἔτσι, γιὰ τὴν πιστοποίησι τῆς συμφωνίας μας. Σὲ ὅποιοδήποτε χαρτάκι, μὲ μιὰ μικρὴ σταγόνα αἵμα. Τὸ αἷμα εἶνε ὑγρὸ ξεχωριστό, ἔχεις...

—Ἔστω! εἶπε ὁ Φάουστ μὲ ἀδμονία.

Καὶ τὸ συμβόλαιον μεταξὺ τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Σατανᾶ ὑπογράφηκε ἔτσι, μὲ μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ πρώτου.

—Ἐμπρός! εἶπε τότε ὁ Μεφιστοφελὴς. Πάμε τώρα!

—Ποῦ θὰ πάμε καὶ πῶς; ἔκανε ὁ Φάουστ. Ποῦ ἔχεις ἄλογα, ἄμαζι;

—Ὁ! Δὲν μᾶς χρειάζεται τίποτε ἀπ' αὐτὰ, ἀπάντησε ὁ Σα- τανᾶς. Φτάνει ν' ἀπλώσω αὐτὸν ἐδῶ τὸν μανδῶνα, θὰ μᾶς σηκώ- σῃ ἄνερα. Ἐτοί θὰ κάνουμε τὸ ταξεῖδι μας. Ἐμπρός, γιὰ τὴν νέα ζωὴ!

Καὶ ὁ Ἀνθρώπος μαζί μὲ τὸν Σατανᾶ ἐκίνησαν μ' αὐτὸν τὸ μαγικὸ τρόπο γιὰ τὸ τραγικὸ τους ταξεῖδι...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Ἐνας Γάλλος γιατρός, πού μελέτησε χρόνια ὀλόκληρα τὰ δάχτυλα τῶν κακοῦργων, λέει ὅτι εἶνε, ἐνεργητὰ στὰ ἑκάτο, παραμορφωμένα

Μερικὲς ἀπ' τὶς παραμορφώσεις ποῦχουν τὰ δάχτυλα, εἶνε χαρακτηριστικὲς καὶ φανερώνουν τὴν τάσι πού ἔχει ὁ ἄνθρω- πος.

Οἱ συστηματικοὶ διαρρηκτές, π. χ., ἔχουν μακρυὰ καὶ λεπτο- κραιωμένα δάχτυλα. Κι' ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸ τὸ χαρακτηριστι- κό, τὸ μεγάλο τους δάχτυλο ἀπέχει ἀπ' τὸ δείκτη περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀπέχουν τὰ δυὸ αὐτὰ δάχτυλα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Τῶν δολοφόνων τὰ δάχτυλα, εἶνε κοντὰ καὶ χοντρά κι' ὁ ἄν- τηχειρ, σχετικῶς μὲ τ' ἄλλα δάχτυλα, πολὺ μικρός.

Τὰ δάχτυλα τῶν λωποδυτῶν εἶνε χοντρότερα πρὸς τὸ μέρος τῶν νυχιῶν, παρά στὶς ρίζες καὶ στὶς ἀρθρώσεις.

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ μητέρα μου τὸ πρόσεξε αὐτό, μὰ δὲν ἐμάντευε καὶ τὴν ἀ-
φορμὴν του.

—Γιατὶ δὲν μίλατε λοιπόν; ρώτησε. Τόσο σὰς κούρασε ὁ πε-
ρίπατος πού κάνατε;

—Ναί, ἀποκρίθηκα. Εἶχα μουδιάσει δυὸ μέρες τώρα κι' ἀπό-
καμα εὐκολα, μὲ λίγης ὥρας περίπατο.

—Καὶ σεις, κ. Λεάνδρε; ρώτησε ἡ μητέρα μου.

—Εγώ, κυρία, ἀπάντησε ὁ Λεάνδρος, εἰμαι λιγάκι ἀδιά-
θετος.

—Ἀλήθεια;

—Ναί, μὰ δὲν εἶνε τίποτε. Ἕνα ἀσήμαντο κρυολόγημα. Θὰ
περάσει μόνο του.

Συγχρόνως, ἐνῶ μιλοῦσε σηκώθηκε ὀρθος.

—Φεύγετε; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα μου.

—Ναί, κυρία. Πρέπει νὰ πηγαῖνω. Ἔχω κάποια δουλειὰ στὴν
Ἀθήνα, πρὸ τοῦ μεσημεριοῦ.

—Ὡστε δὲν θὰ μείνετε νὰ φάμε μαζὺ; τοῦ εἶπα, θέβαιν πὼς
θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε ἀρνητικά.

—Δυστυχῶς ὄχι, μητέρα.

Χαίρετσε κατόπιν τὴν μητέρα μου καὶ θγήκαμε μαζὺ ἀπ' τὸ
δωμάτιο.

Στὸ σαλόνι σταθίκαμε.

Κρατοῦσε τὸ θλέμμα του χαμηλωμένο. Φαινόταν συντριμμέ-
νος. Τὸν λυπήθηκα, μὰ εἶχα χάσει κι' ἐγὼ τὰ λόγια μου, δὲν
ἤξερα τί νὰ τοῦ πῶ.

—Συγχωρήστε με! ψιθύρισε ξαφνικά καὶ μοῦδωσε τὸ χέρι του.

Τὸ ἔσφιξα μέσα στὸ δικό μου καὶ τοῦ ἀπάντησα:

—Εἰσατέ παιδί, Λεάνδρε. Γιατὶ ζητᾶτε νὰ σὰς συγχωρήσω;

Τί κακὸ μοῦ κάνατε;

Τὰ μάτια του ἔλαμψαν γεμάτα φῶς.

—Ὡστε δὲν εἰστε θυμωμένη μαζὺ μου; ρώτησε σιγανά.

—Ὀχι, τοῦ ἀπάντησα.

Τὸ πρόσωπό του αἰθρίασε.

Καὶ καρφώνοντας τὸ φωτει-
νό του θλέμμα ἐπάνω μου,
μοῦ εἶπε:

—Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ!..

Ἦταν τόσο συγκινημένος,
ὥστε τὸν λυπήθηκα. Καὶ πᾶ-
νω στὴν συμπέσει μου γι' αὐ-
τόν, ἔκαμα κάτι τὸ αὐθόρ-
μητο. Τοῦ χάιδεψα τὰ μαλ-
λιά καὶ τοῦ ἀπλώσα τὸ χέρι
μου νὰ τὸ φιλήσῃ.

Ἐσκυψε μὲ λαχτάρα, πήρε
τὸ χέρι μου στὰ δικά του καὶ
κόλλησε ἐπάνω του τὰ δροσε-
ρά του χεῖλη. Κι' ἔπειτα, σάν
νὰ τὸν παρέσυρε, σάν νὰ τὸν
μέθυσε τὸ φιλίμα αὐτό, γύ-
ρισε τὸ χέρι μου ἀπ' τὸ μέρος
τῆς παλάμης καὶ ἄρχισε νὰ τὸ
φιλή, μὲ παραφορὰ.

Ἦτο, τὸ φιλίμα τοῦ αὐτοῦ!..

Πέρασε, μίσα ἀπ' τὴν πα-
λάμη μου, σ' ὅλο μου τὸ σῶ-
μα, σκόρπισε τίς φλόγες του
ὡς τὰ κατάβασα τῆς ψυχῆς
μου, τράνταξε ὅλα μου τὰ νεύ-
ρα, σταμάτησε τὴν καρδιά
μου, μοῦδωσε τὸ μυαλό μου,
μὲ συγκλόνησε, μὲ παρέλυσε,
μ' ἔκαμε ν' ἀλλοφρονήσω...

Καὶ παρὰ τὸν κίνδυνο πού
ὑπῆρχε, τὸν κίνδυνο νὰ προ-
θάλλῃ ἡ ἡ καμαριέρα ἢ ἡ ἴδια ἡ
μητέρα μου, ἄρπαξε ἀνάμεσα
στὰ δυὸ μου χέρια τὸ κεφάλι
τοῦ Λεάνδρου καὶ τὸν φίλησα

Τὸν φίλησα στὰ δυὸ γλυκὰ του μάτια...

στὰ μάτια, στὰ δυὸ του γλυκὰ μάτια, ποῦδαν σῶσει καὶ ἐ-
σιλέμει ἀπ' τὴν ἡδονή!..

Θεέ μου!.. Γράφω τίς γραμμὲς αὐτὲς κι' ἀνατριχιάζω ἀκού-
σας. Ποῦ θῆρκα ὅλο ἐκεῖνο τὸ θάρρος!

Τί τρέλλα μὲ εἶχε πιάσει!

Ἄν μ' ἀντίκρυζε ἡ μητέρα μου;

Κι' ἔπειτα γιατί νὰ προβοθῶ τόσο γρήγορα, γιατί νὰ προ-
σω τὸν ἔρωτικό μου καὶ μὲ στὸ Λεάνδρε;

Ζητῶ νὰ θρῶ μιά δικαιολογία τῆς πράξεώς μου αὐτῆς καὶ ἐ-
κείνη νὰ μὴ μὲ κρίνῃ. Ἦταν τὸ μεθύσι τοῦ ἔρωτος πού μ' ἐπάρ-
ναί καὶ κάνω ὅτι ἔκανα; Ἦταν ἕνα ἔξασπασμα τῆς ἀπελπισίας πού
μὲ κατέχει τὸν τελευταῖο καιρὸ;

Δὲν ἔρω, Θεέ μου! Ἰσως ἦταν κάτι ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἐ-
μαζὺ.

Ὡστόσο συναισθάνθηκα ἀμέσως τὴν τρέλλα μου καὶ χω-
ρὶς νὰ πῶ λέξι, χωρὶς νὰ χαλεπήσω τὸ Λεάνδρε, χωρὶς νὰ ση-
κώσω τὰ μάτια μου καὶ νὰ τὸν κυττάζω, γύρισα ἀπὸτομα καὶ ἐ-
φυγα τρεχάτη ἀπὸ κοντά του. Μπήκα στὸ δωμάτιο πού ἦταν ἡ
μητέρα μου, μὴν ξέροντας τί κάνω πάνω στὴν τρομάρα μου.

Ἡ μητέρα μου, βλέποντάς με ἔτοι ἀναστατωμένη, ἐξαπλά-
κτε καὶ τρόμαξε.

—Τί ἔχεις, Φλώρα; μὲ ρώτησε. Τί σοῦ συμβαίνει;

Τῆς ἔριξα μιά ματιά, χωρὶς νὰ τῆς δώσω ἀπάντησι καὶ ἐ-
νασθενήκα ἀμέσως ἔξω.

—Φλώρα!.. Φλώρα!.. τὴν ἀκούσα νὰ φωνάζῃ.

Μὰ δὲν στάθηκε, δὲν ἀποκρίθηκα. Ἦθελα νὰ τρυπώσω
πὺρ, νὰ κρυφθῶ ἀπ' ὅλους, νὰ κρύψω τὴν ντροπὴν μου, νὰ πε-
χάσω τὸν ἀλφιασμένο ἑαυτό μου. Κι' ἔτσι, τρέχοντας πάντα
κόκκινη καὶ ξαναμμένη, μπήκα σ' ἕνα ἀπόμικο δωμάτιο τοῦ
σπιτιοῦ κι' ἐκλείσα καὶ σὺρτωσα πίσω μου τὴν πόρτα.

Ἡ μητέρα μου εἶχε ἀνησυχήσει ὅμως. Καὶ τὴν ἀκούσα
λίγο νὰ πλησιάζῃ στὴν πόρτα καὶ νὰ μοῦ χτυπᾷ νὰ τῆς ἀνοίξω.

—Φλώρα!

Δὲν τῆς ἔδωσα ἀπάντησι.

—Φλώρα, εἰσαί μέσα;

—Ναί, μαμά, τῆς ἀποκρίθηκα.

—Τί ἔχεις, παιδί μου;..

—Τίποτε... τίποτε...

—Μήπως θέε τίποτε;

—Ὀχι, μαμά.

Στάθηκε μιά στιγμὴ ἔξω ἀπὸ
τὴν πόρτα.

Ἀγωνιόυσα, πνιγμένη...

Τὴν ἀκούσα κατόπιν ν' ἀνοί-
στενάξῃ μὲ πόνο καὶ ν' ἀπομα-
κρύνεται.

Ἐφυγε. Ἦμουν μόνη...

Ἐπεσα μπρούμυτα σ' ἕνα
καναπέ, σφίγγοντας τὸ κεφάλι
μου ἀνάμεσα στὰ χέρια μου καὶ
τραυλιζόντας ὑπόκωφα:

—Τί ἔκαμα, Θεέ μου, τί ἔ-
καμα! Γιατὶ νὰ προβοθῶ ἐπὶ
Τί θὰ γίνῃ τώρα; Τί θὰ πῇ
μὲνα αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Λεάνδρος;

Θὰ ἤθελα νὰ κλάψω, νὰ κλά-
ψω πολύ. Τὰ δάκρυα θὰ μ' ἐ-
νακούφισαν. Μὰ τὰ μάτια μου
ἀπῆλθον στεγνά...

Ἐπρεπε τὸτόσο νὰ πάρω
ἀπόφασι. Δὲν μπορούσα νὰ ἐ-
ξακολουθῇσι περὶ αὐτῆς ἡ
μωδία. Ἀλλὰ τί ἀπόφασι θὰ
παίρνω; Θὰ τοῖμοῦσα νὰ πε-
ρῶ ὅλα στὴν μητέρα μου; Ἦ-
πρεπε, ἐν τούτοις, νὰ φερθῶ ὡ-
ς μὴ. Δὲν ἦταν σωστὸ νὰ ἐ-
πιβῇ κάτω ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ
Ἄρτεμη, ἀφοῦ δὲν ἦμουν γυ-
ναῖκα του, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγα-
ποῦσα, ἀφοῦ ἀγαποῦσα ἕνα ἄλλο κι' ἀφοῦ ὁ ἄλλος αὐτὸς ἦ-
ταν ὁ γυῖός του, τὸ παιδί μου!...

Εἶμαι θέβαιν ὅτι ποτὲ γυναῖκα δὲν θῆρθηκε σὲ παρόμοια
θέβαι. Ὑπάρχουν γυναῖκες ἀσυνείδητες πού τὰ θελοῦν μὴ χα-
ρὰ σὲς περιστάσεις αὐτὲς. Ζοῦν μὲ τὸν ἄνδρα τους καὶ μοιρά-
ζουν τὴν καρδιά τους καὶ σ' ἄλλους. Ἀπατοῦν καὶ προδίδουν
χωρὶς νὰ τίς τύπτῃ ἡ συνείδησί τους. Ρίχνουν τὰ τίμια καὶ τὰ
δουὰ τους στὴ λάσπη. Κι' ὅμως κανένας ἐφιάλτης δὲν τίς θασα-
νίζει. Εἶνε πάντα πρόσχαρες, πάντα ἐν τάξει μὲ τὸν ἑαυτό τους.
Ζοῦν καὶ πεθαίνουν μέσα στὴν ἁμαρτία...

Ἀλλὰ ἐγὼ, Θεέ μου, δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ τὴν κατάστασι
αὐτῇ. Θὰ πέθαινα ἀπὸ ντροπὴ ἂν τὸ κακὸ αὐτὸ συνεχίζόταν.

Εγὼ δὲν ἀγαπῶ ἕνα ἄνδρα, ἕνα ἄγνωστο. Εγὼ ἀγαπῶ τὸ
παιδί μου, πού δὲν εἶνε ὡστόσο παιδί μου!...

Πρέπει λοιπὸν νὰ φερθῶ τίμια. Πρέπει νὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα,
στὴν μητέρα μου πρῶτα. Καὶ στὸν ἴδιο ἀκόμα τὸν Ἄρτεμη. Ὡ-
στε τὸ θάρρος αὐτὸ καὶ θὰ τὸ κάμω. Κι' ἂν μ' ἀγαπᾷ εὐκρι-
νῶς, ὅπως λέει, θὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν μου. Ἀρκεῖ νὰ μὴ
μυθεῖ, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ὅτι ἀγαπῶ τὸ Λεάνδρε.
Ἄλλωθι θὰ τὸν ἔκανε νὰ ζηλέμῃ. Θὰ γινόταν θηρίο καὶ θὰ μὰς τι-
μοῦσε σκληρὰ καὶ τοὺς δυὸ.

Ἐνῶ ἦμουν θυμισμένη στὶς σκέψεις αὐτὲς, ἀκούσα ἔξω ἀπὸ
τὴν πόρτα ἐλαφρὰ δῆματα. Κάποιος εἶχε σταθῇ ἀπ' ἔξω. Ἡ μη-
τέρα μου σφαλῶς. Ἦταν ἀνήσυχη κι' ἀνυπόμονη νὰ μάθῃ τί
ἐπείβαι. Φοβόταν, πῶς ἔβριε τί... Για νὰ τὴν κάμω νὰ ἡσυ-
χάσῃ, ἔβησα ἐλαφρὰ. Ἀκούσε τὸ θῆξιμό μου κι' ἀπομακρύνθη-
κε πάλι σιγά-σιγά...

Πέρασε μισὴ ὥρα ἀκόμα.

Τὸ σπῆτι ἦταν θυσιμένο σὲ ἡσυχία καὶ γαλήνη.

Κι' ἐγὼ θασανίζομουν μὲ τίς θλιθερὲς μου σκέψεις, σάν τὸν
κολασμένο στὸν Ἄδη. Ἀλλοῖμονό!.. Αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ
ἐπαρτῇ περὶ. Μόνον τὸ θάρρος
κι' ἡ ψυχραιμία θὰ μ' ἐσωζαν
ἀπὸ τὸν ἥθικο λαθούρινο, στὸν
ἀπὸ τοῦ θρισκόμουν.

Ἀλσὼν, ἕνας δυνατὸς κρᾶ-
τος μ' ἔκανε νὰ πιναχθῶ ἐπάνω
ἀντισυγῇ.

Τί ἦταν; Δὲν κατάλαβα κα-
λὰ. Μέσα στὸν ἐφιάλτη πού πα-
ράβαινα. Πρόσεξα ὅμως καλῶς
τὴν κί' ἀκούσα δῆματα στὴ
ἀνάλ. Κάποιος ἀνέβαινε στὸ
σπῆτι...

Ἀρχισα νὰ τρέμω, χωρὶς νὰ
καταλαβαίνω καλὰ-καλὰ γιατί.
Πῶς ἦταν;

Καὶ γιατί ν' ἀνησυχῶ καὶ
νὰ τρομάζω τόσο;

Γιατὶ, Θεέ μου!...

Στεκόμουν ὀρθή στὴ μέση
τοῦ δωματίου, μὲ τὴν προσοχὴ
μου ὅλη πρὸς τὸ διάδρομο. Καὶ
πραγματικῶς, ἀκούσα σὲ λίγο
νὰ πλησιάζῃ κάποιος καὶ νὰ
χτυπᾷ τὴν πόρτα.

Ἐμπρός! φώναξα, ξεχνώντας πὼς εἶχα συρτῶσει ἀπὸ μέσα.
Τὸ πόμολο στριφογύρισε, μὰ ἡ πόρτα, φυσικά, δὲν ἀνοίξε.

Πῶς εἶνε; ρώτησα πάλι.

—Εγὼ, κυρία, ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ἡ φωνὴ τῆς κυρὰ Μάρθα.

Ἦρθε ὁ κυρ...

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι τῆς.

Ἐμένας διαστικὰ ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο. Καὶ μάντεψα ὅ-
τι συνέβαινε. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Εἶχε σήμανει μεσημέ-
ρι, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶ. Κι' εἶχε ἔβριε ὁ Ἄρτεμης!

Ἦταν αὐτὸς πράγματι. Εἶχε ρωτήσῃ, φαίνεται, τὴν μητέρα
μου γιὰ μένα κ' ἡ μητέρα τοῦ εἶχε πῇ ἀσφαλῶς πὼς θρισκό-
μουν κλεισμένη, ὁλομόναχη στὸ δωμάτιο. Αὐτὸ τὸν ἀνησυχῆσε
κι' ἐργόταν νὰ δῇ τί συμβαίνει.

Εἶχαν μαζευτῇ ὅλοι τώρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἄρτεμης χτύπησε καὶ μ' ἔκάλεσε.

—Φλώρα!.. Φλώρα, εἰσαί μέσα;

Δὲν ἀπάντησα λέξι.

Εἶχε δεθῇ ἡ γλώσσα μου.

Προχώρησα ὅμως, μὲ θῆμα κλονιζόμενο καὶ τράθηξα τὸ
ἐπὶ μὴση πρᾶτῃ. Βρεθήκαμε ἔτσι ἀντιμέτωποι.

—Φλώρα!.. ψιθύρισε ὁ Ἄρτεμης, κυττάζοντας με σαστι-
σμένος.

—Παιδί μου! εἶπε σιγανά ἡ μητέρα μου.

Μὲ κυττάζαν μὲ κατάπληξι καὶ συμπόνια.

Ἄλλὰ γιατί;

Δὲν ἀργησα νὰ τὸ μαντέψω αὐτό. Ἦμουν, ὅπως κατάλαβα
κι' ὅπως ἐξακρίβωσα κατόπιν, ρίχνοντας ἕνα θλέμμα στὸν κα-
ρπῆ, ἦμουν κατάχλωμη σάν νεκρή, καταβεβλημένη, μὲ τὰ
μαλλιά ἀνακατεμένα κι' ἀταχτά...

—Φλώρα, τί ἔχεις, ἀγαπητή μου; μὲ ρώτησε ὁ Ἄρτεμης.

ποῦσα, ἀφοῦ ἀγαποῦσα ἕνα ἄλλο κι' ἀφοῦ ὁ ἄλλος αὐτὸς ἦ-
ταν ὁ γυῖός του, τὸ παιδί μου!...

Εἶμαι θέβαιν ὅτι ποτὲ γυναῖκα δὲν θῆρθηκε σὲ παρόμοια
θέβαι. Ὑπάρχουν γυναῖκες ἀσυνείδητες πού τὰ θελοῦν μὴ χα-
ρὰ σὲς περιστάσεις αὐτὲς. Ζοῦν μὲ τὸν ἄνδρα τους καὶ μοιρά-
ζουν τὴν καρδιά τους καὶ σ' ἄλλους. Ἀπατοῦν καὶ προδίδουν
χωρὶς νὰ τίς τύπτῃ ἡ συνείδησί τους. Ρίχνουν τὰ τίμια καὶ τὰ
δουὰ τους στὴ λάσπη. Κι' ὅμως κανένας ἐφιάλτης δὲν τίς θασα-
νίζει. Εἶνε πάντα πρόσχαρες, πάντα ἐν τάξει μὲ τὸν ἑαυτό τους.
Ζοῦν καὶ πεθαίνουν μέσα στὴν ἁμαρτία...

Ἀλλὰ ἐγὼ, Θεέ μου, δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ τὴν κατάστασι
αὐτῇ. Θὰ πέθαινα ἀπὸ ντροπὴ ἂν τὸ κακὸ αὐτὸ συνεχίζόταν.

Εγὼ δὲν ἀγαπῶ ἕνα ἄνδρα, ἕνα ἄγνωστο. Εγὼ ἀγαπῶ τὸ
παιδί μου, πού δὲν εἶνε ὡστόσο παιδί μου!...

Πρέπει λοιπὸν νὰ φερθῶ τίμια. Πρέπει νὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα,
στὴν μητέρα μου πρῶτα. Καὶ στὸν ἴδιο ἀκόμα τὸν Ἄρτεμη. Ὡ-
στε τὸ θάρρος αὐτὸ καὶ θὰ τὸ κάμω. Κι' ἂν μ' ἀγαπᾷ εὐκρι-
νῶς, ὅπως λέει, θὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν μου. Ἀρκεῖ νὰ μὴ
μυθεῖ, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ὅτι ἀγαπῶ τὸ Λεάνδρε.
Ἄλλωθι θὰ τὸν ἔκανε νὰ ζηλέμῃ. Θὰ γινόταν θηρίο καὶ θὰ μὰς τι-
μοῦσε σκληρὰ καὶ τοὺς δυὸ.

Ἐνῶ ἦμουν θυμισμένη στὶς σκέψεις αὐτὲς, ἀκούσα ἔξω ἀπὸ
τὴν πόρτα ἐλαφρὰ δῆματα. Κάποιος εἶχε σταθῇ ἀπ' ἔξω. Ἡ μη-
τέρα μου σφαλῶς. Ἦταν ἀνήσυχη κι' ἀνυπόμονη νὰ μάθῃ τί
ἐπείβαι. Φοβόταν, πῶς ἔβριε τί... Για νὰ τὴν κάμω νὰ ἡσυ-
χάσῃ, ἔβησα ἐλαφρὰ. Ἀκούσε τὸ θῆξιμό μου κι' ἀπομακρύνθη-
κε πάλι σιγά-σιγά...

Πέρασε μισὴ ὥρα ἀκόμα.

Τὸ σπῆτι ἦταν θυσιμένο σὲ ἡσυχία καὶ γαλήνη.

Κι' ἐγὼ θασανίζομουν μὲ τίς θλιθερὲς μου σκέψεις, σάν τὸν
κολασμένο στὸν Ἄδη. Ἀλλοῖμονό!.. Αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ
ἐπαρτῇ περὶ. Μόνον τὸ θάρρος
κι' ἡ ψυχραιμία θὰ μ' ἐσωζαν
ἀπὸ τὸν ἥθικο λαθούρινο, στὸν
ἀπὸ τοῦ θρισκόμουν.

Ἀλσὼν, ἕνας δυνατὸς κρᾶ-
τος μ' ἔκανε νὰ πιναχθῶ ἐπάνω
ἀντισυγῇ.

Τί ἦταν; Δὲν κατάλαβα κα-
λὰ. Μέσα στὸν ἐφιάλτη πού πα-
ράβαινα. Πρόσεξα ὅμως καλῶς
τὴν κί' ἀκούσα δῆματα στὴ
ἀνάλ. Κάποιος ἀνέβαινε στὸ
σπῆτι...

Ἀρχισα νὰ τρέμω, χωρὶς νὰ
καταλαβαίνω καλὰ-καλὰ γιατί.
Πῶς ἦταν;

Καὶ γιατί ν' ἀνησυχῶ καὶ
νὰ τρομάζω τόσο;

Γιατὶ, Θεέ μου!...

Στεκόμουν ὀρθή στὴ μέση
τοῦ δωματίου, μὲ τὴν προσοχὴ
μου ὅλη πρὸς τὸ διάδρομο. Καὶ
πραγματικῶς, ἀκούσα σὲ λίγο
νὰ πλησιάζῃ κάποιος καὶ νὰ
χτυπᾷ τὴν πόρτα.

Ἐμπρός! φώναξα, ξεχνώντας πὼς εἶχα συρτῶσει ἀπὸ μέσα.
Τὸ πόμολο στριφογύρισε, μὰ ἡ πόρτα, φυσικά, δὲν ἀνοίξε.

Πῶς εἶνε; ρώτησα πάλι.

—Εγὼ, κυρία, ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ἡ φωνὴ τῆς κυρὰ Μάρθα.

Ἦρθε ὁ κυρ...

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι τῆς.

Ἐμένας διαστικὰ ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο. Καὶ μάντεψα ὅ-
τι συνέβαινε. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Εἶχε σήμανει μεσημέ-
ρι, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶ. Κι' εἶχε ἔβριε ὁ Ἄρτεμης!

Ἦταν αὐτὸς πράγματι. Εἶχε ρωτήσῃ, φαίνεται, τὴν μητέρα
μου γιὰ μένα κ' ἡ μητέρα τοῦ εἶχε πῇ ἀσφαλῶς πὼς θρισκό-
μουν κλεισμένη, ὁλομόναχη στὸ δωμάτιο. Αὐτὸ τὸν ἀνησυχῆσε
κι' ἐργόταν νὰ δῇ τί συμβαίνει.

Εἶχαν μαζευτῇ ὅλοι τώρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἄρτεμης χτύπησε καὶ μ' ἔκάλεσε.

—Φλώρα!.. Φλώρα, εἰσαί μέσα;

Δὲν ἀπάντησα λέξι.

Εἶχε δεθῇ ἡ γλώσσα μου.

Προχώρησα ὅμως, μὲ θῆμα κλονιζόμενο καὶ τράθηξα τὸ
ἐπὶ μὴση πρᾶτῃ. Βρεθήκαμε ἔτσι ἀντιμέτωποι.

—Φλώρα!.. ψιθύρισε ὁ Ἄρτεμης, κυττάζοντας με σαστι-
σμένος.

—Παιδί μου! εἶπε σιγανά ἡ μητέρα μου.

Μὲ κυττάζαν μὲ κατάπληξι καὶ συμπόνια.

Ἄλλὰ γιατί;

Δὲν ἀργησα νὰ τὸ μαντέψω αὐτό. Ἦμουν, ὅπως κατάλαβα
κι' ὅπως ἐξακρίβωσα κατόπιν, ρίχνοντας ἕνα θλέμμα στὸν κα-

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΣΙΑΒΕΣΤΡ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΑΓΑΠΗΤΕ μου Παύλε, ξέρω πόσο θα σε λυπήσω μ' αυτό το γράμμα μου, μα πρέπει να σου πω την αλήθεια. Είμαι βέβαιη πια ότι ο άνδρας μου μ'αφ'ησυχάζει. 'Η αγάπη που μου δείχνει και η περιποίηση που σου κάνει, δεν με ξεγελούν. 'Εσύ δεν ξέρεις τον Γκρανμαρτέν, παρά μόνο από την καλή του. 'Αν τον ήξερες και απ' την άσπρη, τότε θα καταλάβαινες πόσο είναι παράξενος, αλλόκοτος και καμιά φορά τρομερός. Είπε κανείς, μόλις μάθαι το παραμικρό, να ξεχάσει με μιάς τη φίλη του σε όσα και την αγάπη του σε μένα. Αλλά τις μέρες οι τρόποι του με άνηχον. Με την πρόφαση ότι αγνώστου και οι οποίοι επέτρεψαν προχθές τη νύχτα έναντιον ενός διαδρόμου στο δρόμο, αγόρασε ένα περιστρόφο και το φόρτωσε στο συρτάρι του γραφείου του. Δυστυχώς τα πράγματα είναι πολύ καθαρά. 'Ο Γκρανμαρτέν έχει κακούς σκοπούς. Χρειάζεται θάρρος, αγάπημένη μου. Πρέπει να χωριστούμε, τουλάχιστο για λίγο καιρό, ως ότου να του φύγουν ή υποψίες. Μα πρέπει προηγουμένως να εξασφαλίσουμε κάθε ίχνος ενός τούσαν επικινδύνου παρελθόντος. Και θέλω ακόμη, αγαπημένη μου Παύλε, να περάσουμε μιά τελευταία γλυκιά ώρα μαζί. Γι' αυτό σκέφτηκα κάτι : Θα πάω αύριο στο Φονταινεμπλό, σ'ης θείας μου. Περιμένε με στην είσοδο του δάσους, στο πανδοχείο του μπαρμπα Τονταίν, όπου περάσαμε, όπως θα θυμάσαι, τόσες ευτυχισμένες ώρες. Θα φύγω από της θείας μου λιγάκι νωρίτερα και θα έρθω να περάσω τη βροδεία μαζί σου. 'Οχι, αυτά μου εσχάζουν την καρδιά... Μα δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. 'Α! Πόσο σκληρή είναι η ζωή μιάς γυναίκας!... Αύριο, λοιπόν, αγάπη μου.

Η πιστή σου
"Αννα"

Υ. Γ.—Μην ξεχάσεις να φέρεις μαζί σου όλα τα γράμματα που σου έχω στείλει, για να τα κάψουμε και να εξαφανίσουμε έτσι κάθε ίχνος. 'Ο Παύλος 'Ωπερζιέ γύριζε ήσυχος στο σπίτι του από το γραφείο του, όταν βρήκε αυτό το γράμμα. Χρειάστηκε να το διαβάσει δύο φορές, για να το πιστέψει. 'Ετορε τα μάτια του τόσο, που στο τέλος του ήρθαν δάκρυα. Μα γρήγορα στέγνωσαν με μερικές λογικές σκέψεις.

Αλήθεια, η 'Αννα ήταν χαριτωμένη, μα αυτός ο Γκρανμαρτέν καταντούσε πολύ ενοχλητικός. 'Ακούς εκεί, ν' αγοράσει πιστόλι... 'Ασφαλώς είχε κυριστεί το πάθος. Γι' αυτό έγραφε ν' έβριαν άμείσως τα μέτρα τους. 'Η 'Αννα είχε δική, έγραψε να χωριστούν.

Χωρίς πολλούς διαταγμούς, ο Παύλος μάζεψε όλα τα γράμματα της φίλης του και κατά το βράδυ πήρε το τραίνο για το Φονταινεμπλό. Θά ήταν όκτω ή έωρα, όταν έφθασε στο πανδοχείο του μπαρμπα Τονταίν. 'Η θέα του πανδοχείου αυτού, όπου περάσε τόσες γλυκές ώρες και ο προσεχής αποχωρισμός με την 'Αννα, γέμισαν ξαφνικά την νύχτα του μελαγχολία.

Ένας τρομερός θόρυβος τον ξύπνησε απ' τις θλιβερές αυτές ανατολές του. 'Ο μπαρμπα Τονταίν είχε καταφέρει στον άνηφό του Γρηγόρη δύο γερά χαρτοπόνοια, που θα μπορούσαν να τ'ακούσουν ως το γειτονικό χωριό, κι ύστερα, με μιά κλωστή, τον πέταξε πάνω στον Παύλο, ο οποίος έμεινε εκείνη τη στιγμή στο πανδοχείο.

—Παλιόπαδο, χαμίνι, ξεφώνισε ο Ξενοδόχος, αν σε ξαναβρω... 'Α! συγγνώμη, ξερόσβεσε, βλέποντας τον Παύλο. 'Εσείς είστε, κύριε 'Ωπερζιέ; Με συπαλάτε... Μήπως σ'ας χτύπησε; 'Ο Παύλος τον καθησύχασε, κι ύστερα είπε σιγά :

—Θέλω ένα δωμάτιο για είκοσι τέσσερις ώρες...

—Νά πάει η δούλη ! Δεν έχετε τύχη αυτή τη φορά, είτε ο Ξενοδόχος. 'Όλα μου τα δωμάτια μου τάχουν πάσει μερικοί 'Αγγλοι περιηγητά... Τί άτυχία ! Μα, γιά σταδής ! 'Αν δεν είστε δύσκολος, μπορού να σας δώσω το δωμάτιο του Γρηγόρη.

—Μα είναι ήσυχος ;

—Τό πιο ήσυχος απ' όλα μου τα δωμάτια...

—Καλά, λοιπόν... 'Ετοιμάσε το.

Και χωρίς άλλα λόγια, ο Παύλος ακολουθήσε τον Ξενοδόχο στο δωμάτιο του Γρηγόρη.

Ο Γρηγόρης, ένα παιδί δεκαέξι χρόνων, δεν είχε παρά ένα έλατομα : Τη μάνα του κνηγιά. Είχε καταφέρει να προμηθευτεί κρυφά, ποιος ξέρει πως, ένα τουφέκι, και κνηγιάσε στα ξένα κτήρια. Κατένευε δεν μπορούσε να βοηθί το δόλοστίσι του νεαρού κωλοπαιδιού. 'Ακουγαν ξαφνικά δύο πυροβολισμούς και σε λίγο παρουσιάζταν ο Γρηγόρης με τα χέρια στις τσέπες. 'Εμψυχαν παντού, ανακτώντας το δωμάτιο του, μα δεν εβρισκαν τίποτε. Αυτό φρένιαζε περισσότερο τον μπαρμπα Τονταίν, ο οποίος άκουγε διαρκώς παράπονα και είχε μετέλα-

μορφή γυναίκα, ένας πραγματικός τύπος Παριζιάνας.

Όταν τελείωσε την τουαλέττα της, έπεσε στην άγκυρά του με στεναγμούς. 'Ορκιζόντουσαν κι οι δύο τους να ξεναμούν, να αποπνέσει του Γκρανμαρτέν θα διαλύονταν.

—Μόνο να μη γράφουμε πια γράμματα. Είναι πολύ επικίνδυνο. 'Αλήθεια. Νά, σου έφερα τα δικά σου. 'Αννα μου. 'Ας τα γράψουμε ! Αυτό είναι το καλύτερο !...

Και της έδωσε μιά δέση από επιστολές.

—Ναι, απ' τα κάρφια !...

—Ένας άνοστηναγμός ξέφυγε απ' το στήθος της 'Αννας.

—'Α ! Πόσο σκληρή είναι η ζωή μιάς γυναίκας !...

Ήταν η συνηθισμένη της φράση. Πλησίασε στη φωτιά να κάψει τις επιστολές. Τις κέντησε λίγη ώρα, καθώς καγόντουσαν, και πιν, αναμμένες, τις πέταξε στο τζάκι.

Ο Παύλος ένοιωσε μιά νέα συγκίνηση εκείνη τη στιγμή που στα πόδια της φίλης του με τέτοια όμοια, που έδωσε τα χέρια του δωματίου βυθίστηκε στο σκοτάδι. Οι δόκοι θα ξανάρχαν μέσα στο

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Σήμερα κρεμάται επί ξύλου !...

—Τα φουσκία μου ! φώναξε με απελπισία. Τα φουσκία μου ! Μα τα κάμετε όλα ! Δεν θα ξεαναμνησώ !...

Την ίδια στιγμή που συνέβαινε αυτό το τρομερό δράμα, ο Παύλος και καλοκάγαθος Γκρανμαρτέν έπαινε άνωπτος τον καρπό του και καλώς ήλθε. 'Ελεγε μάλιστα από μέσα του :

—Τι κόμμα, να μην είναι εδώ ο Παύλος ! Θα πάω να τον βρω !...

Όλη την αναστάτωση στο πανδοχείο την είχε προκαλέσει ο Γρηγόρης.

—Επειδή δεν άναβαν ποτέ φωτιά σ' αυτό το τζάκι, είχε γίνει μια κρύβη εκεί μέσα τα φουσκία του. 'Αλλά, καθώς να πάσαν τον τις αναμμένες επιστολές της στο τζάκι, τα έκανε να πάσαν τον τις Εύτυχος δεν έπαθε κανείς τίποτε. Μόνο ο Παύλος δέχτηκε ένα στα πιαχνά, καθώς ήταν γονατισμένος μπροστά στην 'Αννα !...

Όσο, αυτό το περιστατικό έγινε ατία να διασκοπών οι σχέσεις των δύο εραστών. 'Η 'Αννα δεν μπορεί να βί τον Παύλο χωρίς να θυμηθεί το σκάκι που έφαγε και να σκεφτεί σ'α γέλιο τον του. 'Ο Παύλος ακόμα δεν μπόρεσε να συνέλθι απ' τον τρομό του.

—'Ετσι ο Γκρανμαρτέν μπορεί να είναι ήσυχος για την υπό του ξωσαν, χωρίς αήματα και άγρια δράματα, τα φουσκία του Γρηγόρη.

δες με τους γείτονες του.

Ο Παύλος μπήκε στο δωμάτιο του Γρηγόρη και κάθισε, περνοώντας τον καρπό της φίλης του. 'Η μελαγχολία, που είχε ως λίγο πριν, του είχε περάσει. Τώρα ήταν ήσυχος.

Δέχθηκε σε λίγο στην άγκυρά του την 'Αννα, με τις συνηθισμένες διαρκίες, και την περιέβλεψε ύστερα ύποπτα, ως έπαινε βγάλη το κατέλα της και το νοσήρι της. Ήταν μιά πια

—Μα, κάνει ύποπτη, αγάπη μου ! Κάνει ύποπτη !...

Πού θέλεις να πάμε μ' αυτόν τον παλιόκαρο ; 'Ας περιμένουμε δωλέρα λίγο ακόμη... Είμαι κι' εσύ ιδρωμένη, σαν και μένα... Θέλεις ν' αποάξουμε κανένα κυρολόγιο μ' αυτή την παγωνιά !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

ΡΩΣΙΚΟ ΚΙΟΥΜΟΡ

Ο ΒΑΣΙΑ, Η ΜΑΣΕΝΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

χορός τελείωσε άργά, ύστερ' από τα μεσάνυχτα.

Ο Βάσια Τσεσνοχόβ, ιδρωμένος και με την ανάσα κοιμένη από την κούραση, κοίταξε ως το λαμπρό φωτιστικό σακάκι του κι άρχισε να ξεορκίζει τη φιλενάδα του, τη Μασένκα, με κλαυθώρινη φωνή :

—Μα, κάνε ύποπτη, αγάπη μου ! Κάνε ύποπτη !...

Πού θέλεις να πάμε μ' αυτόν τον παλιόκαρο ; 'Ας περιμένουμε δωλέρα λίγο ακόμη... Είμαι κι' εσύ ιδρωμένη, σαν και μένα... Θέλεις ν' αποάξουμε κανένα κυρολόγιο μ' αυτή την παγωνιά !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

—Οχι, όχι, όχι !...

Τι κάνεις ;...

Εκείνη τη στιγμή μιά μαύρη σιά βγήκε από τη σκοτεινή γωνία του δρόμου, τράβηξε κατεπάνω τους και στάθηκε μπροστά τους, κάτω από το κίτρινο φως ενός φαναριού.

Γιατί στριγγίλετε, πιτσιλόνια μου ; τους ρώτησε ο άγνωστος, με ειρωνική φωνή.

Η Μασένκα άφησε ένα δεύτερο τρομαγμένο «ά» κι στηρίχτηκε στα κάγκελλα της γέφυρας. Θεέ μου ! Ποιος ήταν αυτός ο απαίσιος άνθρωπος ;...

Ο άγνωστος πήγε πιο κοντά κι άρπαξε το Βάσια από το χέρι.

—Άκουσε, όμορφονή μου, τού είπε με βραχνή φωνή. Βγάλε τον μανδύα σου. 'Εμπρός, κάνε γρήγορα !...

—Και μη βγάλεις τομνοειδή, γιατί θα σε τσακίσω στο ξύλο ! Με κατάντες, φιλαράκο μου ; 'Εμπρός, δώσε μου γρήγορα τον όμορφο μανδύα σου !...

—Πα... πα... πα... έκανε ο Βάσια, τρέποντας σύγχωρος και δέλοντας να πη : «Παρντόν»...

—'Ελα, βγάλε το μανδύα σου ! φώναξε ο άγνωστος πιο άγρια και τον άρπαξε πάλι από το χέρι.

Ο Βάσια έβγαλε τον μανδύα του και τού τον έδωσε. Είχε χάσει το χρώμα του. Ήταν άσπρος σαν το χιόνι. Κι' έτρεμε, α ! πως έτρεμε, ο δύστυχος !...

—Και τώρα βγάλε και τα παπούτσια σου ! τού είπε ο άγνωστος. Χρειάζομαι και παπούτσια !...

—Πα... πα... πα, έκανε πάλι ο Βάσια, παρντόν, μα κάνει τόσο χυλό !...

—'Εμπρός, λίγα λόγια ! Δώσε μου και τα παπούτσια !...

—Κι' απ' το χορτάρι δεν ζητάτε τίποτα; παραπονέθηκε ο Βάσια, με κλαυθώρινη φωνή. 'Αφήστε μου τουλάχιστον τα παπούτσια ! Πώς θα πάω στο χιόνι ξεπόλητος ; Θα παγώσω, κύριε ! Γιατί έχετε τις άφηνετε τη γούνα και τις γαλότσες και μένα μου παίοντε και τα παπούτσια ;

Ο άγνωστος κούτταζε ήσυχος τη Μασένκα κι έπειτα τού είπε :

—Δεν θέλω νάχω γυναίκα ρούχα στα χέρια μου !...

Θά με ύποψιαστούν, ανόητε, και θα με πιάσουν... Ξέρω εγώ τί κάνω ! Λοιπόν ; 'Εβγάλες τα παπούτσια σου ;

Η Μασένκα κούτταζε τον λοποδότη με τρόπο και δεν τολμούσε να κινή την παραμικρή κίνηση.

Ο Βάσια Τσεσνοχόβ, μ' ένα στεναγμό πόνο που σού έσχισε την καρδιά, κάθισε πάνω στο χιόνι κι άρχισε να λύνει τα κορδόνια των παπουτσιών του. Κι' έπειτα παραπονέθηκε ξεπόλητος :

—Σ' εκείνην αφήνετε τη γούνα και τις γαλότσες και μένα μου τα παίοντε όλα !

Ο άγνωστος φόρεσε τον μανδύα του Βάσια, έκοψε κάτω από την αμασχάλη του τα παπούτσια και τού είπε :

—Νά μη το κινήσεις από τη θέση σου και να μη φωνάζεις, γιατί γαλίρες ; Κατάλαβε ; Μα κι' εσύ, περιστερούλα μου, να μην ανοίξεις το στομάχι σου, γιατί θα σε πετάξω και τους δυο στο ποτάμι !...

Ο λοποδότης έπειτα έβρι 'άφαντος, στρίβοντας τη γωνία του δρόμου.

Ο Βάσια τότε κάθισε πάλι πάνω στο χιόνι, τρέποντας σύγχωρος από το χυλό κι απ' το φόβο του.

Όμορφη πεσιπέται, μα το Θεό ! Όμορφη πεσιπέται !...

Έκανε διανομένος, κούτταζοντας τη Μασένκα. Βλέπεις ; Καλά σου έλεγα εγώ να μη κινήσεις... Τώρα πια πεταί... Έχασα, έτι, ελα και δεν ελα !...

Δεν έχεις λοιπόν τύψεις ; Είσαι ευχαριστημένη ;

Κι' ύστερα από λίγα λεπτά, τρελλός από τη λύσσα του, άρχισε να χορεύει πάνω στο χιόνι και να φωνάζει :

—Βοήθεια !... Βοήθεια !...

Μά την ίδια στιγμή θιμήθηκε τον λοποδότη και τη φοβέρα που τούχε κάνει, τον έπιασε ένας απείρητος πανικός και τούβλε στα πόδια.

Η Μασένκα, δροσιά, σωτηρία, με τα μάτια καρφωμένα στο χιόνι, στηριζόταν στα κάγκελλα της γέφυρας. Είχε μείνει πια ολομόνητη... Και σπληνίζετο... Ναι... Σπληνίζετο τον έρωτα... Τον φεύτη, τον φοβισμένο έρωτα !...

ΜΙΧΑΗΛ ΤΣΟΣΕΝΚΟ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Κάποιο 'Αγγλικό περιοδικό προκήρυξε ένα διαγωνισμό με το ερώτημα : 'Οποιος είναι ο κριότερος όρος της καλής συμπεριφοράς ;

Από τις τριετίς χιλιάδες προίτου, απαντήσεις, που έστειλαν οι άγνωστοι των ή χωρικοί έπατορ έδωσαν την ακόλουθη :

«Ο πρώτος και κυριότερος όρος, για να φέρει κανείς στους συνανθρώπους του με καλωσύνη κι ευγένεια, είναι να τάζει καλά με το στομάχι του. Ένας κακοστούμενος άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να είναι χαρούμενος και καλός όρος».

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

“Η ΕΛΛΑΣ”

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΥΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ, ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

— Πώς θα εφοδιασούμε ζωρά
την μαυνούργια μας μουζίνα,
γυναίκα;

— Αηγιούλα: Θα πᾶς στο
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέγους 39)
καί θα πάρης από 'κει ὅσα λα
χρειώδη τῆς μουζίνας μας

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
τῆς Ἐκδόσεως Θεσσαλονίκης ἔ-
λαβεν αἱ εἰκακῆς χρήσεως Γερ-
μανικαὶ Βαφαὶ ὑφασμάτων
ARTI

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Νεοήματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ
Ἀχαρνῶν 149. 7—9 καὶ 5—6
Ἀθήναι

ΑΧΙΛ. Κ. ΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ · ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ · ΛΑΜΠΑ

Ε Χ Ο Μ Ε Ν

Τὰ πλέον
Παριζιάνικα
Μοντέλλα
Τὰ καλύτερα
ύλικά.
Τὶς ὥραιες
ρες γαρνι-
ρες.

ΑΦΩΝ

Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας).— Τηλέφ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΟΦΙΛΟΥΣ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ τὸ ἀνθοκρεμίδιον «ΚΡΙΝΟΣ»

ΔΙΟΤΙ

— Διευθύνεται ἀπὸ ἐπιστήμονα ἀνθοκρεμίδιον σπουδαίου
Γαλλίᾳ.
— Μὲ ἐλαχίστην ἀντιμισθίαν μηνιαίως συντηρεῖ καὶ ἀν-
πει τὰ κηπάριά σας, παρτέρια, κλπ.
— Εἶνε εἰδικώτατον διὰ δειροφύτευσιν κημάτων
ροφόρα, καλλωπιστικὰ καὶ μοναδικὸν διὰ τὰς φωταυ-
ἐπὶ ὑποκείμενου ἀγρίας Ἀστερίας.
— Δίδει συμβουλὰς καὶ σχέδια δωρεάν.
— Προμηθεύει σκινεχώματα, καταναχώματα καὶ λου-
ζωϊκά καὶ ἀρίστης συνθέσεως.
Γράφατέ μας ὀρίζοντες rendez-vous.

ΜΑΝΩΛΗΝ ΓΑΡΓΑΝΟΥΡΑΚΙΝ & ΣΙΑ Ἀνθοκρεμίδιον

Θηβῶν 229, Ἀμπελόκηποι, Ἀθήναι.